HRISTOS A ÎNVIAT!

—Preot Gheorghe URSACHE—

Ne regăsim astăzi, alături de întreaga lume creștină, în fața miracolului învierii Domnului Nostru Iisus Hristos. Petrecut aevea, acum aproape două milenii, fiecare dintre noi retrăiește, prin puterea credinței, acest eveniment prezis de însuși Hristos în timpul vieții petrecute pe pământ.

Sf. Apostol Pavel, propovăduitorul cuvântului Evangheliei și apostol al neamurilor, ne spune despre credință că "este încredințarea celor nădăjduite și adeverirea celor nevăzute" (Evrei, 11,1) adică, prin puterea credinței, noi ne putem face prezente lucrurile ce vor să vină și vizibile cele ce există într'o realitate invizibilă ochilor trupești. In lumea în care trăim, mulțimea faptelor și evenimentelor ce se petrec concomitent sau se succed, capătă adeseori aspectul unui torent care ne copleșește. Printre acestea, unele se prezintă într'o realitate care șochează. Invierea lui Hristos este unul dintre aceste evenimente, petrecut după agonia de pe Golgota, , în chip real, concret, am putea spune sub ochii întregii omeniri. In acest eveniment, credința noastră, ca și a tuturor celor ce se numesc după numele lui Hristos, capătă noi energii, fiind întărită de forța realității faptului petrecut și relatat nu numai de apostoli, ci și de cei care l-au condamnat și răstignit.

Urmele de îndoială - semne ale unei credințe nedesăvârșite și tremurătoare, se spulberă la auzul cuvintelor aceluiași Pavel: "Căci dacă Hristos n'ar fi înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră" (1 Cor. 15,14).

Sfânta Scriptură, înțeleasă în sensul profund al mesajului mântuitor adresat întregii omeniri - deci și nouă - are menirea și forța de a ne apropia, prin credință, de Mântuitorul nostru, în așa fel încât, ceea ce se petrece cu El să se petreacă cu fiecare dintre noi, viața Lui să fie retrăită, să fie reluată - pe măsura puterilor noastre - de către fiecare dintre noi. Moartea Lui înseamnă, lăuntric, moartea noastră, învierea Lui este însăși învierea noastră, spre viața nepieritoare alături de aleșii Lui.

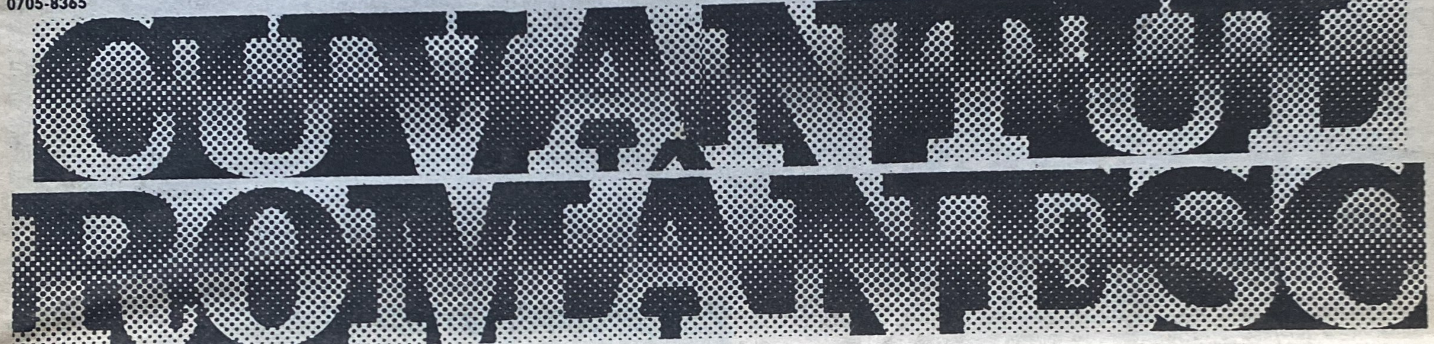
Dacă mesajul mântuirii se adresează tuturor, în marea diversitate a făpturilor omenești, calea spre mântuire este una singură, aceea de a ne face, prin credință, una cu Hristos cel înviat. Zadarnic este a căuta în altă parte sensul vieții, căci unica, adevărata viață este numai viața în Hristos mort pentru noi, pentru a ne răscumpăra din robia și orbirea păcatului, dar înviat pentru noi, pentru a ne îndrepta și conduce spre viața deplină care este în El. Invierea lui Hristos, izvorul și începutul adevăratei vieți, petrecută sub privirile uimite ale unui număr restrâns de oameni, se adresează, prin mesajul său, întregii omeniri, căreia îi condiționează existența. Si nu numai sub aspect spiritual, cum au interpretat-o unii din vechime, învățătură care tentează și astăzi pe mulți dintre noi, ci așa cum o găsim în Evanghelii, ca un fapt real, material, corporal, de care ne bucurăm alături de El și împreună cu El. Căci învierea lui Hristos este garanția, este chezășia învierii noastre reale, materiale, în trupuri de lumină asemenea trupului Său.

Invierea noastră, viața fără de limite, ne sunt dăruite, prin credința noastră, de învierea lui Hristos, care face ca un eveniment istoric consumat acum două mii de ani să fie pururi prezent în viața prezentă a fiecăruia dintre noi. Poate fi oare o bucurie mai mare decât aceasta? Semnele vieții și ale nădejdii, care depășesc de departe toate suferințele și mizeriile vieții într'o lume ce pare gata a se prăbuși pentru totdeauna, sunt conținute deplin în lumina care a strălucit deasupra mormântului gol. Ele sunt cuprinse în convingerea că mort fiind, Mântuitorul nostru, Domnul nostru Iisus Hristos a înviat. Cercetând în adâncul sufletului nostru, vom găsi un singur răspuns, izvorît din credința și din speranța noastră:

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada



THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 12 Nr. 132 -APRILIE 1987- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULAȚIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

REAPARE REZISTENȚA

Eugen BÂRSAN

Dela rezistența partizanilor din anii de după război din munții țării, au trecut ani. In decursul acestora în afară de câteva greve muncitorești locale curmate rapid, nimic n'a tulburat liniștea atotputernicului regim despotic comunist. Era deci mai mult decât timpul ca ceva să se întâmple. Sângele țării, care fierbe și clocotește în contra tuturor pustiirilor pe care i le-a adus comunismul, a izbucnit în ultimul timp cu două ieșiri, care pot fi înregistrate ca mișcări de rezistență organizate la nivel mai larg.

Luându-le în ordinea în care au apărut, în primul rând e vorba de constituirea în România a grupării Acțiunea Română Democrată. Un grup de tineri Români, mulți dintre ei născuți, după cum ei înșuși zic, după impunerea comunismului sovietic în România, au pus curaj lângă curaj și voință lângă voință pentru a începe o acțiune care să ridice un popor-devenit mai mult sau mai puțin apatic în jugul care i-a fost pus pe grumaji de comunism - la o ținută de rezitență și luptă, la o ținută de creare a unei alte sorți pentru Români și România.

Aflându-ne la prima informație despre această organizație, ne place s'o vedem ca un început bun pentru ceea ce România are atât de mult lipsă. Deci, ceva serios și vrednic de salutat. In fapt, prima ieșire publică a ei, demonstrează o gândire politică serioasă, pusă într'un manifest-program de 40 de pagini, răspândit în țară și făcut cunoscut și presei străine și celei române din Exil. Iată ce gândesc și zic acești tineri:

"...noi un grup de cetățeni români ne-am reunit în partidul politic intitulat Acțiunea Română Democrată, care urmărește și reclamă subminarea, dărâmarea și eradicarea regimului și sistemului comunist din România și din întreaga Europă (...) Este vorba despre dorul de libertate al unui popor întreg și de credința într'o posibilă democrație, respingând slăbiciunea, compromisul, apatia și reclamând...demnitate."

Contiunuare în pag.3

MISTERUL BUCURIEI DE PAȘTI

—Arhim. Roman BRAGA—

Există în Ierusalim, pe Valea Pârâului Kedron, un imens cimitir, cel mai mare din lume. Aici doarme David, Abesalom, Regele Iosafat, Profetul Zaharia și Iacov, primul episcop al Ierusalimului. Tot Muntele Măslinilor dintre Betania și Getsimani este o necropolă; iar visul fiecărui Evreu bogat este să fie îngropat acolo. Aceasta este renumita vale a lui Iosafat, pe care Profetul Iezechil o descrie atât de dramatic în viziunea învierii oaselor uscate: "O, voi oase uscate", zice Domnul, "trimite-voi Duhul meu în voi și veți trăi (Iez. 37, 4-5)...Abia atunci veți cunoaște că eu sunt Dumnezeu, când voi deschide gropile voastre și vă voi chema afară ...și veți trăi în pământul vostru fericiți" (Iez. 37:14,15). Tradiția spune că aici va fi locul judecății din urmă. Mântuitorul va ieși din Sion pe Poarta de Aur, care domină întreaga panoramă și va face apelul semințiilor pământului la învierea de obște.



Gustav Mahler, compozitorul și poetul marilor orchestrații, a încercat în una din simfoniile sale să dea expresie acelei explozii de fericire care va înfiora întreaga existență. Va fi la început un zgomot produs de toate instrumentele naturii și pe urmă o tăcere insuportabilă, plină de tenisunea așteptării...., după care Arhanghelul Mihail va suna cea din urmă trompetă.

Ortodoxia dă emfază viziunii din Valea lui Iosafat în liturghia din Sâmbăta Tăcerii. Fără această profeție nimeni nu-și poate explica misterul bucuriei de Paști, care nu este forțat ci organic, nu e material ci mistic, vine de sus, sau poate din adâncuri, având harul transfigurării. Că Hristos a înviat, nu este o minune; fiind Dumnezeu, nici nu putea să moară. Ințelesul tainic al bucuriei de Paști este că noi vom învia. Paștele este preludiul învierii de obște. Minunea este că Dumnezeu a luat trup ca să se poată întâlni cu moartea și s'o desființeze, căci altfel între Logosul etern și moarte nu era nimic comun. Am putea spune că este o undiță întinsă morții. In imnografia Sâmbetei Mari, iadul se tânguie, zicând: "Vai mie, că am luat trup și m'am lovit de Dumnezeu!"

Așadar, credința în înviere implică și credința în dumnezeirea lui Isus Hristos: Cum putea o creatură să anuleze sentința morții întregii omeniri și să ierte păcatele? Profeții spun că numai Dumnezeu poate ierta

Continuare în pag. 4

editorial

RAPORTUL COMISIEI TOWER

Am privit scandalul cu Iranul nu ca o preocupare gazetărească, ci cu grija de a putea desprinde câteva puncte de reper, care să definească momentul actual. Căci dintr'o astfel de criză politică, chiar artificială cum a fost ficțiunea anti-Reagan, se pot surprinde constatări substanțiale în cunoașterea realității. Se pot cunoaște intențiile celor angajați în dezbatere și tendințele de orientare ale acestora. Se pot cunoaște caracterele și valorile morale în numele cărora se acționează. Se poate înțelege pe ce lume trăim.

O constatare inițială: chestiunea iraniană a fost un simplu pretext, pentru adversarii lui Reagan. Acești adversari nu s'au împăcat niciodată cu guvernarea conservatoare a președintelui american pentrucă această guvernare a insuflat o direcție nouă în politica americană. Intreaga națiune americană a simțit dinamismul unei adevărate redeșteptări și a unei orientări spre obiective superioare, ieșindu-se astfel din apatia care dominase până atunci pe Americani. Americanii și-au câștigat prin conducerea lui Reagan, încrederea în valorile lor specifice și au devenit alerți la pericolele care amenință viața colectivă, națională.

Anti-conservatorii, în combinația lor caleidoscopică, de liberali, stângiști, demagogi, prosovietici, universaliști, ignoranți de rea credință, amorali, etc., s'au înhăitat la treabă, să compromită un președinte, care fusese reales cu majoritate zdrobitoare, fără egal în istoria politică americană.

Totul a fost manipulat prin aparatura "inteligenței de stânga", fără nici o bază politică populară. In numele cui vorbeau adversarii lui Reagan? In numele lor-puțini dar gălăgioși- spre bucuria și satisfacția moscoviților care încă cred în prăbușirea internă a burgheziei americane și așteaptă cu nerăbdare clipa acestei prăbușiri.

Raportul Comisiei Tower a mai potolit un pic spiritele stângiste, le-a temperat concluziile, care nu se potriveau cu săgețile otrăvitoare ale "nechemaților critici".

Desigur, marii "gângavi" ai jurnalisticii s'au grăbit să ne tălmăcească raportul Tower, ca și când noi am fi neștiutori de carte și nu am fi în stare să deslușim adevărul, din cuprinsul acestui raport.

Până la urmă, tot ce au desprins filosofii gazetari de stânga, din raportul Tower a fost șubrezenia "stilului de conducere", al lui Reagan, pe care îl analizează și astăzi acești filosofi, ca să-i arate punctele vulnerabile. Asta, însă, înseamnă deraiere, derutare și lipsă de respect pentru adevăr. Căci, nici una dintre minciunile sfruntate, pe care le-au prezentat acești filosofi cu perseverență și violență, timp de trei luni de zile, nu au fost acceptate de Comisia Tower.

Ca să acopere propriul lor dezastru, filosofii vorbesc despre "stilul de conducere" al lui Reagan firește, într'o formă peiorativă, căci acești filosofi nu cunosc alte forme de expresie și comunicare. Sau mai bine zis, în cadrul libertăților, acești filosofi vor să producă anarhie, căci nu sunt călăuziți de valori morale și nici de cele naționale.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ÎNCURCĂTURI "DIALECTICE"

—Alexandru BERCEANU—

Intr'o disperată căutare de ceva ca "ultima ratio" pentru existența ei din ce în ce mai insuportabilă, familia Ceaușescu a scos o ultimă carte: Ungurii. Aceștia sunt acum "demascați" ca autori ai tuturor relelor ce bântuie țara: frig, foamete, umilințe ce întrec orice măsură și conștiința din ce în ce mai clară a Românilor că au ajuns să fie disprețuiți de toată lumea. Astfel, guvernul familiei Ceaușescu, persecutat de o populație cu cele mai nerușinate pretenții, cum ar fi posibilitatea de-a avea ceva căldură în casă după o zi de roboteală ce nu aduce nimănui nimic, în industrii absurde ale căror produse nu le vrea nimeni, a dat alarma și răspândește foi volante, cu accente profetice, și într'un nou "deșteaptă-te Române" este denunțat inamicul de moarte. Bineînțeles că Ungurii nu se lasă nici ei mai prejos, și într'un manifest răspândit la Buda-Pesta, anunță că Ceaușescu a pierdut puterea, care ar fi fost preluată de ceva și mai rău, de "Garda de Fier", care, dacă lumea nu se trezește, va trece prin holocaust toți Ungurii. In sfârșit s'a dat pe față și ultimul secret: în 1938 "Garda de Fier" cerea alianță cu AXA, pentru apărarea de comunismul sovietic, dar AXA a preferat să dea jumătate din Transilvania Ungurilor, pentru a-i apăra de pogromurile Gărzii de Fier. E adevărat că Ungurii au dat guvernului german, toți Evreii preluați dela Români în Transilvania de Nord, dar asta e altă căciulă. Lumea trebue să știe acum că Ceaușescu a fost ultima unitate de vârf a "Gărzii de Fier", care l-a obligat să asuprească pe Ungurii din România, pe Românii din România, pe Germanii din România, pe Evreii din România, pentrucă toți aceștia la un loc ar amenința Europa cu un război mondial.

La drept vorbind, și dintr'o parte și dintr'alta e cam mult. In 1938 cel mai mare ziar francez, "Le Figaro", scria că "șeful Gărzii de Fier" a fost arestat sub acuzația unui complot cu Ungurii pentruca să le fie dată Transilvania. Au trecut 50 de ani, aproape două generații încheiate. Care "Gardă de Fier" mai există azi, și încă special antrenată ca să ucidă pe Români cu foamea și frigul, să-i desungurizeze pe Unguri și până la urmă să amenințe lumea cu război, luând locul pacificului Ceaușescu, al cărui singur defect ar fi pretenția de "Maghiarocton"?

Ce frumos: Ceaușescu I Ungaroctonul! După ce 40 de ani România a fost apărată contra "Gărzii de Fier", pentru a pregăti cât mai temeinic genocidul majorității și minorităților din Dacia, regimul a intrat în criză, pentrucă nemai având de apărat România contra "Gărzii de Fier", trebue să găsească repede o primejdie de care s'o apere, și i-a găsit pe Unguri, dar până la urmă a trebuit să se sacrifice și să lase locul Gărzii de Fier care nu mai există, pentru a duce ungarocidul la capăt. După ce Românii au fost "mântuiți", nu în sensul bisericesc ci în sensul unguresc, adică "terminați", trebue scoasă "Garda de Fier" din infern, pentru a-i "mântui" și pe Unguri pe limba lor.

Ne aflăm în fața unui balamuc? Nici vorbă. Toți cei care înting din același blid internațional și local care e "socialismul real", nu trăiesc de 70 de ani decât din crimă în crimă, din absurd în absurd, din contradicție radicală în contradicție și mai radicală. Interesant este că într'un fel, adică în cel puțin un punct de convergență, regimul comunist din țară este susținut de unii Români din afară în considerarea "Gărzii de Fier" ca origine a tuturor relelor din România și din lume. Ungurii au prins această stranie concordanță, și pentru a nu face total comunismul vinovat de persecuția lor dau vina pe ceva ce nu mai există, dar cade bine în discuție: primejdia mondială a fascismului, și implict a Gărzii de Fier, mai bine potrivită pentru etnocid, decât niște comuniști, contaminați de "naționalism". Români din Occident au dat alarma în acest sens, și Ungurii au prins semnul, perfect orientați. Ungurii arată și ei că tot ce-a fost mai rău la Români în realitate nu este un comunist amețit de naționalism, ci "Garda de Fier", bună la toate relele și pentru comuniști, și pentru anti-totalitari, și pentru Unguri. Dar e de reținut că totuși până la urmă se anulează toți unii pe alții. □

CĂTRE REDACȚIE

*CLEVELAND, OHIO, USA - Numele meu este Dumitru Peiu, refugiat politic fugit din România, acum cetățean american. Vă rog să-mi publicați scrisoarea de față.

In vara anului 1980 am fugit din România pentrucă nu am mai putut îndura viața de acolo, mizeria, frigul și foamea, munca 6-7 zile pe săptămână ca la pușcărie, din grija guvernului comunist ca fiecare să lucreze, controlat, pentru a nu se răzvrăti. Am fost de multe ori arestat și interogat de miliție. M'am născut om liber și mă simțeam străin în propria mea țară. Le-am spus întotdeauna adevărul la anchetatori, iar răspunsul lor era: Unde te trezești, în Occident, în America? Auzind aceasta, m'am hotărît să fug din țară. Cu ajutorul lui Dumnezeu am traversat Bulgaria, am trecut în Turcia, unde am cerut azil politic. Acum sunt în America, unde aș fi foarte fericit, dar, fetița mea Amabelle, de 14 ani, din căsătoria din România este încă acolo. Părăsind România, soția mea nu a vrut să vină la mine; a dat declarații la miliție și a divorțat, apoi s'a recăsătorit. Vizitând România în vara anului 1986, am întâlnit-o pe fiica mea, care este nefericită, atât acasă, unde se simte singură și neîngrijită, cât și la școală unde este tratată cu indiferență, ca fiică de trădător de țară. Am aranjat ca fetița mea să se mute la sora mea, în București, pe Șos. Sălaj nr.139, Bloc 69 B, scara 3, Etajul 1, apt.37, sector 5. Intors în Cleveland, am făcut toate intervențiile necesare la emigrație pentru a-mi aduce fiica definitiv în America. Dar știu că voi întâmpina greutăți din partea birocratismului comunist precum și datorită nerespectării drepturilor omului din România. Am să fac intervenții prin publicațiile din exil, Europa Liberă, senatori, congresmeni americani, ONU, etc. De asemenea, intenționez să fac demonstrații, greva foamei la Washington, DC, în fața ambasadei RSR. Vreau să arăt lumii întregi, că trădătorii de țară adevărați sunt cei ce asupresc poporul, prin frig, foame și persecuții, iar nu noi cei ce am fugit din țară.

Adresa mea din America este: Dumitru Peiu, 3318 W86 UP, Cleveland, Ohio, 44102, USA, Tel. (216)631-6513.

*LE CHESNAY, FRANTA Printr'o întâmplare ziarul Dvs. mi-a căzut în mâini. M'am bucurat nespus de mult. Un ziar românesc! Doamne, ce minune! Aici, departe, unde nu auzi grai românesc! Cu toate că suntem destul de în vârstă, atât eu cât și soțul meu, mai avem încă puterea și tăria ca să ne iubim țara și compatrioții. De când sunt aici, trăiesc cu nostalgia țării și desnădejdea a cele ce sufăr cei lăsați în țară.

S.H.

*TRAISKIRCHEN, AUSTRIA - Vă transmit toate urările de bine și noi succese în lupta pentru afirmarea idealurilor Românilor de pretutindeni.

Cuvântul Românesc a devenit cotidianul de nădejde al tuturor Românilor, încrederea și dorința de a-l citi au devenit generale. Am găsit în paginile ziarului Dvs. refularea tuturor dorințelor noastre nemărturisite, în izolarea totală a conștiințelor umane din blocul comunist...

In lupta contra comunismului, acest flagel politic, cu efecte dezastruoase asupra civilizației, trebue concentrate forța și elanul tuturor țărilor libere, prin atacuri succesive, în demascarea crimelor și încălcarea tratativelor de către Rusia Sovietică și sateliții ei. Sancționarea promptă și eficace a tuturor convențiilor nerespectate, îi va face pe Ruși mai rezonabili. Solidaritatea Occidentului în astfel de împrejurări este vitală.

Refugiații din blocul de Est constitue barometrul Occidentului, deoarece ei sunt de fapt primii care simt propaganda, minciuna și șmecheria comunistă. Ei, emigranții politici percep imediat când, în spatele tuturor promisiunilor comuniste se ascund gânduri de înșelătorie, cu care conducătorii Kremlinului caută să câștige timp, pentru planurile lor de cucerire a planetei.

Exilații politici nu sunt prea organizați, glasul lor nu este prea puternic, dar cine are urechi de auzit...

Cu stimă,

Niculae SOLEA

CĂTRE ABONAȚII DIN EUROPA

Pentru orice schimbare de adresă în Europa, sau reclamații în legătură cu primirea ziarului, vă rugăm să vă adresați mai întâi Domnului Paul Morcov, distribuitorul pentru Europa al ziarului Cuvântul Românesc. la adresa:

Dipl. Ing. Paul Morcov
Postfach 10 13 26
6050 Offenbach Main
B.R.Deutschland
Tel. 069-83 7550

ERATĂ

* In articolele lui Dumitru Ichim din Martie a.c., pagina 10, în loc de "dialectul antic vechi" se va citi "dialectul atic vechi", iar la pagina 11, în loc de "CHRISOGENESIS" se va citi "CHRISTOGENESIS".

* In articolul "Unele aspecte ale gândirii românești între cele două războaie mondiale" de Gheorghe Rădulescu, din numărul 131 (Martie 1987) al ziarului nostru, să se citească:

Carlyle în loc de Karly;
Berdiaieff în loc de Berdyaev;
Heidegger în loc de Heideger.

MIHAIL GORBACIOV: ALTE MĂȘTI, ACEEAȘI PIESĂ

George BĂLTEAN

M. Gorbaciov, relativ nou secretar general al pcus al URSS, face senzație. El a știut să se introducă și să se lanseze atât pe piața internă, cât și pe cea externă. Dl Helmut Kohl, Cancelarul RFGermania, a sesizat bine realitatea, iar comparația Gorbaciov-Goebels a fost, în fond corectă. Ambii se pricep la propagandă, și ambii știu să mintă. Ambii sunt trompeta unui sistem pe care îl reprezintă.

Gorbaciov a trezit interes în rândul mass-mediei occidentale, care, oricum fuge după senzații, iar unii, care vor să fie mai interesanți, vorbesc de a două fază de destindere și chiar de schimbarea strategiei Est-Vest.

Să vedem mai întâi, cine este Gorbaciov. El este Ivan Ivanovici, Piotr Petrovici, Stepan Stepanovici... care ajuns la putere se vede exact ceea ce este: o verigă în lanțul conducerii expansionismului rusesc, care folosește ideologia comunistă ca instrument de înșelare a naivilor, căci naivi încă mai există. El joacă piesa de teatru așa cum a învățat-o dela predecesorii săi, cărora cu această piesă le-a mers foarte bine. Astfel că piesa a rămas aceeași, doar masca este alta. De data aceasta senzația senzațiilor este apariția unei măști de femeie, care, peste 67 de ani n'a fost văzută în Kremlin și nici în politica sovietică internațională. Femeia este soția lui Gorbaciov, Larissa.

Să ne amintim de Nichita Hrusciov și de Leonid Brejnev. N. Hrusciov l-a detronat pe dumnezeul Stalin și apoi clanul lui. Ori, tocmai aceștia au fost creatorii revoluției, ai URSS, victorioșii din cel de al II-lea război mondial, cei mai mari comuniști din lume etc. S'a crezut că va urma o epocă de pace, libertate și reforme, căci așa s'a promis de către Hrusciov. Dar cum s'a încercat a se afirma libertatea la Budapesta, mii și mii de patrioți maghiari au fost împușcați și călcați de tancurile sovietice care au dat năvală în Ungaria venind de peste tot. Să ne amintim de L.Brejnev, care l-a detronat pe Hrusciov și care, la rândul lui, a promis libertate, pace și reforme. Dar încercarea din 1968 de a se trece pașnic dela tirania ucigașă la socialismul cu față umană în Cehoslovacia (Primăvara dela Praga), a fost lichidată de aceleași tancuri sovietice, însoțite, de data aceasta și de tancurile unor state satelite.

Fiecare nou secretar general are nevoie de a-și crea o aureolă a sa, o imagine a lui. Pentru aceasta el înlătură imaginea precedentului și mai înlătură și clanul acestuia pentru a-și aduce la putere propriul lui clan.

Comunismul funcționează intern, ca de obicei, rău. Conducerea comunistă însă nu poate arunca relele, foamea și toate privațiunile vieții din Rusia, pe seama comunismului, căci și-ar tăia creanga de sub picioare. Acestea sunt aruncate cu surle și fanfare pe seama secretarului general precedent. Astfel înlocuirea unui secretar general al pcus cu altul, prin moarte sau altcum este o mare binefacere pentru comunism, căci se poate găsi astfel ciclic câte un vinovat de dezatru. Prin aceasta se trezește iarăși o nădejde "că de acum înainte va fi mai bine". De fiecare dată însă, totul este ca și în trecut.

Propaganda de reforme în interiorul țării și de pace și bună înțelegere din afara ei, servește la stabilirea unei perioade de liniște de care noul secretar general are nevoie pentru a se dedica nestingherit consolidării puterii sale. Există de fiecare dată o perioadă de introducere, care poate fi de diferite lungimi, funcție și de atitudinea lumii externe.

Lecția aceast a fost urmată și de unii conducători din statele satelite. Astfel Ceaușescu a lichidat complet numele satrapului Gh. Gheorghiu-Dej, și și-a creat sieși însuși un nume. Același lucru s'a întâmplat cu clanul. Pe plan extern, Ceaușescu a făcut să răsune universul despre independența sa față de Uniunea Sovietică. Timp de aproape 20 de ani, regii, reginele, președinții de state (exclusiv cei din lumea comunistă), s'au întrecut în a-l invita pe noul satrap al RSR și a-i oferi parăzi, decorații, titluri, bani și chiar ceva tehnologie. Toți au crezut că Ceaușescu va rupe RSR de Rusia, și va apropia țara de Occident. Occidentul a ajutat un criminal să se mențină la putere la București, în condițiile în care toată lumea vedea că el distruge România. Abia când realitatea a devenit clară și pentru orbi, Occidentul nu-l mai laudă pe Ceaușescu. După 23 de ani RSR nu se găsește nici macăr 1 cm. mai departe de Msocova și mai aproape de Occident, România este distrusă, iar poporul român amenințat de genocid. Era nevoie de acceptarea circului lui Ceaușescu, în condițiile în care fiecare țăran român ar fi putut spune dela început care va fi sfârșitul?

La alt nivel, dar în același fel, se petrec lucrurile și în Uniunea Sovietică, astăzi cu Gorbaciov. De când este el la putere nu s'a auzit de vreo încetare a uciderii barbare a populației pașnice din Afganistan, uciderea copiilor și bătrânilor, iar despre retragerea trupelor și încetarea focului auzim aceleași minciuni și tactici înșelătoare de 7 ani. Până acum n'au fost retrași ofițerii din Nicaragua, nici soldații din Angola, nici ofițerii KGB (experți în turburări și revoluție) din Africa de Sud. Totul continuă să fie la fel. Gorbaciov respectă exact linia politică externă tradițională rusească, îmbogățită de Stalin și de Hrusciov și continuată și cimentată de Brejnev.

Declarațiile sforăitoare ale lui Grobaciov și pe alocuri unele recunoașteri ale inferiorității Rusiei dovedesc că el recunoaște și se teme de schimbarea de pe arena internațională, mai ales în domeniul științei și tehnicii aplicate în arta militară. SDI reprezintă un mare pericol; noile vase și submarine occidentale, noul tip de rachete, ca să nu mai vorbim de economia occidentală incomparabil superioară celei rusești, care înfricoșează. Gorbaciov știe că economia sovietică nu se poate întrece cu cea a Europei Occidentale, dar cu întregul NATO, plus Japonia. El este un om inteligent și știe că acum Rusia se găsește în catastrofă și că ea poate cădea în prăpăstie. El știe că acum Vestul are posibilitatea să împingă URSS în această prăpastie, dar în același timp, el mai știe că "vorba dulce, mult aduce" și că mai bine ajutor dela Occidentali decât o confruntare. Noi însă vrem să se termine cu barbaria ruso-comunistă, vrem libertatea Europei de Est! In prăpastie cu Uniunea Sovietică! □

G. BĂLTEAN

REAPARE REZISTENȚA

Urmare din pag. 1

Acțiunea Română Democrată făcând cunoscut că își are "rădăcinile în creștinism, componentă esențială a spiritualității spațiului românesc", ne lămurește asupra scopurilor ei finale: repunerea poporului român "redus de teroarea comunistă la o existență român "redus de teroarea comunista la o existența precară și vegetală" pe o linie de "rost istoric, cu viață publică și aspirații de civilizație și cultură"; înlocuirea sistemului comunist cu o democrație pralamentară multipartinică; presă liberă și independentă; egalitatea tuturor cetățenilor în fața legii; asigurarea dreptului la libertatea și siguranța personală, amintind că controlul total al aparatului de partid și de stat asupra vieții publice și personale a dus la distrugerea oricărei libertăți individuale sau particulare.

Principiile de bază de mai sus, care alcătuiesc chintesența programului-manifest al grupării de rezistență și luptă "Acțiunea Română Democrată", în chip neîndoios corespund dorințelor și strigătelor disperate ale poporului român. Si aici ținem să remarcăm: primul lucru semnificativ legat de Acțiunea Română Democrată este faptul că cineva a ieșit din mutism. Iar dacă această acțiune a avut curajul ieșirii din mutism, e firesc să credem că, aplicând prudența necesară, ea va avea și curajul unor pași înainte, în serviciul mesajului din sufletul oropsit al țării care vrea desrobire.

A doua manifestare de rezistență și-a a scos capul în Ianuarie în Capitală, desfășurându-se sub formă de acțiune dublă. După ce în prima parte a lunii s'a răspândit un manifest, cu două zile mai înainte de ziua de naștere a lui Ceaușescu (26 Ianuarie, 68 ani), s'a venit cu un altul. Aceste două manifeste îndeamnă lumea la curaj cetățenesc și la grevă, cerând să nu se mai ducă nimeni la lucru atâta timp cât Ceaușescu nu se retrage ori nu este demis.

Dacă aceste manifeste au vreo legătură cu Acțiunea Română Democrată nu știm și nici nu ne vine a crede așa ceva. Căci pentru ea, nenorocirile vin dela regimul comunist și ca atare acesta trebue eliminat.

Văzând însă problema la suprafața ei, în ochii poporului ea apare mai simplu: comunismul și Ceaușescu, tot dracul ăla este.

Intre rezistența de mai alaltăieri din munți și cea de acum, e o deosebire enormă. Prima se bizuia pe pușcă, pe mitralieră și pe un teritoriu al ei. Cea de azi, urbană, ne mai dispunând de acestea, e condiționată de cu totul alte tactici și mijloace de luptă.

Rezistențele din țară, de care auzim mai nou, sunt semne pozitive. Fără un început nimic nu poate duce la o schimbare. Si nu putem decât să ne bucurăm de acest început, care vine ca un aer de primăvară.

Eugen BÂRSAN

Zile fatale:

NICOLAE CERNOBILUL

26 Aprilie, 1986: a explodat uzina termonucleară dela Cernobil, Rusia.

Au murit 31 de persoane în timp ce mii, zeci de mii sau chiar sute de mii vor rămâne expuși cancerului. Rezultatul final se va cunoaște după 30-50 ani, mărturisesc doctorii specialiști.

Pe o rază de 30 de km. în jurul uzinei au fost evacuați peste 115.000 de lucrători, vreo 400 de sate au fost părăsite și întreaga clădire a fost învelită într'un zid gros de ciment. Pământul, apele din împrejurimi au rămas otrăvite.

26 Ianuarie 1918: s'a născut la Scornicești, România, cea mai mare catastrofă a neamului: Nicolae Ceaușescu, de origină Tătar.

Au murit din cauza radiațiilor emanate de cultul personalității mii de oameni, alte mii zac prin temnițe și unii s'au evacuat, pe cont propriu, peste hotare.

Distrugerea satelor și orașelor continuă: s'au dărâmat biserici, monumente istorice, etc. Capitala țării e în ruină.

Radiațiile ceausiste se vor simți peste generații. Ele continuă să ne distrugă credința, tradiția și să ne otrăvească viitorul.

Cei vinovați de nenorocirile revărsate asupra regiunii Cernobilului au fost pedepsiți.

Cel vinovat de nonorocirile revărsate asupra României este preaslăvit!

Importanța zilei, când s'a născut fiul lui Andruță, este egalată Jocurilor Olimpice de altădată.

In acea zi au încetat războaiele! Mass-media n'a pomenit de luptele dintre Iran-Irak, de teroriștii din Liban, de revoltele din Afganistan, și ca respect suprem, nimeni n'a murit. (Nu s'a publicat rubrica Decese, Buletinul Meteorologic, etc. N.R.)

Stirile externe au fost înlocuite cu comentarea unor articole elogioase înserate în revista "Jeune Afrique" și alte periodice din Bulgaria, Bangladesh, Angola, Madagascar, Coreea de Nord, etc.

"...Marele erou al națiunii, genialul strategist ctitor al noului destin al patriei... ilustru gânditor revoluționar al unei opere de înaltă valoare teoretică și practică... inițiative de prestigiu pentru afirmarea cauzei păcii și progresului în lume..." și multe altele, (citate din "Scînteia", "Rom. Liberă", "Inf. Buc.", etc).

N'au lipsit nici lăutarii! Poeții crescuți în pepiniera "Cîntarea României" i-au inșirat cuvinte. "ce din coadă au să sune":

"Si dacă pacea își înalță zborul/E pentru că aci, pe plai român/ Sînteți stegarul și ocrotitorul/ A tot ce are omenirea azi mai bun." (România Liberă, pg. 2, 28.1.1987).

Exact n'am putea preciza: a fumat poetul Mihai Negulescu frunză de cânepă, ori a tras pe nas cocaină?

Cel "mai bun" om ce-l are "omenirea azi" este tovarășul Nicolae Ceaușescu, Cernobilul Neamului!

Stroe MOLDOVANU

ISUS

Te-au răstignit, Isuse,
ca pe-un tâlhar de rând,
au vrut să-Ti răstignească
și sufletul arzând.

Tot adevărul lumii
în Tine adunat
doreau să-l nimicească,
să-l scoată la mezat.

Si răul lor din minte,
minciună și arginți
îl răsuceau cu ură
ca hrana printre dinți.

Insulta și ocara
Te'mpovărau mereu,
și n'au crezut că'n Tine
e însuși Dumnezeu.

In limpezimea nopții
când totu-i liniștit,
Tu înviai din moarte,
mai viu, neprihănit.

De-atunci întreaga lume
Te caută știind,
că îți reverși lumina
și dragostea'nviind.

Iar lângă suferință
Tu vii cu leac ceresc,
credință din credință,
Duh-Sfânt și omenesc.

Te-au răstignit, Isuse,
dar învierea Ta
e crunta lor pedeapsă
ce nu o pot uita.

Voiau să se răzbune
pe cer, pe necuprins
dar s'au sfărmat ca pomul
de fulgerul aprins.

Gheorghe RĂDULESCU



A FI RELIGIOS

—Constantin MACRI—

Este tentativa conştientă, raţională şi emoţională, de a fi Om.

Ateii admit şi recunosc că omul aparţine ireversibil animalităţii. Ei susţin că în felul acesta, au curajul să privească în faţă ontologia umană fără false iluzii sau false idei necontrolabile ştiinţific.

In felul acesta, ateii condamnă la pipernicire şi veşnică precaritate condiţia umană.

Dacă priveşti însă cerul ("cerul înstelat de deasupra mea şi conştiinţa morală din mine" - după cum spunea Im. Kant), dacă te gândeşti la mormântul mamei, la amintirea bunicilor, dacă priveşti minunea vie a unui nou născut, dacă simţi regret sau bucurie, dacă râzi sau dacă plângi, dacă pictezi sau compui o simfonie, îţi dai seama că prin acestea şi multe altele, te deosebeşti de toate animalele, în fond de toată creaţia lui Dumnezeu.

Observând aceste deosebiri este imposibil ca uitându-te în ochii copiilor tăi sau ai prietenilor celor mai apropiaţi, să nu înţelegi că există un fluid, care ca şi cel electric, rămâne nevăzut, dar nu mai puţin puternic şi permanent durabil, care ne leagă pe toţi ca fiii aceleeaşi cauze, aceluiaşi Creator.

Diferenţele confesionale sunt fructele condiţiilor istorice şi geopolitice. Esenţială rămâne ideea de Divinitate. Esenţială rămâne această întregiere, chiar ipotetică, în metafizica credinţei.

Prinţul Mâşkin, "Idiotul" lui Dostoievski, răspundea cu candoare (candoarea este apanajul sufletelor curate, al celor credincioşi): când aud pe cineva că discută dacă există sau nu Dumnezeu, am totdeauna impresia că nu se referă la problemă."

Mircea Eliade, marele nostru sfânt laic, a avertizat cu rigoare: "omul mileniului trei va fi un "homo religiosus", sau nu va fi de loc."

Frustrarea prin religie este una din marele erezii ale umanismului marxist-leninist. Erezie reluată pe diverse timpane ale atrofiei sensibilităţii, condiţiei umane. Cine te invită să ieşi din templu pentru a merge în "agora", acela insultă cu sau fără bună-ştiinţă, năzuinţa ta de a dura. Această năzuinţă poate să pară şi să fie chiar vană, dar a nu o resimţi, a nu o formula, a nu o înfrumuseţa cu imaginaţia, cu alte cuvinte a nu o clădi, a nu proiecta în Absolut o lume de vis, este a te condamna să nu ridici ochii către cer şi către soare, niciodată. Ce ar fi dacă fluturele n'ar mai zbura din floare în floare, conştient că orice ar face metamorfoza şi dispariţia lui este inevitabilă? Se va zice, da, dar fluturele o face din instinct şi nu dintr'o deliberare raţională şi o opţiune pe bază de adevăr.

A fi religios este tocmai reacţia cea mai umană de a fi în Adevăr. In Adevărul lucrurilor, al Universului şi al Lumii.

Nu avem garanţia că ideea de Divinitate ni-l oferă, spun ateii. Si ce oferă ei în loc? Neantul. Iraţionalitatea insurmontabilă. Absurdul compact şi irefragabil.

Este aceasta o atitudine în sprijinul extinderii zonelor de cunoştere umană? Nu s'a dovedit că dragostea poate fi un factor de cunoaştere? Nu e plină istoria de "minunile" Credinţei oamenilor, care într'adevăr au avut-o şi au trăit-o cu intensitate? Nu e speranţa o terapie salutară în schizofrenia inevitabilă eşecurilor umane? Nu poate deveni amintirea sublimă şi viitorul miraculos când sufletul nostru le trăieşte cu ardoare? Mai ales când avem conştiinţa justeţei poziţiei noastre morale şi că "cu noi este Dumnezeu"? Mai este moartea stupidă şi revoltătoare dacă ea întâmpină o existenţă animată în metafizicul religios? Nu e lumea conştiinţei tot atât de reală ca şi lumea fiinţei?

Ce hotare se pot pune unei conştiinţe care prin dragoste, prin fervoare, prin onestitate, dispreţuieşte orice zăgaz?

Este o miopie materialist-dialectică sau materialist-istorică să reduci omul la stomac şi la sex. Mai presus de ele şi împreună cu ele, Omul întreg s'a ridicat în picioare încântat deopotrivă de simţuri în totalitatea lor, dar făcându-le sinteza a descoperit ceva în plus: nevoia de a fi în Durată. Nevoia de a fi întreg. Cu el însuşi şi cu ceilalţi. Nevoia de a fi adevărat. Podoaba credinţei religioase şi-a pus-o, târziu, în cursul evoluţiei sale, ca o încoronare a victoriei asupra animalului din el şi a transfigurării, a depăşirii acestei condiţii pur zoologice. In lume şi în natură, Omul reprezintă un Univers aparte. Este Universul religiilor, al transcendenţei. Dacă îl înlăturăm ca fictiv, ne decapităm de "orice speranţă", şi dacă Dumnezeu e mort "totul e posibil". Incestul, paricidul, pruncuciderea ca şi genocidul. Cu cât Dumnezeu a murit mai mult cu atât crima s'a răspândit. Aceasta-i realitatea marxist-leninistă.

Toate aceste gânduri mi-au fost ocazionate privind splendida machetă a lăcaşului bisericesc ortodox construit de Românii din Exil, respectiv de comunitatea Românilor din Elveţia. Ce proiect măreţ! Bravo, Domnule Ion Broşteanu! Dumnezeu să-ţi ajute şi să vă ajute la toţi care târnosiţi pe splendidul pământ helvet o Biserică Românească, un Cămin Românesc, o bibliotecă, toate simboluri ale vredniciei româneşti în aceste teribile vremuri de încercare şi crucificare a neamurilor. Generaţii după generaţii vor păşi pragul acestui Sfânt Lăcaş şi-şi vor aminti că la sfârşitul secolului 20 a fost mare scârbă în lume şi că Românii au alergat şi au pus cărămidă peste cărămidă, zidind o biserică ca prim leac al dorului de ţară, ca prim bastion al rezistenţei sufletului românesc peste veacuri.

Orice s'ar întâmpla şi oricâtă vreme ar trece, acolo va arde o candelă. Candela nădejdilor noastre de mai bine, nestinsa iubire a luminii româneşti. □



NOI ŞI VECINII DELA RĂSĂRIT

—C.I.UNTARU—

Din întâmplare, mi-a căzut în mână o broşură de turism, cu obişnuitele fotografii în culori; informaţii privind transportul, hoteluri, muzee de artă, precum şi alte peisaje ale naturii, pe care vizitatorii din străinătate le pot admira pe parcurs. Titlul broşurii este scris în ruseşte, care în limba română ar reveni la PORUBNOE, nume, care i s'a dat de către Ruşi, foştii comune româneşti, Tereblecea din Bucovina de Nord, făcând astăzi parte din U.R.S.S.

Poate că unii din cititorii noştri să-şi mai amintească încă de cartea lui Dumitru Nimigeanu: "Insemnările unui ţăran deportat din Bucovina", publicată în 1958, cu o prefaţă de mult regretatul slavonist dela Universitatea din Londra, Grigore Nandriş, de către Fundaţia Regală Universitară Carol I din Paris. Ori, Nimigeanu, care mai trăieşte şi astăzi, ca octogenar, la Sydney, în Australia, se trăgea tocmai din acea comună Tereblecea, astăzi cunoscută sub numele rusesc de Porubnoe.

Din fericire pentru mine, care nu cunosc limba rusă, textul broşurii turistice de care vorbim, mai are şi un rezumat în limba română, din care vom extrage unele date interesante în legătură cu tema articolului de faţă.

Astfel, se spune: "Satul Porubnoe din regiunea Cernăuţi e situat lângă frontiera Uniunii Sovietice şi Republicii Socialiste România. Aceasta-i prima localitate sovietică în calea numeroşilor turişti auto care sosesc în U.R.S.S. din Bulgaria, România, Iugoslavia şi din alte ţări ale părţii de sud a continentului european. Ei încep a lua cunoştinţă de regiunea Cernăuţi dela punctul de control şi permisiune din Porubnoe."

Mai departe putem citi că "...Regiunea Cernăuţi...a fost formată în anul 1940, după reuniunea Bucovinei de Nord cu Uniunea Sovietică". Mai departe: "Aici (în Porubnoe n.a.) locuiesc oameni de multe naţionalităţi - Ruşi şi Ucrainieni, Moldoveni şi Români, Polonezi şi Bulgari, Slovaci şi Nemţi. Toţi formează o familie solidară."

Descriind drumul încântător al naturii şi al "grandioaselor realizări socialiste" vizitatorul străin ajunge în sfârşit în faţa Cernăuţului:" ... un interesant oraş ucrainian", se mai poate citi în aceeaşi broşură.

De remarcat, în afară de afirmaţia absurdă de a deosebi pe "Români, de Moldoveni", politica de învrăjbire a naţionalităţilor etnice, conlocuitoare pe vastul teritoriu al Uniunii Sovietice. In primul rând, guvernul dela Moscova nu colonizează Ruşi în teritoriile străine, ocupate după ultimul război mondial, ci alte naţionalităţi, în special Ucrainieni. Astfel, nu numai în teritoriile româneşti din Nordul Bucovinei şi Sudul Basarabiei, dar şi în Tările Baltice, noii colonişti plantaţi de Moscova sunt Ucrainieni. Motivul este clar: de a creea tensiuni, inevitabile în situaţii similare, între băştinaşi şi alte naţionalităţi captive, care de fapt în loc de a colabora la răsturnarea tiranului comun - se ceartă între ele, ceea ce confirmă şi astăzi validitatea cunoscutei maxime romane: "de a diviza, pentru a putea stăpâni".

De această boală, oarecum "imperialistă", se pare că suferă multe popoare din Răsărit - o boală oarecum atavică, caracteristică oricărui ţăran primitiv, lacom de a acapara cât mai mult pământ. Aceasta din cauză, că în concepţia acestor oameni arhaici, pământul, iar nu alte mijloace industriale, comerciale, investiţii financiare, constituie baza de îmbogăţire.

Natural că printre alţii, şi Ucrainienii suferă de aceeaşi boală, şi deşi ei se plâng de "imperialismul rusesc", ei înşuşi nu-şi dau seama, că au devenit imperialişti faţă de vecinii lor. Astfel, ei au revendicări teritoriale nu numai faţă de Polonezi şi de Români, la Vest, dar şi faţă de Byeloruşi, la Nord. Din nefericire, această boală imperialistă se pare că afectează pe Ucrainienii din Rusia Sovietică, în aceeaşi măsură ca pe cei din lumea liberă, atât generaţia veche cât şi generaţia tânără.

De acest lucru, cel puţin noi, Românii, din Australia, ne-am dat seama în diferite acţiuni comune, în cadrul Săptămânii Tărilor Captive, unde de fapt trebuia să facem front comun contra Rusiei Sovietice. Ucrainienii însă şi nu mai puţin Maghiarii, afişau în public şi pretenţiile lor copilăreşti de revendicări teritoriale asupra vecinilor, în special asupra României.

In concluzie, cu tot regretul, îmi exprim părerea, că după prăbuşirea Imperiului Bolşevic, noi vom avea de-a face mai mult cu vecinii noştri apropiaţi, Ucrainienii şi Maghiarii, decât cu Ruşii dela Nord. In consecinţă, ţara noastră se va vedea nevoită să-şi re-orienteze din timp, politica ei de alianţe cu vecinii dela Răsărit, luând încă de pe acum legătură cu cercurile politice ruseşti din jurul scriitorului Soljeniţin, care se aşteaptă să joace un important rol politic, într'o nouă configuraţie democratică a Europei de mâine. □

MISTERUL BUCURIEI DE PAŞTI

Urmare din pag.1

păcatele, căci El a promulgat legea prin care omul a devenit muritor: "In ziua în care veţi mânca din pom cu moarte veţi muri" (Gen. 2.17) sau "Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce" (Gen. 3.19). Deci, numai El putea să abroge această lege. Isus zice că vom fi liberi de moarte şi păcat numai când "Fiul ne va face liberi." (Ioan, 8:36). Aşadar, Fiul nu este o creatură, ci însuşi Logosul, icoana esenţei Tatălui. El a rostit la început sentinţa, El putea s'o şi anuleze, asumându-şi natura umană stricată de păcat, cu toate consecinţele: ispită, suferinţă, moarte,..etc.

Teologia morţii şi învierii nu se învaţă din cărţi. Este un instinct al veşniciei, o reminiscenţă a paradisului pierdut. Nimeni nu vrea să moară. Toţi trăiesc bucuria mistică a învierii, chiar dacă nu cred în Dumnezeu. Imi amintesc dintr'o nuvelă a lui Alexandru Vlahuţă despre un om care a vrut să se sinucidă în noaptea de Paşti. Când îşi apropiase pistolul de tâmplă, a auzit clopotele bisericii din sat şi s'a oprit. Impins de o putere nevăzută, s'a trezit în biserică, plângând şi cântând "Hristos a Inviat" dimpreună cu toată lumea.

Dar să lăsăm ficţiunile. In Sâmbăta Mare a anului 1949, fiind în închisoarea Piteşti, am surprins o discuţie între gardianul Georgescu, care băteau până la sânge pe deţinuţii ce se rugau şi gardianul Nistor dela etajul unu: "Mă, tu vii mâine?" - "Nu, răspunde Nistor, dar tu?" - "Nici eu, că doar şi la mine-i Paştele." Avea şi criminalul Georgescu bucurie de Paşti...Si cred că era sincer. Nu este numai plăcerea ouălor roşii, pe care le poţi mânca şi în Vinerea Mare, dacă nu crezi în nimic, ci este un mister care pluteşte în aer.

Martirologul ortodox înscrie în paginile sinaxarului următorul eveniment petrecut acum 150 de ani în Anatolia: Copiii creştinilor luaseră obiceiul ca în noaptea Paştilor să meargă pe străzi cântând "Hristos a Inviat." Saracinii i-au prins şi i-au ameninţat că dacă nu spun cu voce tare: "Alah e Dumnezeu şi Mahomet singurul lui profet", li se vor tăia capetele cu ferestraiele de lemne. Rezultatul: Toţi au murit, cântând "Hristos a Inviat." Poate că în altă zi şi în alte circumstanţe, mulţi dintre ei s'ar fi turcit. Dar nu în Noaptea Paştilor.

Aşadar Paştele este şi trebue să rămână o taină nesupusă analizei teologice discursive. Scolastica e destructivă. Ucide tainele. Personal cred că influenţa Helenismului în teologie şi întrebuinţarea conceptelor de fabricaţie filosofică sunt în detrimentul adevărului. Tainele se primesc prin credinţă şi contemplaţie şi trebue să rămână taine.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Arhim. Roman BRAGA

CONSECINŢELE PENURIEI ALIMENTARE ÎN R.S.ROMÂNIA

— Dr. Med. C.BRAD —

Stări de inaniţie şi subalimentaţie sunt semnalate în cursul cataclismelor meteorologice, cataclismelor sociale; războaie, epidemii masive, în ţările economic slab dezvoltate, în ţări cu regimuri totalitare, acolo unde se practică politica de tiranie şi represalii, sau detenţiuni politice.

Din păcate după atâţia ani dela terminarea războiului în România, în ultimii ani, este semnalată o permanentă penurie alimentară. Deja are caracter cronic şi populaţia este cuprinsă de un complex psihic al foamei. Psihicul cetăţeanului român s'a modificat atât de mult încât statul la coadă i-a pătruns în reflexe, iar demnitatea umană la unii din ei este atât de alterată încât nu se mai sinchisesc de a cere de mâncare turiştilor străini, care rămân extaziaţi în faţa unui atare spectacol.

In prezent statul român oferă cetăţeanului, oficial, pe cartelă, sau prin înscriere la alimentarele din vecinătatea locuinţei, următoarele alimente: lapte 1 litru pe zi (în cazul că se găseşte) unt 100 g. pe lună, ouă 6-10 pe lună, ulei 3/4 l. pe lună, carne 0,5-1 kg. pe lună, pâine 300 g. pe zi, făină de grâu 500-1000 g pe lună, făină de mălai 500-1000 g. pe lună, zahăr 1 kg. pe lună. Acestea sunt alimentele ce le poate primi o persoană pentru o lună de zile. In cazul că primeşte integral aceste alimente, valoarea lor calorică calculată după tabelele apărute în Bul. Min. Săn. nr.2/1979 este de 1191 calorii pentru o zi. Normal, necesarul de calorii pentru un adult care nu face eforturi musculare deosebite este de 2400 calorii pe zi. Necesităţile calorice sunt mai mari la persoanele care fac un efort fizic susţinut (muncitori în mine, tăietori de lemne etc.) sau la tinerii în plină dezvoltare, sau la femeile gravide etc.

Este tragic că cetăţeanul român trăieşte în permanenţă sub imperiul foamei. Senzaţia de foame şi reflexul de conservare ca identitate individuală îl obligă însă să recurgă la diverse subterfugii pentru procurarea alimentelor până şi la furt. Pentru cei cu bani mulţi, dar aceştia sunt infimi în rândul oamenilor de rând, este simplu. Pot plăti suprapreţ şi se aprovizionează cu alimentele necesare. Convenientul pentru ei ca persoane luate în particular este mare, dar apare inconvenientul catastrofal pentru societate, fiindcă se încurajează comerţul la negru, creşte mult valoarea alimentelor şi se constituie un factor important pentru inflaţie.

Lipsa de alimente la care se mai adaugă condiţiile mizerabile de viaţă duc inevitabil la scăderea potenţialului vital al populaţiei din R.S.România.

Subalimentaţia de durată este responsabilă într'o mare măsură atât de transformările structurale fizice cât şi psihice ale cetăţenilor. Creşterea copiilor şi a adolescenţilor este mult întârziată, se produc modificări morfologice de ordin constituţional permanente cu repercursiuni în aspectul global al populaţiei. Tulburările morbide care apar în stările de subalimentaţie se definesc medical sub termenul generic de distrofii prin insuficienţă alimentară. Severitatea lor depinde de lipsa atât în cantitatea cât şi calitatea alimentelor. Distrofiile pot rămâne uneori latente, alteori evoluează sever cauzând boli de ficat, de inimă sau aşa zisul "edem al foamei".

Amprenta subalimentaţiei poate fi remarcată pe fizionomia cetăţenilor. Mulţi sunt slabi, palizi, obnubilaţi, consecinţa unei stări anemice. Nenorocirea este că aceste anemii nu se vindecă printr'un tratament medicamentos. Ele pot fi remediate numai printr'o alimentaţie cu suficiente proteine animale şi vitamine. Aspectul gras al unor cetăţeni, este fals. Este expresia morbidă dată de tulburările în funcţia glandelor cu secreţie internă în special ale glandei tiroide, sau expresia, unei stări de denutriţie cronică, când apare aşa numitul edem al foamei. La femei poate apărea o pubertate tardivă şi menopauză precoce, dar foarte frecvent sunt deranjurile în ciclul menstrual. In consecinţă, fecunditatea şi fertilitatea sunt profund alterate aşa că nu se poate aştepta la creşterea substanţială a populaţiei.

Subalimentaţia are repercursiuni drastice asupra demografiei, care în ultimii ani este total deteriorată în R.S.R. Indicele de natalitate a scăzut mult în ultimii ani şi este încă în permanentă scădere.

Intre 1980 şi 1984, s'au înregistrat cu 45.000 mai puţine naşteri decât între 1970 şi 1974 deşi PCR a fixat patru copii pentru o familie, iar femeile sunt controlate ginecologic lunar în mod obligatoriu, pentru depistarea gravidităţii şi o întrerupere de sarcină este grav pedepsită. Procedeu sub limita demnităţii umane. Pentru femeia gravidă necesităţile calorice întrec pe cele ale unei femei în condiţii fiziologice normale. Fără să i se asigure o alimentaţie corespunzătoare vor suferi şi gravida şi fătul. Aşa creşte numărul naşterilor premature, se vor naşte copii distrofici, înapoiaţi mintal iar riscul malformaţiilor congenitale este crescut. Pentru a nu creşte indicele de mortalitate infantilă prin nesiguranţa viabilităţii copiilor distrofici s'a luat măsura ca noii născuţi să fie declaraţi la oficiul stării civile numai după trei săptămâni dela naştere.

Din cauza subalimentaţiei şi a lipsei de medicamente a crescut indicele de îmbolnăvire şi de decese în special în rândul bătrânilor. Creşterea deceselor între 1980-1984 este cu 35.000 decese mai mult decât în perioada 1970-1974. Bătrâneţea este o stare fiziologică cu valenţe vitale diminuate încât necesită o îngrijire mai deosebită. In RSR în prezent cei mai neglijaţi sunt bătrânii, nu numai subalimentaţi dar lipsiţi de medicamente şi de cea mai rudimentară asistenţă medicală.

Am prezentat succint care sunt consecinţele penuriei alimentare în RSR care duc inevitabil la uzura biologică a populaţiei urmată de îmbolnăviri uneori iremediabile şi în acelaşi timp la decesul lent al unui popor maltratat de un regim antisocial.

Lipsa de alimente pentru consumul populaţiei nu este determinată de infecunditatea recoltelor, care anual au fost suficient de mănoase deşi standardul agricol din RSR este mult inferior, comparativ cu cel din Vestul Europei. Nenorocirea vine dela politica economică dusă de N. Ceauşescu şi PCR, o politică, ce nu are echivalente în întreaga lume, o politică, ce a cerut şi cere multe sacrificii populaţiei. Pentru a fi cât mai în concordanţă cu evanghelia marxist-leninistă, N. Ceauşescu a forţat industrializarea ţării şi aceasta a necesitat un împrumut valutar enorm dela ţările zise capitaliste.

In dorinţa de a plăti mai repede datoriile externe, a fost necesară majorarea exportului pe care l-a făcut din sectorul alimentar, fiindcă produsele fabricate de noua industrie numai într'o mică măsură sunt vandabile pe piaţa internaţională. In plus RS România primeşte dela Rusia Sovietică petrol pe care trebue să-l plătească tot în alimente. Dar exportul alimentar a crescut şi mai mult spre Rusia Sovietică după dezastrul dela Cernobil. Dintre toate ţările surori, numai RS România s'a angajat la un mai mare ajutor frăţesc alimentar faţă de Rusia Sovietică.

Când în ziare se scrie despre lipsa de alimente din RS România, compasiunea este legată de simţul neplăcut al senzaţiei de foame şi poate numai puţini şi-au pus şi problema fenomenului biologic şi demografic. In R.S.România există pe lângă fiecare facultate de medicină un Institut de Igienă şi sănătate publică. Până acum nu am auzit şi nici nu am citit că ar fi luat o poziţie în problema alimentară sau în alte probleme de sănătate publică. N'au avut curajul şi curiozitatea să cerceteze cel puţin sumar care sunt cauzele care au generat în ultimii ani în RS România degradarea biologică a populaţiei şi care au făcut să crească morbiditatea şi mortalitatea. Sau din lipsă de computere nu vor să se expună la erori.

Toate eforturile şi sacrificiile la care este expusă populaţia din RSR, nu folosesc decât unei oligarhii de familie care duce o politică de brutalitate cu consecinţe grave pentru existenţa poporului român.

CEI MAI TICĂLOŞI FII AI ŢĂRII

—Aurel POP—

La plural pentrucă nu e vorba doar de unul, căruia i s'a dus de mult numele, ci de o bandă întreagă. După ce se va libera odată ţara de această bandă se vor descoperi orori pe care nici nu putem să ni le închipuim şi care vor întrece tot ceea ce ştim.

Păcat că Românii liberi s'au lăsat amăgiţi la un moment dat de "patriotismul" acestei bande şi i-au făcut cu naivitate jocul. Dar odată nu e lege, şi să sperăm că a doua oară nu va mai veni o înmuiere de suflet nelalocul ei. Sovietele dau mână liberă oricăror abuzuri "naţionale" şovine din ţările satelite, pentruca nu cumva popoarele acestor ţări să nu se trezească cu lozinca: "asupriţi din toate ţările uniţi-vă", care s'ar opune celei comuniste, "proletari din toate ţările uniţi-vă". Ipocrizia "independenţei" merge aşa de departe, încât sateliţii, cu R.S.R. în cap, apără puritatea doctrinei comuniste, faţă de intenţiile lui Gorbaciov de-a o lăsa ceva mai moale, adică să dea o oarecare flexibilitate regimului, pentru a face comunismul mai puţin odios (dar "cuceririle socialiste" ar rămâne neatinse). Bineînţeles faţă de "opoziţia" din R.S.R., Gorbaciov se linge pe mustaţa lui...Stalin, pentrucă genocidul din R.S.R. va merge şi mai strună, fiind vândut prin porpaganda internă ca..."patriotic", indiferent de contrazicerea cea mai crasă: până acum era vorba că "vin Ruşii" dacă regimul s'ar mai umaniza, deci s'ar petrece ca în Ungaria în 1956 sau ca în Cehoslovacia în 1968, dar acum când Sovietele recomandă sateliţilor o flexibilitate după modelul lor România ar fi ameninţată cu pierderea "independenţei", făcând ceea ce par a voi să facă Sovietele în sensul unei umanizări.

Sunt însă semne tot mai importante că frica începe să fie nu faţă de Soviete, ci faţă de poporul român însuşi. Iar motivul principal care duce la această frică e oarecum un ricoşeu: în Occident regimul actual este tot mai mult dat de gol, după ce s'a văzut că speranţa unui neo-occidentalism al regimului era absurdă.

In 1974 a fost expulzat Românul basarabean Nicolae Lupan împreună cu fiul său Victor, pentrucă nu mai corespundea postului de conducere a radio-televiziunii din zisa "Republica Moldovei" pe care o înfiinţase chiar el. E vorba deci de cineva foarte bine documentat. Pentru a i-se anula pe cât posibil orice crezare la Români, s'a lansat că nici nu ar fi Român, ceea ce bine înţeles nu este adevărat.

In "Le Figaro-magazine" din 14 Februarie" curent, Nicolae şi Victor Lupan, publică un articol istoric, intitulat "Februarie 17: pentru popoarele imperiului rusesc, democraţia nu va dura decât şapte luni..." Astfel se arată cum revoluţia după ce-a anunţat liberarea popoarelor din imperiul ţarist, tocmai bine comuniştii au trecut la o asuprire şi mai cumplită prin tirania "dictaturii proletariatului", şi aculturare exhaustivă. Ca exemplu al metodei, cei doi Români din două generaţii dau Basarabia, smulsă României în 1940. Autorii arată ce s'a petrecut în Basarabia după ce-a fost părăsită de România în 1940, şi după a doua părăsire din 1944. Foametea din acel an, simţită şi în Moldova, a făcut o adevărată secerare de basarabeni; mii şi zeci de mii de ţărani au murit de inaniţie. In 1947 când s'a impus "colectivizarea", 15 la sută din populaţia românească a fost deportată în Siberia, de unde n'a mai venit nimeni înapoi.

Dar ce se putea aştepta dela Soviete? Aceste lucruri le ştiam, nu azi, ci înainte de 1940, când Românii ştiau foarte bine ce este bolşevismul. E drept, unii s'au făcut că nu ştiu, dar au fost drastic aduşi la realitate şi foarte mulţi, cea mai mare parte, nu au fost lăsaţi să moară de bătrâneţe. Ce nu ştiam însă, şi aflăm din acest articol, întrece tot ce ştim despre vânzarea naţiunii române de către comunişti. Lăsăm autorii să vorbească: "contestaţia politică este la fel interzisă şi reprimată în Republica Moldovei, ca şi în restul Uniunii Sovietice. Dar e de natură diferită. Procesul cel mai răsunător din ultimii cincisprezece ani a fost fără îndoială al lui Usatiuc, Ghimpu si Graur: primul, expert în mărfuri, al doilea, profesor la Institutul Politehnic din Chişinău; al treilea, profesor secundar şi cetăţean român. Aceşti trei oameni, profund diferiţi, întemeiaseră "FRONTUL NATIONAL PATRIOTIC", ei fiind de altfel singurii membri, şi care îşi fixaseră drept ţel constituirea unui dosar în care să fie strânse "dovezi indiscutabile" ale rusificării şi discriminării autohtonilor, ale deplasărilor populaţiei către Siberia şi Rusia Centrală, etc. Odată constituit dosarul, Usatiuc, profitând de o călătorie turistică în România l-a dus cu el în pofida enormului risc al perchiziţiei frontaliere, întotdeauna metodică şi foarte severă. Ajuns la Bucureşti, el s'a prezentat în persoană la biroul lui Ceauşescu, şi a cerut să i-se dea un termen pentru a vorbi cu el. I s'a propus în schimb să lase acolo documentul, pentruca tovarăşul Ceauşescu să-l studieze imediat "după ce se va întoarce din Turcia". Usatiuc a urmat acest sfat. Bineînţeles că dosarul a fost transmis K.G.B. -ului, şi câteva luni mai târziu, cei trei nenorociţi s'au trezit puşi sub zăvor. Respectiv: doisprezece, şase şi patru ani de lagăr sub "regim sever". Si aceasta în ciuda lipsei acuzării de anticomunism în dosar. Acuzaţii au insistat, dar zadarnic.

Ce era să facă Ruşii? Dar ce-a fost cu "fiul cel mai iubit", cu Făt-Frumosul "epocei de aur", în sfârşit cu "Ceauşescu-România"? Nici bieţii Români din ţară, asupriţi cum sunt, nu şi-ar fi putut închipui aşa ceva.

Dar, în prealabil, au mai fost şi alte lucruri de neînchipuit, cum mărturisesc în acelaşi articol cei doi basarabeni: "Pe cât de necrezut ar putea să apară azi, armata română (după "ultimatum" în 1940, n.r.) s'a retras în cele patruzeci şi opt de ore impuse (în sine o adevărată performanţă de viteză), fără un foc de puşcă, luând pe urma ei exodul unei părţi din populaţia autohtonă, şi lăsând intacte căile ferate, podurile, aerodromurile, întreprinderile industriale, centralele electrice, telegrafia. "Dacă n'ar fi fost aşa de grăbiţi, ar fi făcut totul praf" spune azi G.A., student la Universitatea din Chişinău. Cu amărăciune retrospectivă. "Laşitatea guvernului român într'adevăr lasă cu gura căscată". Toţi au făcut la fel: "ce puteau". Deci: din ce în ce mai rău. Au fost în 1940 şi nebasarabeni care n'au găsit justificabilă purtarea guvernului de atunci. Dar aşa cum Polonia a fost împinsă la războiul absurd care avea să-i aducă mai întâi împărţirea ei între Hitler şi Stalin, iar după aceea "liberarea" în braţele lui Stalin, România a fost împiedicată să-şi apere Basarabia. Dacă România nu şi-ar fi plecat atunci capul, poate că istoria Europei ar fi fost alta. Armata română nu era laşă, nu era defetistă, şi avea un moral superior, aşa cum au arătat atâţia ofiţeri care s'au sinucis, ca să nu trăiască ruşinea de-a fi dat pământul ţării într'un chip aşa de ruşinos. Iar dacă rezultatele au fost care au fost, în folosul cui au fost, înseamnă că atunci politica lumii era condusă de cel mai mare beneficiar ai războiului, deci de Rusia Sovietică. A fost un război mondial în folosul exclusiv al revoluţiei mondiale, aşa că nu trebue să ne întrebăm mult a cui politică a fost urmată de cei care-au trădat Basarabia. Regimul de azi, duce la ultimele consecinţe trădările de ieri. Dar e posibil să vină curând o schimbare, ce nu ştim dacă va fi bine folosită. Aşa cum în 1940 "spiritele" l-au părăsit pe Carol II, care îşi făcuse datoria, poate că si azi "spiritele" îl vor lăsa baltă curând şi pe Ceauşescu şi mafia lui. Nu a mai rămas nimic de vândut din partea vreunor guvernanţi get-beget autohtoni., Dar cine ştie? Poate sunt încă rezerve sănătoase, care să intoarcă viitorul şi în slujba acestui neam pedepsit în acest secol de toate celelalte, ajutate de localnici prin mişelia trădării ce parcă n'ar mai avea capăt. □

VENIŢI LA WASHINGTON



Participanţii la primul "Marş pentru libertatea religioasă în România" din 19 Mai 1986.

Vineri 15 Mai 1987

La Monumentul Washington, ora 11 a.m.

Creştinii participanţi se vor aduna în locul de parcare al Monumentului Washington de pe Constitution Avenue, pentru cel de al dcilea "Marş pentru libertatea religioasă în România". Se anticipează că mii de participanţi vor porni delá Monumentul Washington la ora 12.00 a.m. şi vor urmări traseul de paradă, trecând pe la Casa Albă spre Pennsylvania Avenue, până la scările Capitoliului Statelor Unite. Preotul ortodox român (în exil) - Părintele Gheorghe Calciu, fostul ambasador al Statelor Unite în România, David Funderburk, şi fostul presedinte al Asociaţiei Pastorilor Reformaţi Unguri, Dr. Alexander Havadtoy vor conduce marşul. Congresmeni şi senatori ai Statelor Unite sunt invitaţi să vorbească la această întrunire. Inchiriaţi un autobuz din oraşul Dvs. sau organizaţi o caravană de maşini. Noi apelăm la creştinii americani şi canadieni, să se solidarizeze cu biserica persecutată din România. Să se oprească arestările, torturarea şi crimele comise împotriva conducătorilor crestini din România! Să se oprească dărâmarea bisericilor! Să nu se mai facă hârtie igienică din biblii! Să nu se mai amestece Statul în seminariile şi editarea literaturii religioase! Faceţi din timp aranjamentele necesare ca să veniţi la Washington! Creştinii din România au nevoie de ajutorul Dvs.

Fiecare să vină cu pancartele proprii



Pentru informaţii, telefonaţi la (301) 984-9707

CHRISTIAN RESPONSE INTERNATIONAL
Box 24042, Washington, DC 20024 / USA

DESPRE O SEAMĂ DE VRĂJMAŞI

Radu ENESCU

("Il avait cru serrer dans son poing un oeillet rouge.
Il s'est rendu compte, tard, que c'etait un cactus")

De câtăva vreme problema ecologică a deşteptat interesul celor mai diverse sectoare ale vieţii publice. Exponenţii presei, reprezentanţii diferitelor organisme, intelectuali, oameni de ştiinţă, slujitorii bisericilor, politicieni, orchestranţii diverselor campanii multitudinare, au înfierat, fiecare în felul lor, atât degradarea mediului cât şi continua depredare a bogăţiilor solului; fapte întovărăşite adesea de nu mai puţin grave atentate împotriva valorilor estetice ale Naturii.

De ani de zile, pretutindeni, acţiuni şi manifestări de tot soiul s'au afirmat pentru a protesta împotriva continuelor atentate. A apăra o cauză justă, a susţine o campanie absolut necesară pentru a pune stavilă distrugerii acestui Pământ, nu înseamnă a înscrie pe lista protestatarilor pe toţi vociferanţii instrumentaţi de alte interese.

Articolul de faţă nu pretinde a angaja polemici cu aşa zişii verzi, autentici sau ne autentici. Obiectivul este altul. E de netăgăduit că o campanie împotriva degradării şi "intoxicării" naturii se impune; dar prea multă zarvă s'a făcut. In schimb, prea puţine voci s'au ridicat pentru a impulsa o acţiune împotriva contaminării omului; împotriva intoxicării sufleteşti, a poluării mintale şi morale. Nelegiuirile împotriva florei şi faunei, a solului, sunt un fapt unanim recunoscut, denunţat. Dar câţi s'au îngrijorat în mod efectiv de "ecologia" omului, de continua degradare, de îngrădirea, de intoxicarea omului? Nu mulţi. Majoritatea constituie o imensă armată în dezerţiune.

Se vorbeşte des de consecinţele neprevăzute în domeniul Ingineriei Genetice. De posibile şi periculoase manipulări. Dar să nu uităm că de câtva timp se lucrează la o Inginerie mintală perfect planificată, cu aplicaţii în mai toate domeniile vieţii; şi nu cu mai puţine posibilităţi de manipulare. Tehnica modernă a pus la îndemâna acestor "ingineri" mijloace şi instrumente capabile să condiţioneze comportamente şi scheme de "gândire" şablonate, - aş spune chiar "clonice" - să incite sentimente, procese afective şi stări de "spirit" generale, în majoritatea cazurilor străine de orice raţionalitate, de cel mai elementar simţ critic; reflexele condiţionate, reacţiile emoţionale înlocuind treptat, treptat procesele analitice şi discursive.

Radio, televiziunea, în mare măsură presa, aceste atotputernice instrumente de difuziune, de propagandă şi publicitate, nu sunt singurele mijloace de "comunicare". Societatea omenească sălăşluieşte într'o vale propice "ecourilor", în care zvonul, ticluit cu subtile intenţionalităţi, îşi amplifică rezonanţa răspândindu-se în mod repetitiv, reiterativ, până la saţietate. O vale unde o difuziune subliminală se instalează furtiv în subconştient, pentru a ţâşni la suprafaţă, ecou întârziat, în momentele cele mai neprevăzute. Unde un cuvânt lansat cu măiestrie ("reacţionar" sau "rasist", de pildă, expresii stigmatizante mobilizatoare) dobândeşte caracter de injurie supremă, absolută. O vale, -o căldare, aş spune, unde se formează ceea ce unii numesc "opinia" publică. "Tout est permis aujourd'hui, sauf d'étre raciste, scrie Alain Besancon. Et raciste est devenu l'injure suprême, absolue qui disqualifie en bloc. Elle peut être adressée à quiconque semble, à tort ou à raison, s'opposer à la pure indifférenciation, à la pure permissivité. Quand un mot sort ainsi de son sens, il devient un moyen d'intimidation et empêche de voir la réalité comme elle est".

Mintea omenească, acest receptacol expus atâtor solicitări, pare a fi prada unei lungi letargii. Cu mici excepţii. Dar cele câteva voci care răsună din când în când cu vigoare nu au audienţă, nu se bucură de difuziunea necesară pentru a mobiliza conştiinţele. Indolenţa, duplicitatea, s'au înfiripat, şi-au făcut cuib în sufletul omului, fie el simplu cetăţean sau mare dregător. Ca şi cum o gravă hemiplegie ar fi pus stăpânire pe corpul social.

***

Sentimentele naturale comune mai tuturor fiinţelor, s'au adulterat în aşa măsură încât ele aproape că se abat dela funcţiile lor specifice, necesare supravieţuirii. Teama, acest fenomen afectiv, salutar, care întovărăşeşte actul de conştiinţă în preajma unui pericol, a unei ameninţări, s'a degradat până la înjosire, transformându-se în comportamente furişe, tiptile: laşitate, poltronărie, becisnicie. O psihologie "fragilă", cum spun psihiatrii; influenţabilă, vulnerabilă. Ca atare, pradă manipulărilor de tot soiul.

Teama de a destăinui gândurile, de a exprima sentimentele, neputinţa de a recunoaşte adversarul, de a denunţa pericolul, sunt simptome de patologie socială; ca şi cum o paralizie generală s'ar fi întins peste omenire.

"Ne pas accepter d'avoir des ennemis" cum spune Besancon, conduce la cele mai funeste compromisuri. Mai ales la nivel de Stat. "Derrière ces compromissions, il y a une attitude fondamentale de notre politique étrangère. Elle est caractérisée par le refus de désigner nos ennemis. Et nous traitons avec eux dans les mêmes termes qu'avec nos alliés".

Exemple? "La France a accepté gratuitement l'inégalité diplomatique (avec l'URSS) par crainte de risques imaginaires", denută Besançon. De câtva timp s'a stabilit în mod progresiv un dezechilibru scandalos în ce priveşte numărul "diplomaţilor": 286 sovietici acreditaţi în Franţa; numai 116 diplomaţi francezi în URSS: mai mult de o treime din aşa zişii diplomaţi sovietici aparţin serviciilor secrete KGB şi GRU. In afară de cei peste 700 de "funcţionari" (misiuni comerciale, Aeroflot, Sovchart, Sovexport, Rusbois, Inturist, etc. etc.), beneficiind aproape toţi, de paşapoarte oficiale sau de serviciu, deci de imunitate totală sau parţială.

Guvernul spaniol informează târziu, şi mai pe ascuns, când un spion sovietic e prins cu mâţa în sac; pentru a nu învenina bunele relaţii cu URSS. Am putea parafraza şi spune că laşitatea şi minciuna stau cu Primii Miniştri la masă.

***

Aerodromul irlandez Shannon este "portul" de escală al avioanelor linii Aeroflot, cu destinaţie Havana şi Managua. Aeroport comercial, (care se pare că adăposteşte cel mai important Free Shop din lume), Shannon constituie astăzi calea ideală pentru a infiltra agenţi în mai toate ţările Pactului Atlantic, dat fiind că între Irlanda şi Marea Britanie nu există control de paşapoarte. "Situation paradoxale, née de la sacro-sainte neutralité du pays" cum scrie un corespondent de presă local. "La neutralité, ça rapporte".

Firesc, "ca rapporte" atâta timp cât hipnoza generală continuă să-şi facă efectul. (Stim ce este hipnoza: "somn profund, analog somnambulismului, provocat cu ajutorul unor manevre operatorii speciale, urmărind ca rezultat blocarea facultăţilor volitive; într'un cuvânt "catalepsie"). "Ca rapporte", firesc, de când o profundă toropeală a învăluit omenirea. Toropeală şi dezerţiune. Atâtea derobări, atâtea capitulări! Atâtea retrageri, tiptil, în vârful picioarelor; şi cu vată în urechi.

***

Neutralitate: ingenioasă formulă. Care, în majoritatea cazurilor îmbină duplicitatea cu subterfugiul. Formulă amăgitoare, adoptată de o puzderie de state şi stătuleţe membre ale Naţiunilor Unite, şi altor organizaţii internaţionale. Cazul UNESCO, tribună năpădită de "neutralişti" (şi de ţările comuniste) este poate cel mai elocvent prin nenumăratele acte politizate, deliberat provocate de aşa zişii "nealiniaţi", în frunte cu Directorul General M'Bow. Peste care "opinia" publică trece nepăsătoare.

"Il este vrai, - se vaită un delegat occidental, que cette situation n'est que le résultat de la lassitude des délégués occidentaux face au poids déterminant de l'alliance entre le bloc des pays communistes et le tiers monde". Neputincioasă văicăreală.

Votul recent al Naţiunilor Unite (ONU, "ce drôle de machin," cum spunea în mod profetic, şi nu prea măgulitor De Gaulle) referitor la descolonizarea Noii Caledonii, n'a tulburat peste măsură adormita opinie publică, şi nici guvernul francez. Inesperată ocazie pentru Kremlin care s'a şi grăbit să angajeze negocieri de "cooperare economică" cu insulele Fidji şi Salomon; tocmai în momentul în care Noua Zeelandă, - coincidenţă? - interzice Statelor Unite accesul vaselor americane. Chilipir pentru cele peste o sută de submarine sovietice din Pacific.

***

A fost o vreme când "farmecul", "încântarea", noutatea, deci şi moda, atrăgeau pe mulţi intelectuali burghezi, în mrejele unui marxism "umanist" tentant; şi tentacular. ("La face de méduse", spunea Maulnier). De câtva timp, "vraja" a fost înlocuită prin alte metode, alte procedee, alte mecanisme care constituie împreună, ceea ce am putea numi o tehnică. O tehnică perfectă.

Spectrul ameninţător al bombei atomice a provocat o contagioasă frică, o nestăpânită panică. (Pan, zeul care, pe unde trecea, înfricoşa spiritele). "Cette panique, qui fait prendre la fuite à des régiments tout entiers", cum bine spunea Barbey. Atât de stăruitor vociferată, dezarmarea, nu urmăreşte altceva decât de a inspira frica; ca atare, dezerţiune şi paralizie.

In ciuda violentelor anexări sovietice, teritoriale şi psihologice, a invaziilor, a încălcărilor constante, a nelegiuirilor, spectacolul este acelaşi; neschimbat: un Occident prins în menghina unui principiu falaz juridico-politic, "Statu quo"; o stare actuală a lucrurilor; dacă nu unanim acceptată, în mod ruşinos tolerată. Afganistan, Cuba, Nicaragua, sunt câteva exemple. Situaţii consolidate, precum şi cele consfinţite la Yalta pe care, deplorabila politică occidentală n'a fost în stare să le deblocheze.

Mişcările studenţeşti, în general, nasc din iluzii, din idealuri, amestec de realitate şi utopie. Când însă pasiunile, deliberat dezlănţuite, sunt manevrate cu scopul de a crea situaţii limite, până la violenţă, fenomenul dobândeşte altă semnificaţie. Cadavrul unui student sau studente stârneşte consternare, stupoare, în orice societate. O manifestare studenţească devine astfel un teren propice, un nepreţuit cadou pentru profesioniştii din umbră; manipulatorii care caută "un cadavru", cu scopul de a incita atitudini radicale, politizate, extremiste. Cu vădită intenţie de a împiedica dialogul, antanta, acordul.

O tactică ce face parte din aşa zisul Decalog al planului subversiv, (o tehnică, deci), menit să răstoarne şi să distrugă ordinea stabilită.

Recentele manifestări din Franţa şi Spania, pot servi şi ele de exemple. Datorită unui proces de continuu "matraquage", campanie orchestrată de intoxicare, mulţi sunt cei care din naivitate sau din vădit interes năruitor au îngroşat cortegiul celor ce consideră violenţa manifestanţilor un drept, iar represiunea poliţiei o crimă. Nu e de mirare faptul că în sânul corpurilor de ordine publică să se producă descurajări şi dezerţiuni.

***

Justiţia n'a fost nici ea cruţată de manevre destabilizatoare, dinăuntru sau din afară, - de atacuri subversive, făţişe sau din umbră. Multe exemple au confirmat continua eroziune a Codului Penal.

In numele unei aşa zisă "justiţie proletară", Régis Schleicher asasinează doi poliţişti. Pe banca inculpaţilor încă doi camarazi, fraţii Halfen. In decursul procesului, Schleicher se transformă în acuzator. Prin ameninţări ascunse, scrisori anonime, cei trei parvin să intimideze juriul. La următoarea şedinţă unul din juraţi se derobează, motivând o gripă; apoi unul după altul, sub diferite pretexte. Ultimul, singurul, a avut curajul să destăinuiască: "J'ai eu peur". Rezultatul: imposibil de a continua dezbaterile. Acţiunea justiţiei blocată; terorismul obţinând astfel, dacă nu câştig de cauză, cel puţin o victorie împotriva unei justiţii neputincioase. A unei legi antiteroriste inoperantă.

Manevra teroristă îşi urmăreşte ţelul pe căile cele mai nebănuite. In luna Noembrie o serie de emisari sovietici propun guvernului francez "o strânsă colaborare în

Continuare in pagina 8

RUGĂ PENTRU ÎNVIERE

Doamne,
Amar aduc din satul meu uitat, departe,
La margini de hotar.
Deschis să-mi fie sufletul - o carte
Pentru copii - abecedar...

Din lacrima ce-o poartă'n colţul genei
Ţărani cu palma noduroasă şi suflet răstignit,
Am însemnat opriri la porţile Gheenei
Si-am împletit
Cunună de măriri pentru Inviere.

Din datina poporului sărac şi bun,
Aduc azi ruga mea la denii.
Nădejdile în salbă să le-adun
Si să distrăm năpraznice vedenii.

Umil,
Cu gând neistovit, în ceasul răstignirii Tale,
Cobor în giulgiu trupul vlăguitului norod.
Din chinul frământărilor o cale -
Să-i hărăzeşti - cu bucurie şi cu rod.

Din ochii stinşi şi feţe măcinate,
Răsară floarea traiului mai bun.
In ruga mea - străbun după străbun -
Noi toţi, am năzuit spre deslegarea de păcate.

Când toaca va vesti nemărginita Ta putere
Si îngerii vor proslăvi Minunea în sobor,
Trimite răstignitului popor,
Mult aşteptatul semn de Inviere.

Valerian CARDU

Reflexiuni pe marginea unei aniversări

PATRUZECI DE ANI DELA "PROCESUL" DELA NÜREMBERG

Astăzi nici un om de bună credință nu mai poate tăgădui că bombardarea Romei și a Dresdei, aruncarea bombelor atomice dela Hiroșima și Nagasaki ca să nu mai vorbim de genocidul stalinist - alcătuiesc crime cel puțin la fel de grave ca cele pentru care au fost trase la răspundere căpeteniile național-socialiste sau militare care au compărut înaintea instanței dela Nüremberg. Că învingătorii nu aveau nici o calitate spre a-i judeca pe învinși - și că pretinsul proces nu a fost decât un act de răzbunare, de aceasta nimeni nu se mai îndoiește. Ceea ce este și mai grav însă, este faptul că Nürembergul a fost un eșec, o crimă inutilă - în sensul că nici măcar nu a folosit la prevenirea repetării crimelor de război, împotriva păcii și contra umanității care se imputau nazismului: pedepsirea criminalilor nu a dus la definirea în drept a crimei - condiție indispensabilă luptei împotriva acesteia.

Dar tocmai aceste aspecte nefaste ale inscenării de acum 40 de ani trebue să ne servească drept lecție.

***

S'au împlint în Octombrie 1986, 40 de ani dela săvârșirea uneia din cele mai lașe și mai grave crime din cele pe care le-a comis Occidentul civilizat - înscenarea dela Nüremberg căreia impostorii i-au zis "proces".

Să fim dintr'un bun început bine înțeleși: nici prin cap nu ne trece să dezvinovățim Nazismul, sau să plângem pe responsabilii celui de-al III-lea Reich care au fost "condamnați" de pretinsul tribunal. Nu. Dacă așa zisul proces este o mare crimă, aceasta se datorește cu totul altor motive.

Farsa judiciară dela Nüremberg este, în primul rând, o crimă împotriva umanității, alcătuind o întoarcere la practici barbare pe care omenirea civilizată avea dreptul să le creadă definitiv dispărute. Distrugerea și anihilarea voită a învinsului este o crimă cu atât mai gravă cu cât ține tocmai de acuzațiile aduse acestuia de către învingători.

Apoi, procedeul folosit la Nüremberg constituie o crimă împotriva dreptului însuși - luat ca principiu fundamental al societății umane. Primo, pentrucă este o violare flagrantă a noțiunii de dreptate, rigoarea legii ne fiind aplicată vinovatului - oricare ar fi tabăra acestuia - ci doar învinsului, învingătorii fiind a priori emancipați de sub imperiul ei. Secundo, pentrucă înscenarea dela Nüremberg este o încălcare a principiului elementar de drept al ne-retroactivității efectului legilor: un anumit fapt nu poate alcătui un delict sau o crimă înainte ca el să fie definit ca atare. Terzio, pentrucă o înscenare este un procedeu străin dreptului și cercetării adevărului - fără de care nu există justiție. Ca să nu mai amintim că vindicta este interzisă de morala creștină - care se află (încă) la baza dreptului din toate statele civilizate ale lumii!

In fine, "procesul" dela Nüremberg este o crimă împotriva democrației, o monstruoasă trădare a acesteia. Intr'adevăr, el constituie punctul culminant, desăvârșirea cârdășiei dintre democrațiile occidentale și totalitarismul sovietic, actul de complicitate cu mult cel mai vinovat. Dacă libertatea popoarelor și independența statelor din Estul Europei au fost vândute la Teheran și la Potsdam, trădarea principiului democrației a avut loc la Nüremberg unde - cu cauțiunea Angliei, Franței și a Statelor Unite - URSS, primul stat totalitar al lumii, și-a însușit rolul de campion al democrației pe scara universală și de principal adversar al fascismului - adică al totalitarismului. Această impostură - care stă la baza arsenalului de propagandă pe care s'a sprijinit expansionismul sovietic dela 1945 încoace, și care continuă și astăzi să justifice politica de satelizare dusă de ultimul imperiu colonial - nu a fost posibilă decât cu complicitatea puterilor occidentale care, spre a nu "jena" pe fostul lor aliat, au dat avalul lor tuturor uzurpărilor la care s'a dedat atunci Kremlinul. Fără îndoială că tribuna oferită la Nüremberg constituie cel mai grav aspect al crimei săvârșite cu acel prilej de către Occident: deghizat în hlamida dreptății și înarmat cu argumentele democrației, cel mai criminal dintre statele lumii - banditismul erijat în sistem politic - fascismul sovietic trecea triumfător de pe banca acuzaților în rândul acuzatorilor spre a subjga acea parte a lumii pe care pretindea că e eliberată: Europa de Răsărit.

La Nuremberg croitorii occidentali au fost aceia care l-au îmbrăcat în miel pe lupul totalitarismului, ne gândindu-se la prețul ce vor avea de plătit pentru această mascaradă, nici la faptul că principala victimă va fi însăși oaia democrației.

Astfel, grație înfrângerii unui totalitarism secundar și indus a triumfat totalitarismul inițial și primar.

***

Din punct de vedere politic, înscenarea dela Nüremberg reprezintă un eșec total pentru forțele democrației în general și pentru puterile occidentale în particular. Ei îi este atribuabilă continua restrângere a suprafeței depe glob pe care o ocupă democrația, al cărei corolar este expansiunea totalitarismului.

Eschivând definirea în drept a fenomenului totalitar, instanța dela Nüremberg a făcut imposibilă enunțarea și adoptarea unei legislații antitotalitare - singurul mijloc de luptă contra totalitarismului de care dispun statele de drept - și a împiedicat scoaterea definitivă în afara legii a acestei orânduiri de natură criminală.

O consecință directă a farsei dela Nüremberg este eșecul patent pe care-l alcătuiește "Declarația universală a Drepturilor Omului". Redactarea confuză și echivocă a acesteia este la originea tuturor abuzurilor și violărilor pe care statele le săvârșesc împotriva propriilor lor cetățeni. Marcată de obsesia persecuțiilor rasiale, declarația face caz de efecte fără a circumscrie cauzele care le produc. Astfel, nu instituționalizarea discriminării - a cărei consecință directă este genocidul - apare drept crimă împotriva umanității, ci criteriile de discriminare reținute - și este de reținut că cel social, vinovat din 1918 și până astăzi de cele mai importante întreprinderi de exterminare în massă - nu figurează printre criteriile enumerate în acest text.

Deci, pretinsul proces dela Nüremberg se prezintă ca un eșec deoarece este la originea pierderii principalei arme de luptă a democrației - dreptul - definirea noțiunilor și interpretarea textelor fiind abandonată adversarului celui mai înverșunat al acesteia care a transformat-o în instrument de propagandă - adică de stârnire a confuziei mintale și de condiționare a gândirii prin manipularea conceptelor.

***

După trecerea a 40 de ani este cazul ca logica barbară a vindictei să fie definitiv înfierată, depășirea celor petrecute la Nüremberg implicând renunțarea la orice pretenție la compensații din partea națiunilor și a statelor învinse. Depășirea Nürembergului trebue îndreptată către viitor, și aceasta în mod util, trăgând învățămintele eșecului spre a împiedica repetarea crimelor.

Principalele teme de reflexiune suscitate de aniversarea pe care o amintim sunt următoarele:

1) Democrația nu poate face față agresiunii totalitare - întotdeauna logistic sprijinită pe ideologie - fără enunțarea unei doctrine proprii - condiție obligatorie pentru elaborarea unei strategii anti-totalitare aplicabile la scară mondială;

2) Redefinirea conceptului de "drepturi ale omului" pe baza relațiilor precise dintre individ și stat: libera determinare a apartenenței etnice, culturale, religioase și sociale constituind prerogative suverane ale persoanei umane - corolarul dreptului la autodeterminare în afara căruia nu se poate concepe suveranitatea națională.

***

Pentru a conclude pe o notă optimistă formulăm speranța că democrația dela Bonn - la pilda și sub imboldul celei dela Tokyo - va ști să se emancipeze cât mai curând de sub tutela și de complexul de culpabilitate sub care încearcă și astăzi s'o mențină, erijându-se în tutori morali, acuzatorii dela Nüremberg - cei oficiali și cei oculți - vinovați, la rându-le de fapte tot la fel de condamnabile ca cele luate la cunoștință de către "tribunalul" dela Nüremberg acuma 40 de ani.

Restabilirea Germaniei în prerogativele ei firești și legitime nu este de dorit numai spre restaurarea demnității unei mari națiuni nedreptățite și spre restituirea locului ce i-se cuvine unui popor ce merită reparații pentru stupidele înjosiri la care a fost supus din oarbă răzbunare și calcule meschine, ci mai ales spre închegarea și întărirea Europei - adevăratul legăn al civilizației și singura adevărată chezășie a democrației - toate astăzi grav amenințate de către același mare pericol: totalitarismul sovietic - □

Paris 15 Octombrie 1986

Articol tradus din limba franceză.

I. VARLAM

DESPRE O SEAMĂ...

Urmare din pag.7

lupta antiteroristă". Gag? Desigur. "Această "binevoitoare" colaborare, nu cumva face parte dintr'un vast plan de infiltrare în serviciile secrete ale Occidentului", se întreabă un expert în materie. O intoxicare? "C'est à craindre. C'est une politique à très haut risque. D'ailleurs, sur 7000 actions violentes depuis 1968, 2500 visaient l'Europe de l'Ouest, et à peine une centaine l'URSS et les pays de l'Est. C'est symptomatique". Intr'adevăr. Cifrele par elocvente.

***

Spionajul profesat până la ticăloșie, poate că n'ar fi existat dacă unele ființe omenești n'ar fi adus cu sine toate viciile ce sălășluiesc în scoria sufletească. (Precum acel personagiu atât de plastic descris de Mateiu I. Caragiale: "Nu se da înapoi dela nimic: iscodirea, defăimarea, zâzania, pâra, amenințarea cu darea în vileag a tainei încredințate sau smulse, toate îi păreau deopotrivă de bune, fiecare după cerință"). Un lucru e cert. Individul e mai mârșav decât societatea; Comisarul politic mai fioros decât Partidul; delatorul mai abject decât Internele.

***

Cultura, Religia, Morala, n'au scăpat nici ele teafăre; împroșcate din toate părțile, defăimate.

Noile mișcări "culturale" se agită. Jack Lang, fost ministru al Culturii sub regimul socialist, a însărcinat pe Elie Wiesel, premiul Nobel al Păcii (!) să prezideze mișcarea "allons z'idées"; (a poci limba franceză e unul din înaltele obiective ale "progresiștilor"). Lang și-a fixat ambiția, în Franța, să regrupeze peste 100.000 de fervenți de stânga, și nu mai puțini în Statele Unite, Japonia, Italia, Spania.

Imi amintesc de minunata scrisoare deschisă a lui R.P.Bruckberger adresată lui Lang pe vremea când acesta ocupa postul de ministru, cu ocazia blasfemicului film a lui Jean Luc Godard, film subvenționat de Ministerul Culturii, în care se batjocorea figura Fecioarei Maria: "Mr. Godard a empreunté aux surréalistes l'idée que le blasphème des choses chrétiennes est une bonne publicité. Mais il a oublié que, pendant l'occupation, les surréalistes eux-memes ont reconnu la lâcheté du procédé: "Il est plus facile d'écrire "merde a Dieu" sur le murs d'une Eglise, qu'en pleine rue cracher au visage d'un officier allemand". (Lașii de odinioară și-au rezervat saliva pentru a scuipa, astăzi, credința). "Même si personellement vous ne croyez pas....mais en tant que citoyen francais, j'exige que vous respectiez et fassiez respecter une tradition de la culture francaise, culture dont vous avez officiellement la charge et la responsabilité".

Astăzi, Lang nu mai asumă "răspunderea" culturii franceze ca ministru. Dar, cum se spune în limbaj popular, n'a rămas în banca lui. Continuă să se agite în numele unei așa zise "noi culturi".

***

E poate totuși momentul să menționăm și evenimente fericite. Reacții. De curând "Le Club de l'Horloge" a organizat la Paris un colocviu pe tema: Este nevoie de o politică a culturii? Iată câteva extrase din presă:

"Une pléiade d'intellectuels de premier plan ont enfin dit a la tribune ce que nous pensions tout bas...L'académicien René Huyghes dénonce le "piétinement moderne"...l'architecte Christian Langlois de l'Institut rappelle la fureur de démolition qui caractérisa les dernières années.....Le philosophe Julien Freud souligne que "le goût suppose une hérarchie" et que "rien n'est plus de l'art quand tout est de l'art"...Si denunță: "en s'attaquant aux us et coutumes d'une société, et en particulier à ses beaux-arts, on détruit en elle sa faculté de se défendre et de transmettre ses valeurs. C'est le moyen le plus efficace qu'utilise le marxisme".

E curios, paradoxal, faptul că eroziunea morală, trivializarea sexuală dusă până la morbidă obsesie, campaniile homosexuale afișate cu ostentație aproape beligerantă, desmățuri de tot soiul, moravurile sodomite,- aceste așa zise "libertăți", libertinaje, sunt promovate tocmai de cei de stânga (stânga occidentală, firesc), exponenți ai unei doctrine care a îngrădit și sugrumat toate libertățile acolo unde s'a "instalat".

Aceste desfrâuri au depășit în așa măsură frontierele decenței, în dauna sănătății sufletești, încât au pregătit terenul fertil morfinelor (Morfeu, divinitatea somnului), pentru a învinge ultima rezistență; pentru a paraliza trupul și prostra conștiința spre o definitivă descumpănare a ființei; și a societății.

Dar despre drogă, plagă mondială, cu altă ocazie.

***

Vorbeam la început, în paralelă cu Natura, de contaminarea omului, de intoxicare și degradare, de atentatele împotriva valorilor spirituale. Exemplele de mai sus, spicuite din diferite domenii, le-am, putea înzeci, dar, deși poate prea extense, m'am mărginit la esențial.

Acest tablou trist, panoramă sumbră, ne înclină spre desnădejdie. Spre desperare. "Désespérer, c'est plus intolérable que la mort même" scria de Beauvoir în ultimii ani.

S'ar putea ca cei din umbră, și unii naivi de bună credință, să ne acuze de paranoici. De a construi un delir de persecuție. Le vom da cu plăcere dreptate dacă forța spirituală (și cea politică) a Occidentului, conștiința și instinctul de conservare al omului ca Om, vor izbuti să ne ofere motive de curaj și speranță. Inseamnă că lupta n'a fost osândită înfrângerii. Si că pronia cerească ne-a călăuzit împotriva vrăjmașilor. □

Radu ENESCU

DE PRIN TEATRU ADUNATE

—Florin SCĂRLĂTESCU—

Există mulţi oameni fără talent care au vrut să urce pe scenă, să interpreteze roluri care să-i facă celebri, dar, neizbutind, au devenit cei mai înverşunaţi duşmani ai actorilor. Unul dintre aceştia, de câte ori mă întâlnea îmi striga batjocoritor:

- Voi sunteţi creatori? Vai de capul vostru! Jean Louis Barraud e dăruit cu acest har! Ce ştii tu despre teatru?

În ceea ce mă priveşte - i-am răspuns - ştiu că, în primul rând, viaţa actorului e poetică, că evenimentul reprezentativ pe care ne pregătim să-l trăim în fiecare seară, ne procură o emoţie comparabilă, cu aceea a unei întâlniri de dragoste!

- Ce vrei să spui cu asta?

- Altfel cum ai putea să oferi într'o dăruire totală de sine, dacă în prealabil nu ai iubi oamenii care ne vor umple sala.

- Ce tot pălăvrăgeşti atâtea prostii?...

- Pe de altă parte, ne iubim meseria deoarece constituie o artă autonomă. Arta teatrală nu e o simplă ramificare a literaturii.

- Unde ai citit fleacurile astea? - m'a întrebat el sarcastic.

- Aici, aici! - i-am răspuns triumfător, vârându-i sub nas un ziar pe care-l adusesem dela Paris - sunt părerile lui Jean Louis Barrauld.

I-am întors spatele şi am plecat grăbit spre Teatrul Municipal, unde eram distribuit în piesa "Jean de la lune" de Marcel Achard. Mihai Zirra, regizorul spectacolului, era în mare emoţie pentrucă piesa aceasta se reprezenta la Teatrul Municipal, dar eu eram angajat la Teatrul Naţional. şi doamna Lucia Sturza Bulandra se dusese la directorul Teatrului, Liviu Rebreanu, să-i ceară voie să joc la Teatrul Municipal, condus de domnia sa. Iar, după cum această mare artistă şi conducătoare de teatru reuşea totdeauna să obţină ceea ce voia, tot astfel şi de data aceasta a izbutit.

Eram fericit deoarece în ciuda răutăcioşilor rataţi, aveam satisfacţia de a face un pas înainte! Urma să joc rolul "Clo-Clo" din "Jean de la lune" de Marcel Achard.

***

Intr'un turneu, G. Timică interpreta într'o comedie un avocat zaharisit, iar talentata Marietta Deculescu, o clientă ce dorea să divorţeze. Iar la un matineu, după ce a aflat ce intenţionează clienta lui, în loc să-i răspundă sau să-i pună întrebări, Timică i-a întors spatele şi a început să caute ceva.

După ce a trecut un timp destul de plictisitor, clienta l-a întrebat enervată:

- Pentru Dumnezeu, ce tot căutaţi?

- O carte...

- O carte?

- Da, un roman, i-a răspuns Timică, pe care-l citesc când n'am ce face.

- Acum nu ai ce face?

- Ba am, dar în această carte am uitat ochelarii!

***

Când marele actor de comedie G. Timică deţinea postul de rector al Institutului de Teatru, Nicolae Bălţăţeanu era profesor şi, după orele de curs obişnuia să ia masa de prânz la restaurantul "Grădiniţa" împreună cu Ene Dobre, un mic funcţionăraş la primărie şi figurant la Teatrul Naţional. Acolo degustau împreună un vinişor care le ţinea zilnic de urât şi îi scutea de plictiseală.

Dar într'o zi, la vremea prânzului, când Bălţăţeanu era tocmai gata să iasă în stradă unde-l aştepta Ene Dobre, Timică l-a oprit, invitându-l la o şedinţă de catedră. Bălţăţeanu a început să se vaite grozav dinpricina unei măsele şi să mintă că trebue să se ducă la un dentist. Dar Timică nu l-a crezut şi s'au îndreptat împreună spre cancelarie.

Afară începuse să plouă cu găleata. După ce a aşteptat în ploaie mai bine de o jumătate de oră făcut ciuciulete, Ene s'a dus la cancelarie ca să întrebe dacă Bălţăţeanu mai e la Institut. Dar când şi-a vârît capul pe uşă, zărindu-l, i-a strigat lui Bălţăţeanu:

- Ti-a venit dentistul!

***

Eram începător în teatru. Jucam un rol mic într'o comedie bulevardieră şi aveam ca partener un mare actor de comedie, vârstnic şi cu mare experienţă. După ce regizorul spectacolului, Victor Ion Popa, mă asigurase că era bine ceea ce facem, la premieră şi la scenuţele mele în schimb la următoarele spectacole nu s'a mai râs de loc de câte ori apăream. Am plecat din teatru dezamăgit, dar la ieşire mă aştepta maestrul V. Maximilian, care fusese la spectacol. Acesta mi-a spus indignat:

- Comicul tău partener ţi-a anihilat toate efectele comice, toate poantele.

Am rămas încremenit.

- Dar cum a procedat? N'am observat nimic.

- Ti-a umblat la dulap!

- Laaa... ce?

- La du-lap!

- Iertaţi-mă, nu înţeleg!

- De câte ori ai avut un efect comic, el a deschis uşa dulapului din scenă şi a scos de acolo câte ceva... iar cei din sală nu te-au mai urmărit pe tine, s'au uitat curioşi să vadă ce scoate el din dulap.

Am rămas cu gura căscată.

- Trebue să-l vindeci de acest obicei!

- Eu? Cum?

- Să-i umbli şi tu la dulap!

Si aşa am procedat la spectacolul următor de câte ori partenerul meu avea un efect, deschideam uşa dulapului.

După spectacol, partenerul mai vârstnic, nesupărându-se, m'a întrebat râzând:

- Măi Florine, cine te-a învăţat să-mi umbli la dulap?

- Nu pot să spun, iartă-mă!

- Atunci să-ţi spun eu cine - Maximilian.

- De unde ştii?

Păi tot el m'a învăţat şi pe mine când eram ca tine!

***

La piesa "Cavalcada" de Noel Coward, piesă în care n'am jucat, am luat un mic premiu. Si iată cum: la un moment dat, când unul dintre eroi pleca la război, trebuia să se audă corul soldaţilor care cânta din culise:

It's a long way to Tipperarry It's a long way to go...

La repetiţia generală însă, corul a murmurat doar melodia, fără să pronunţe cuvintele. Directorul teatrului Paul Prodan, s'a supărat foc pe Soare:

- Cum domnule, în trei săptămâni n'a fost corul în stare să înveţe două rânduri în limba engleză?

- Nu e vorba de comoditatea corului, i-a răspuns Soare, dar nu pot pronunţa cuvintele.

- Atunci, ce facem? Nu cumva ai dori să adunăm pe toţi profesorii de limba engleză din Bucureşti? Până nu se cântă ca lumea, suspend repetiţiile, a spus Soare Z. Soare, regizorul spectacolului.

Atunci eu, care mă aflam în sală, m'am ridicat în picioare şi am strigat:

- Nu suspendaţi repetiţia, vor cânta în cinci minute!

Soare se uita supărat la mine:

- Nu-i momentul să facem glume!

- Ba nu glumesc deloc!

Si după cinci minute, corul şi-a făcut pe deplin datoria. Prodan m'a felicitat şi m'a întrebat cum am făcut această minune

- Domnule Director, i-am pus pe toţi să cânte cu gura strâmbă:

Ghiţă Lungu e de părere,
Ghiţă Lungu e-un bou!...

***

La Teatrul "Maria Ventura", unde debutasem, am fost chemat într'o dimineaţă la repetiţie. M'am dus foarte mirat, ştiam că nu se repetă nimc. Am aflat că trebuia să-l înlocuiesc chiar la matineu pe maestrul G. Timică, care era bolnav, răguşise complet. Când a sosit oră spectacolului şi a bătut gongul, am început să simt cum îmi fuge pământul de sub picioare. Nu numai că nu cunoşteam rolul ca lumea, dar nici prea multă experienţă nu aveam. Noroc că în prima scenă trebuia să aduc un vas cu flori şi apoi să ies fără să am vreo replică. Totuşi, marele actor George Vraca, cu sufletul de aur şi cu simţul umorului, m'a întâmpinat cu aceste cuvinte care nu erau în text: "Ce mai faci bătrâne?" Am înţepenit! Asta nu era în piesă. M'am uitat disperat la sufleur - se umflase de râs!

- Mu... Multumesc... bibine... am bolborosit eu.

- Am uitat, cum te cheamă?

Iar m'au trecut apele. Autorul nu botezase acest personaj. Pe program, în dreptul meu, scria: "Chelnerul".

- Oo... Otto... i-am răspuns.

- L-am cunoscut şi pe fratele dumitale, oare cum se numeşte?

- Wi... Willi...

- Dar pe mama dumitale?

Văzând că-şi bate joc de mine, am izbucnit: "Ripensia!"

Publicul a făcut haz. Ripensia era, pe atunci, o mare echipă de fotbal din Timişoara. □

DIN "MISTERUL SFINŢILOR NEVINOVAŢI"

-în limba română de Horia Stamatu-

Ziuă, seară, noapte a învăluirii!
Acel lăsat de noapte ce nu-l voi revedea vreodată.
Noapte, atât de dulce inimii prin ceea ce împlineşti,
liniştitoare ca balsamul.
Noapte peste acel munte şi valea aceea.
Noapte atât am spus că n'am să te mai văd.
Noapte ce-am să te văd din nou în veşnicia mea!
Facă-se voia mea. Si în noaptea aceea
s'a făcut voia mea.
Te văd aeve noapte! se ridicau trei mari spânzurători.
Si în mijlocul lor fiul meu.
Un deal, o vale. Plecaseră din cetatea ce-o dasem
poporului meu. Urcaseră dealul.
Fiul meu între cei doi tâlhari. Cu o rană în coastă.
Două răni la mâini. Două răni la glesne.
Două răni în frunte.
Femei care plângeau stând în picioare. Si acel cap
plecat ce se lăsa pe coşul pieptului.
Si barba aceea încâlcită, murdară de praful
amestecat cu sânge.
Acea barbă roşiatică despărţită în două.
Si părul acela murdar şi răvăşit
pe care-atâta l-aş fi sărutat.
Frumosul păr roşiatic însângerat de
coroana de spini.
Părul murdărit lipit de sânge închegat. Totul
se împlinise.
Prea mult îndurase.
Capul plecat ce l-aş fi ţinut
la pieptul meu.
Umărul pe care l-aş fi sprijinit
de umărul meu.
Si inima care nu mai bătea
după ce bătuse de atâta iubire.
Trei sau patru femei care plângeau în picioare.
De bărbaţi nu mi-aduc aminte,
cred că nu mai erau.
Poate văzuseră că s'a mers prea departe.
Totul se terminase. Totul era fapt împlinit.
Se terminase.
Si soldaţii se întorceau ducând pe umerii
rotunzi puterea romană.

Atunci ai venit tu noapte. Aceeaşi noapte
care vii în toate serile şi ai venit de-atâtea ori
din întunericul începutului;
aceeaşi a venit pe altarul fumegând al lui Abel
şi peste cadavrul lui Abel, peste acel corp sfârtecat
peste întâiul omor din lume,
tu, aceeaşi noapte, ai venit deasupra celui mai mare
omor din lume.
Atunci ai venit tu, noapte.
Aceeaşi ce-a venit deasupra atâtor omoruri
dela'nceputul lumii încoace:
şi peste atâtea întinări şi amărăciuni;
şi peste această mare de nerecunoştinţă
aceeaşi ce-ai venit şi peste doliul meu.
Si peste această colină şi peste desamăgirea mea
atunci ai venit tu noapte.
Va trebui noapte, va trebui ca raiul meu
Să nu fie decât o mare noapte luminoasă
ce va cădea peste păcatele lumii?
Atunci veni-vei noapte?
Atunci vii tu noapte; şi numai tu ai putut
termina ai putut împlini această zi între zile.
Aşa cum împlineşti tu această zi
vei împlini şi lumea?
Si raiul meu va fi o mare noapte de lumină?
Si tot ce-aş putea să sacrific
In darul şi în Jertfelnicul meu
Atâtor martiri, atâtor călăi
Atâtor suflete şi atâtor trupuri
Atâtor curaţi şi atâtor întinaţi
Atâtor păcătoşi şi atâtor sfinţi
Atâtor credincioşi şi atâtor pocăiţi,
Atâtor suferinţe, atâtor doliuri, atâtor lacrimi
şi atâtor răni, şi atâtui sânge
Si atâtor inimi care atât au bătut
Cu iubire şi ură
Si atâtor inimi ce-au sângerat atâta
De iubire şi ură,
Va fi zis să fie
Ceea ce eu le dăruiesc
Si ei nu vor voi decât aceasta?
Si nu vor cere decât aceasta
Nici nu vor vrea decât aceasta
Si nu le va fi pe plac decât aceasta
Peste atâtea murdării şi-amărăciuni
Si peste această imensă mare de nerecunoştinţă
Lunga recădere a unei nopţi eterne?

Noapte tu nu aveai nevoie să ceri
îngăduinţa lui Pilat. De aceea te iubesc şi te salut.
Si între toate te preamăresc şi între toate
tu mă preamăreşti
Si tu îmi faci cinste şi laudă
Căci tu ajungi să primeşti uneori
ceea ce e mai anevoie în această lume,
Renunţarea de sine a omului
Părăsirea lui în mâinile mele.

Charles PEGUY



CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară



SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ



REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI

23

MÜNCHEN 1986

Ori de câte ori primesc "Revista Scriitorilor Români" editată de Constantin Sporea, sub auspiciile "Societății Academice Române" din München, gândul mă duce la ceea ce Mircea Eliade, căruia în mare acest număr e dedicat, găsea ca un "centru" ființial al omului și anume sacrul. Secularizarea lui nu a putut șterge complet amprentele divine din modelarea omului din lut. Parafrazând ideea lui Eliade, găsim în lume mulți cireși, dar numai acela sub care te-ai sărutat prima oară este pentru tine "sfânt" și centrul ca prototip al tuturor cireșilor înfloriți.

Etimologia cuvântului ne duce în Elada, cea care căuta Sofia, la verbul "kentein" (a ințepa, a străpunge). "Kentron" era punctul cu care "se ințepa" primul picior al compasului în jurul căruia cel de al doilea descria cercul.

Acest "kentron", "centrum" la Latini, "centru" la Eliade și Români a ajuns să fie "ințepătura" sau "străpungerea" în coasta Cuvântului din care "a curs sânge și apă". Așa a început să se ridice deasupra apelor existențiale lotusul Potirului - Cuvânt de care vorbește Paul Claudel în "Un poet în fața Crucii".

O paralelă a crucificării o găsim și la neamul românesc de astăzi și aici rostul "Revistei Scriitorilor Români" devine evident de a opune contraculturii practicată de comuniști o evidențiere a valorilor românești, scriitorii și poeții din diferite părți ale lumii întâlnindu-se în acest foișor de taină al scrisului românesc.

Revista a ajuns la cel de al 23-lea an, fiecare număr cuprinzând între 200 și 250 de pagini. Partea redacțională a revistei a fost îngrijită de Ion Cicală, Constantin Nagacevschi, Mihnea Romalo și Constantin Sporea. Ilustrațiile aparțin lui Miron Constantinescu. Portretele lui Mircea Eliade fac parte din creațiile artistice ale doamnei Nina Batalli și ale domnului Eugen Drăguțescu.

Dorul de țară e exprimat de Nicolae Novac prin poezia "Testament" și "Trecere": "De când hoinăresc prin lume, mamă,/ Intristat și veșnic călător,/Plătesc, cum nimeni altul, vamă,/La poarta chinuitului meu dor...". Ultimul vers ar putea fi un frumos titlu pentru un volum de poezii având ca motto versurile caracterizând căutările lirice ale lui Nicolae Novac din "Ora înserării pe Muntele Semenic": "Doamne, umbra Ta, o găsesc în inima mea!..."

Mircea Eliade ne aduce un capitol din "Autobiografie" intitulat "după patruzeci de ani..." Citim autograful: "Dragă Sporea, iată articolul: un capitol din "Autobiografie". Cu prietenie al Dvs., Mircea Eliade." Pagini scrise cu multă sensibilitate ce ne permit să asistăm în laboratorul intim de creație din 1945 până în 1948.

Vintilă Horia e poate singurul scriitor pe care-l găsim prezent la înființarea "Societății Academice Române" și activ în fiecare număr al "Revistei Scriitorilor Români" dela apariția ei. In poezia "Agonia" găsim acel gust sărat al albastrului, chinuitorul dor spre transcendent: "Tara, țările, țămurile,/Tărâmurile dintre legi,/Binele, răul le așteaptă să moară./Ard în tăcere spaimele/Intre căderile toamnei, fiecare/Măsoară cu zilnică grijă/Distanța dintre trecutul cu plopi,/Măsurat înșirați pe istorie,/Si incertul, înneguratul mâine.

Poetul împletește liric în acest poem tot dramatismul "agoniei" cu subtile aluzii la luncile ei etimologice din care în limba română ne-a rămas doar o răchită scorburoasă exprimând o suferință intensă, un zbucium îngrozitor în fața morții intens și violent. Dar această luncă a lui "agein" era atât de mare că trecea dincolo de moarte. Ea cuprindea prin traducerea latinească "agere" însemnând "a face", "a acționa", "a conduce" deopotrivă "țara, țările, țărmurile "ca niște "tărâmuri dintre legi" cât și "binele, răul." O depășire a lor. Apofaticul devine sursă anagogicului, o altă perspectivă ce ne-o oferă "agein", în care "distanța dintre trecutul cu plopi" acea ardere phoenixiană a spaimelor devine un "măsurat" pe istorie. Este de fapt aluzia făcută de poet la al doilea sens al lui "agein" prin care "a conduce" înseamnă și a "cântări", a găsi linia ce duce spre "axios" când "înneguratul mâine" e străpuns de orizont unde "chipuri limpezi oglindesc taina". Finalul: "Cei ce rămân oftează în neînțeleasa singurătate" e o parafrazare exprimată de Cuvânt: "mulți au fost chemați, dar puțini aleși." Si ultimul vers descrie întreaga răcoare a grădinii verbului paradisiatic din care am fost alungați: "Uși către vânt se vor deschide, înfometate".

In proză Vintilă Horia ne oferă mult așteptatul fragment care continuă "Memoriile unui fost săgetător", partea a treia, și "Claude Monet, Muzeul Simu și iluzia impresionistă."

Ascultătorul tainei de piatră - Ioan Mirea, atât de neastâmpărat cu jocul policromic al slovei, prin "Carmina" caută numărul sfânt al ucenicilor lui Pitagora prin care încearcă să audă muzica sferelor, "focul" unde "pe tărâm cu numere /focul e pe stingere/stelele se duc nesparte/umbre prăbușite'n noapte." De asemenea ne duce prin "seara aceea..." la "Inceput de'nceput" și "Beatrice": "E undeva, România, departe, cu sate între salcâmi care nu/sunt scrise pe hărți sau în carte de acolo vin, dintr'un/ sat am sărutat țărâna și-am plecat..."

Tot sub semnătura lui Ioan Mirea aflăm cu uimire că tânărul Constantin Sporea a împlinit...75 de ani. Prima dată l-am întâlnit cum era de așteptat, la "Vatra Românească."Acum câțiva ani era cu Doamna Adela în Kitchener.. Ochii spiritului lui erau așa de sprinteni precum cerbii razelor de lună pe întinsul mărilor că mă întreb și nu-mi vine să cred că acea privire curată de crin și de stejar ascunde în trunchi vreo 75 de cercuri.

Sergiu Grossu: "Noi singuri, sub cerul deschis/peste'ntinderea verdelui plai/parcă tot ce trăim e un vis, /parcă tot ce vedem e un rai." (Din ciclul "Cerboaica iubită".)

Am așteptat partea a doua a lui Titus Bărbulescu din "Sărutări dragi din Ungaria." Nu ne-a dezamăgit. Același stil captivant punctat cu reflecții amare: "Cu cine ne războim noi în Ungaria? cugetă cu destulă greață Ionică în sinea lui. Cu fasciștii! Luptăm contra "fasciștilor cutropitori", ca să liberăm pe cutropiți!...Așa spune armata roșie, în care suntem încadrați strâns și nemilos...Dar armata roșie a cutropit România. Cutropește acum Ungaria, mâine inamicul din față. Eliberează cum știe ea să "elibereze": cu foc și sabie."

De același autor citim amintiri "Cu Mircea Eliade la Paris." Sub semnătura lui Stefan Baciu citim pagini memorialistice reliefând pe Liuben Dumitru, George Sion, Manuel Bandeira și Lucian Blaga, precum și două poeme în care recunoaștem pe Stefan Baciu "E timp de drum. Batiste spun adio./Secunda zboară. Se topește ora./Un vânt mi-aduce strofa ce voi scri-o/Samoa, Tonga, Fiji, Bora Bora."

Prin povestirea "Vizita" Alexandru Badin ne oferă oglinzi ascunse din bagajele noastre de emigranți. Ne recunoaștem chipul și începuturile, puterea visului ce ne hrănea drumul spre libertate. "Mă simțeam însuflețit și chiar fericit. Eram fericit pentru Roza, pentru Rafael, pentru Carlo, și eram fericit și pentru mine însumi. (...) Respiram ușurat și cu nesaț aerul serii și experiența zilei. Mă întrebam, amuzat, când oare ideea propriei mele identități va începe să mă consume și îmi răspundeam și mai amuzat când voi înceta să consum spaghetti, atunci când ideea consumului îmi va deveni mai puțin atrăgătoare și o altă idee, a conservării unor alte energii îmi va deveni mai importantă. Dar asta vine probabil cu vârsta când nu mai putem digera orice."

Pentru Florica Bațu tehnica modernă oferă celui care caută poezia un cadru la fel de inspirant ca și codrii romanticilor, luna, stelele, marea, etc. Poate și mai mult. "Pentru a scăpa de tortura infinitului am întrebat ultrasunetele./Cine putea să ghicească/minunea ce se petrece în mine?/Pe oceanul computerului văd vietatea din pântec/"aicea sunt mâinile,/aicea picioarele" îmi spune o soră./Pruncul meu/plutește ca'n afară de spațiu/(...) Am născut un copil./Doamne/îți mulțumesc că sunt om./Dacă aș fi fost doar sămânță/ mă aștepta putrezirea... (...) Mâine plecăm,/lumea o să se așeze între noi, cuvintele lor, privirile lor,/gesturile lor,/ce înțeleg ei din Marea Iubire?'/(...) Plânge. Se simte singur. Si cred că-i e frică, i-e fircă./Nu știu cum este când mori. Dar cred că-ți trebue mai mult curaj să/intri în lumea aceasta/decât să o lași/să te duci..." (Petala Infinitului).

Dumitru Ichim aduce dela Japonezi în limba română poemul tanka, o formă fixă de poezie, prin ciclul "Valea curcubeului amar" cuprinzând 48 de poeme.

La rubrica "Negru pe alb" Mihnea Romalo semnează două interesante articole: "LZ 81 bombardează Bucureștiul" și "Parașutista româncă Lola Vorescu". Antoaneta Bodisco familiarizează pe cititor cu scrisul lui E.M.Cioran prin substanțialul articol "A scrie pentru a trezi". Pe linia acelui "Kentron" de care aminteam la început, pornind dela Eliade, Mihai Niculescu care l-a cunoscut personal și au tipărit împreună o carte, dacă nu mă înșel, vorbește despre "Actualitatea lui Eminescu" cu o originală interpretare a "eternului masculin".

O "Intâlnire cu oameni și idei" ne-o oferă distinsul profesor de filosofie și scriitor de o rară finețe a cugetării Octavian Vuia.

"Originalitate și împrumut în fazele de dezvoltare ale limbii române" de Ion Popinceanu. Ii urmăresc scrisul demult. E o adevărată delectare sufletească de cunoștințe în domeniul lingvistic.

"Unitatea românească în folclorul aromân" de Zahu Pană e dincolo de orice comentariu pe care l-am încerca. Trebue citit. In special cutremurătorul apel de a ne trezi ca sânge românesc: "Mai trăiesc în Peninsula Balcanică, supraviețuitorii Marelui Imperiu, dar ei sunt pe cale de dispariție, datorită metodelor moderne de asimilare pe care statele, care au semnat o serie întreagă de tratate despre drepturile omului, le aplică împotriva omului. Fie acolo unde nu a putut să biruiască arma, să biruiască lumina culturii și a bunului simț. Intelectualii români din lumea liberă au de spus în această situație un cuvânt hotărîtor."

Constantin Sporea, în aceeași rubrică, vorbește despre Johannes Florian Müller, iar Ion Tolescu despre Gustavo Adolfo Becquer.

Un interesant studiu despre "Dascălul Radu Zugravu și "Aethiopica" lui Heliodor" poartă semnătura lui Maria Golescu.

Ultima rubrică "In memoriam" e dedicată lui Eliade, Dimitrie Anastase, Nicolae Crișan, Nellu Manzatti și Nicolae Petra cu articole de Titus Bărbulescu, Emil Cioran, Ilie Olteanu, Mircea Eliade, Ion Cicală și Constantin Sporea.

Volumul "Revista Scriitorilor Români" are 224 de pagini și se poate procura dela adresa: Dr. Constantin Sporea, Fritz-Meyer-Weg 47/1,8000 München 81, West Germany.

Prețul e numai 25 de mărci. ☐

Dumitru ICHIM

ICOANA VIEȚII

eu nu mai sunt decât cu gândul
trăindu-mi viața ce s'a dus
cum Ti-a rămas în noi Cuvântul
Doamne Isus

din morți că Tu trăiești în lume
cum noi trăim din amintire
din noi c'ai vrut să-Ti dăm un nume
și-am zis iubire

iubire tu ce-ai fost odată
rămasă'n amintiri departe
azi ce-mi cuprinzi ființa toată
vorbind din moarte

cu tine ani și ani de-a rândul
icoana vieții ce trecu
eu nu mai sunt decât cu gândul
ești numai tu

Ion ȚOLESCU

LITERATURĂ (POLITICĂ) ŞI ISTORIE

A FI SAU A NU FI MANICHEIST...

In memoria lui Mihai Fotin ENESCU care ne-a părăsit lăsând în urma lui o dâră de aur a cuvântului românesc.

—Titus BĂRBULESCU—

Intre bine, şi rău există o luptă pentru întâietate, zic manicheiştii, fie ei occidentali, fie "bogomillii" noştri răsăriteni...Cine primează? Cei buni, sau cei răi? Cine sunt aceştia, cum îi distingi ? O decid peremptoriu unii despre alţii şi vice-versa! Iar Dumnezeu ce vede toate îi va recunoaşte "pe ai săi" după moarte, după martiriu.

Si totuşi în viaţa de toate zilele, în politica aşa cum se petrece ea-fie în lumea liberă de aici, fie în cea robită de dincolo de cortina de fier, de bambus, sau a foamei din lumea a treia, acum a patra-, lucrurile se petrec amestecat, pasional şi nu întotdeauna cu respectul cuvenit pentru teologie. Ba chiar în absenţa lui Dumnezeu care nu mai este o referinţă absolută în politică, ci relativă la individul care se reclamă de ea, spiritual şi când se reclamă. Ca la teatru, căci un teatru este viaţa noastră a celor cuvântători, ascultători, cititori, actori, scamatori pe o scenă mediatică planetară, spectacol enorm astăzi în cadrul căruia evoluează nişte protagonişti cu talent sau fără, nişte "utilităţi" ceva mai obscure, nişte strâmbi sau drepţi în conştiinţa lor egocentristă, în faţa unui public bun şi excitat când îi place. Publicului românesc îi place amestecul de magie şi de realitate, i-a plăcut întotdeauna tragicomedia pe care o trăieşte mereu, purtat fiind de sentimentul frumosului care sublimează realitatea: drama reală a istoriei devine trama unui scenariu de film dramatic în care prezenţa urîtului - omul rău - pune în valoare frumosul - omul bun -; cotropitorul trezeşte revolta eliberatoare la şi din partea celui subjugat.

Chiar aşa simplificată arhaic, viziunea despre bine şi rău a Românului nu este manicheistă ci ecumenică: ceea ce este frumos pentru ochi şi minte depăşeste ura, nu suportă urîtul. *Dincolo, peste bine* şi rău există facerea cu izvorul şi finalitatea ei...Din păcate, ura, urîtul, prostia omenească, voinţa de putere contrariată, pasiuni neîmpărtăşite, gelozie vindicativă pe cine a reuşit în viaţă, -tu care meritai o soartă mai bună decât el dar ai fost lovit - de cine?!..."cam toate acestea, cel puţin în domeniul politic, sunt resorturile psihologice ale manicheismului practicat fie în lumea liberă, fie în cea robită.

In lumea liberă, spiritul manicheist relevă dintr'o bună stare economică, cu zona ei de umbră necesară pentru rentabilitatea întreprinderii, adică: şomaj, mereu reconvertire tehnologică, concurenţă la nivel de ţări industriale, cu posturi de producţie performantă care produc mai mult decât se poate consuma sau vinde, de unde problema stocajului excedentelor de produse, transportului lor oneros...

De unde problema foarte dificilă, căci şi ea colorată de manicheism financiar ("-de ce el face mai bine decât mine, eu care...") a echilibrului monetar în ţările libere: yenul şi marca zboară sus, supra săturate de rezerve, produse de către exportul performant, alte monede, convertibile bineînţeles, zboară jos în razmot, suprasăturate de import şi excedente de mărfuri nevândute!...

In lumea ţărilor robite, manicheismul este alimentat de penuria economică, dacă pot să mă exprim astfel. Lipsă materială, lipsă de orizont ideologic, lipsă de referinţă la vreo reusită umană, economică din câmpul şi blocul socialocomunist; ba chiar, paradoxal, lipsa şomajului şi şomerilor: în lumea social-comunistă toată lumea este încadrată în câmpul muncii infertile şi inumană! Am ascultat recent o casetă venită din America în care comicul Crişan pe tonul lui C. Tănase altădată, remarcă macabru: "...în România nu sunt şomeri. Toţi Românii sunt "ocupaţi".. Adică toţi sunt privaţi de libertatea şi dreptul de a munci pentru ei şi Tara Românească, trebuind să muncească pentru "ocupanţii" din interior sau exterior...Lipsă de orizont ideologic, de idei novatoare, de o gândire şi informaţie filosofică nouă care pot fructifica în câmpul ideilor româneşti. Marxism-leninismul care a fost leagănul gândirii de stat, timp de câteva decenii în Răspublica socialistă română, a încremenit în istoria ideilor după ce a eşuat în praxisul socio-politic, experienţă nemiloasă dusă pe spatele unui popor întreg cu rezultatul pauperizării generale şi teroarei poliţiste exercitată contra fiecăruia. A încremenit, dar nu a fost abolit. Au rămas nişte scheme pe care le repetă în cursul plenarelor nişte papagali cu penele stinse, terorizaţi de dresaj, de cultul şefului infailibil - care mâine poate fi altul tot infailibil. Nişte scheme şi analize cifrate, cu cifre mistificate, umflate de lozinci care trebue să umple golul, decalajul moral în raport cu realitatea. Realitatea înseamnă lipsă; lozinca înseamnă depăşirea acesteia prin autosugestie planificată, prin efectul paranoiac al formulei mecanice şi repetitive. Marxism-leninismul de astăzi a ajuns dresaj pavlovian, la nivelul animalului hrănit cu pilule şi bătaie, ridicând coada satisfăcut: "sunt pacifist, sunt pluri-dezvoltat, sunt comunist, fericit, fericit"...Iar contrariul: "sunt anti-imperialist, anti-fascist (verde, roşu, albastru? nuanţele sunt nişte chiţibuşuri de gândire rafinată şi pervertit !!) sunt contra boierilor-moşieri-burghezi-iliciţilor(!), sunt contra spionajului internaţional infiltrat în sânul patriei, contra "imperialismului sionist-american" în Orientul Mijlociu (aşa i s'a comunicat dela Moscova) dar şi contra "neo-fascismului renăscând din lumea occidentală, revanşardă" (adică Germania Federală, Japonia: victorioase astăzi economic şi acoperite strategic de umbrela disuazivă nucleară a Statelor-Unite). Se adaugă perfid şi insinuant la acestea nu ştiu ce reminiscenţe nostalgice-postume, căci elementele vii au fost asasinate în massă - ale unei "opoziţii ideologice, de coloraţie fascistă", din ţările ocupate astăzi de imperiul sovietic.

O întrebare clară, de geografie politică: în spaţiul european ocupat de imperiul sovietic, ce fel de fascism poate astăzi supravieţui altul decât fascismul roşu?! Sunt slogane, lozinci pe care le şopteşte la urechea mediaticei internaţionale Moscova, dar curios, această a doua lozincă, paseistă, reluată din vremea Yaltei şi înţelegerii celor "trei mari ne-Europeni" pe spatele Europei sacrificate în partea ei orientală, este împărtăşită de o bună parte a celor care vorbesc, Români, străini, în situaţie de libertate, despre România. Pentru ce? Pentrucă interesele proprii româneşti sunt subordonate pe planul internaţional, altor interese şi raţiuni de stat (democratice şi totalitare) care sunt astăzi focalizate în orientul mijlociu cu conflictul lui sângeros şi front de război real, localizat în Liban, Palestina, Irak, Iran. Insă viziunea politică românească, analiza ei se localizează în spaţiul românesc şi al Europei orientale ocupată de imperiul sovietic. Ori, chestiunea românească are dreptul să fie tratată major, ca altădată în cadrul "chestiunii orientale şi butoiului de pulbere care erau Balcanii"...

Nu minor şi manicheist, în situaţie de istorie contemporană contrafăcută, de fatalităţi şi alianţe nefericite în cursul unor războaie juste, dar pierdute la masa păcii, fie alături de Reichul al treilea, învins, fie alături de URSS învingătoare, alături de care România a fost tratată tot ca "ţară învinsă, culpabilă". Iar după pace, pedepsită (!) să-şi plătească, să continue să plătească şi astăzi cu sânge şi fiinţă naţională violată permanent (acestea sunt drepturile omului şi cetăţeanului, încălcate în România) o culpabilitate care i-a fost atribuită de ocupanţii ei de astăzi, din lăuntru şi din afară. Aşa dar poporul românesc, ajuns astăzi slugă la el acasă pentrucă şi-a apărat "sărăcia, nevoile şi neamul" are dreptul să-şi apere cauza proprie în faţa unor instanţe internaţionale, când acestea există, sau vor exista cu eficienţă, se va exprima major prin organul unor Români liberi, sau străini care îi cunosc soarta prin informaţie exactă, unii au trăit în România contemporană, au văzut ce se petrece acolo, sunt îndrituiţi să pledeze "non-coupable", adică în slujba adevărului unui popor inocent în vremea războiului, martir astăzi în timp de pace şi de echilibru european "între bine şi rău, prosperitate economică şi penurie...

In exilul românesc există de asemenea echilibru "între bine şi rău, între prosperitate şi penurie". Există manicheism sau ecumensim de opinie în relaţiile dintre oameni şi interpretarea evenimentelor. Bunăoară, mi se pare o generalizare pripită şi sterilă, de tip manicheist, când aud des vorbindu-se de "refugiaţi economici"! Ei nu sunt patrioţi. Sunt...în sfârşit...Nu ştiu ce sunt, dar când ajută cu banul lor, câştigat greu în străinătate unde şi-au făcut o stare materială, o poziţie cum se spune în româneşte, în societatea în care trăiesc, când ajută mult, puţin o întreprindere românească fie de lămurire culturală a valorilor româneşti pierdute sau denaturate în răspublica socialistă, fie când ajută material şi dezinteresat (nu câştigă, ci dau bani) pentru închegarea şi difuziunea în lumea liberă a doctrinei politice de eliberare a ţării subjugate şi poporului românesc alienat, sunt foarte buni. Merită să fie goniţi, calomniaţi, excomunicaţi, în interesul cui? Evreii, Armenii, care au experienţa exilului secular, rădăcini în ţara în care trăiesc, gândesc fără îndoială altfel. Si fără îndoială rezultatele luptei lor spirituale, de apartenenţă la un ethos cultural, care nu strică ci îmbogăţeşte patrimoniul cultural şi de civilizaţie în sânul căruia trăiesc, rezultatele sunt altele, spornice - aşa cum ecumenismul, în practica religioasă, este spornic şi aducător de dragoste şi umanism religios. (O precizare: este vorba de ecumenism liber al conştiinţei unui credincios, de orice religie ar fi el, nu de "Consiliul ecumenic al bisericilor" cu baza lui gânditoare, ascultătoare şi "pacifistă" a patriarhatului din Moscova...)

Dar, să strângem mai mult analiza în ce ne priveşte pe noi Românii şi vecinii noştri, căci acolo se va juca într'o zi, un nou destin geo-politic şi cultural al unei Românii viitoare, libere, independentă, într'o Europă întreagă, cu nationalităţile ei renăscute şi reconstituite. Dintre toate popoarele vecine cu Românii: Ungurii, Polonezii, Cehii, Slovacii, Ucrainienii, Ruşii, Bulgarii, Sârbii, avem privilegiul de a fi cunoscuţi de mediatica internaţională, de presa din lumea liberă, publicaţi în ziare "de senzaţie".

Dintre toţi vecinii noştri, Românii sunt celebraţi pentru aplecarea lor şi gustul afacerilor de spionaj politic, cultural, economic, agenţi dubli, tripli, etc. In toate statele constituite din lume şi în toate vremile au existat şi există un serviciu de securitate şi informaţie care protejează statul respectiv şi avutul lui material sau moral de indiscreţia şi indelicateţea celuilalt. Este o apărare legitimă, un înalt oficiu de stat, la care nu prea are acces muritorul de rând. Un "top secret". Iar când "topul" este publicat, exploatat de presă, speculat în favoarea sau contra unei opinii politice, nu cred că mai poate fi vorba de "top-secret". S'a fumat, cum se spune pe româneşte. A fost, sau n'a fost, au fost sau n'au fost dirijaţi protagoniştii afacerii (de cine?), acum sunt "arşi", sau fantomatici - ca fantoma amiralului (anaris) după ultimul război - acum sunt literatură poliţistă, pentru uzul cititorilor amatori de "San Antonio", sau Guy des Cars, Simenon, care sunt fascinaţi, de altfel, şi chiar adesea documentaţi la sursă fostă secretă, acum dezvăluită şi romanţată. Pentru linia politică şi prestigiul expresiei unei doctrine politice româneşti clare, publice, în auzul Occidentalilor care vor s'o asculte căci este mărturie a suferinţei poporului românesc, ocupat de imperiul sovietic, ucis de Securitatea sovietică şi românească, este o diversiune de tip manicheist: ajută la crearea faimei că Românii - pe lângă alte păcate au şi acela că sunt dintre toate popoarele vecine nouă, cei mai aplecaţi spre versatilitate politică, duplicitate venală, activităţi subterane în ţara în care au fost primiţi cu simpatie şi sinceritate călduroasă pentru cauza justă a luptei lor formulată deschis şi credibil.

Suntem pe o scenă mondială, cu audienţă încă limitată, dar publicul gândeşte şi apreciază liber, pe text şi mişcarea ideilor, nu pe scheme gata făcute pentru iniţiaţi. Publicul românesc, cel puţin, a rămas romantic în capacitatea lui proaspătă de a aprecia sublimul şi grotescul, trăieşte cu vivacitate speranţa regăsirii (chiar dacă nu toţi jinduiesc să se reîntoarcă, fiind înrădăcinaţi în alte ţări) unei Românii şi o românime - nu curată (n'a fost niciodată România absolut curată), ci curăţită şi eliberată de teroarea foamei, Securităţii, minciunii făcută lozincă condiţionată pavlovian, liberaţi toţi Românii, de obsesia schemei de gândire manicheist-marxiste a "luptei contra inamicului de clasă din lăuntru sau din afară". (In timpul ultimului război, în numeroase ţări ocupate - cu excepţia României de atunci, care n'a fost ocupată până la venirea armatei roşii -, bântuia lupta contra doriforelor, o ciupercă proliferată pe cartofi. S'a terminat lupta cu suprimarea câmpurilor de cartofi!.. Probabil că în câmpul ideilor care circulă astăzi în lume sunt destule dorifore toxice, dar ele se combat cu idei rostite clar, întemeiate pe fapte verificate la faţa locului. In privinţa aceasta, este evident că massa de încălcări ale drepturilor omului care bântuie în România mai mult şi mai dur decât în toate statele şi ţările vecine cu România, trebue ştiută, comunicată în mediatica liberă, recomunicată pe unde, sau "samisdate" care există şi în România... Acesta este "dosarul negru" al suferinţei unui popor ocupat în bloc, de un bloc imperial. Aprecierea şi evaluarea lui politică, în mediatica liberă nu poate fi făcută discriminativ, pe scheme de gândire politică orientală, ba uneori occidentală în care poporul românesc "trebue să fie culpabilizat pentru ce n'a făcut"..)

In sfârşit, punctual şi astăzi când lumea internaţională este împărţită geografic şi instituţional în două blocuri, dar ideolgic vizionar, contaminări şi compromisuri la nivel foarte înalt sunt posibile (pe spatele Europei orientale şi în particular al României). Interesul Românilor liberi, este să vorbească deschis şi uniţi, ecumenic, în ce priveşte trecutul şi proiecţia unui destin românesc mâine de eliberare, de întregire a naţiunii astăzi încălcate.

"...Există diferenţe de natură ideologică în exilul politic? - se întreba şi răspundea Mihai Fotin Enescu într'un număr recent al "Cuvântului Românesc" (Decembrie 1986). In linie maximă, nu. Pierderea ţării şi războiul ateo-creştin au adus o nivelare de ordin ideologic în exil... Numitorul comun politic al exilului este în primul rând anti-comunismul cu tot ce derivă în câmpul strategiei şi tacticei în lupta contra egemoniei comuniste. Marea majoritate a exilului politic este adeptă, în spirit naţional şi creştin, a democraţiei pluraliste, a drepturilor omului şi a justiţiei sociale, ca baze ale unui viitor regim în România suverană..." Adăuga apoi câteva observaţii foarte pertinente cu privire la operaţia de armonizare şi de întinerire a cadrelor reprezentative ale exilului. Operaţie necesară: "..persistă puncte de rezistenţă (contra unităţii de expresie), din inepţie, din indiferenţă, din păcatul atavic al intrigii, al ponegririi, din cerbicia unor vistavoi periferici, din judecăţi false, din manipulările dezinformaţiei nu numai comuniste, din înfiltrarea agenţilor în sânul exilului. Datorită acestor virusuri exilul românesc trece printr'o criză de inteligenţă. Răul nu poate fi învins decât prin victoria credinţei contra ereziei, a raţiunii contra rătăcirii mentale, a voinţei de decizie contra codelilor, a îndrăznelii contra laşităţii, a tăriei de caracter contra nevolniciei".

A fost cândva Gr. Gafencu purtătorul de cuvânt al conştiinţei politice a Românilor, în proaspătul exil de după aşa zisa pace dela Paris (1946). De-altfel, în culisele ei, el a reprezentat poziţia şi informaţia exactă românească. Din păcate consultativ, ca Brătianu şi Kogălniceanu la Congresul din Berlin (1878)!

Tot consultativ, a fost până mai ieri Mihai Fotin Enescu, în exilul de astăzi, purtătorul de cuvânt al cauzei româneşti, al conştiinţei şi inteligenţei politice a diasporei româneşti, menită să servească mâine de îndreptar şi restituire a misiunii poporului român într'o lume liberă, eliberată de teroarea care s'a abătut peste peste creierul şi trupul unor martiri. Pentru ei au mărturisit cândva Gr. Gafencu, acum recent Mihai Fotin Enescu. Să le fie ţărâna uşoară! □

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

SOUS LE PATRONAGE DE
L'UNIVERSITE
DE PARIS - SORBONNE



Comité d'Honneur

Christian BEC
Alain BESANÇON
Olivier CLEMENT
+ George DUMEZIL
Alphonse DUPRONT
Gilbert DURAND
Christinel ELIADE
Eugène IONESCO
Stéphane LUPASCO
Yakov MALKIEL
Robert MARTIN
Michel MESLIN
Paul RICOEUR

Président A.R.A.

Maria MANOLIU-MANEA

Comité de Soutien

Mircea COANDA
Herman MAYER
Ion RATIU
Aurelio RAUTA
Albert SAMUEL

Comité d'Organisation

Jean ALMOSNINO
L. M. ARCADE
Paul BARBANEGRA
Matei CAZACU
Antonia CONSTANTINESCU
Neagu DJUVARA
Marie-France IONESCO
Basarab NICOLESCU
Andrei PANDREA
Cicerone POGHIRC
Sanda STOLOJAN
Marin TARANGUL

LE XII[e] CONGRES INTERNATIONAL
DE L'ACADEMIE ROUMANO-AMERICAINE
EN COLLABORATION AVEC
LE CENTRE ROUMAIN DE RECHERCHE - LA MAISON ROUMAINE - LE CENTRE HYPERION
EN SORBONNE, 24 - 27 juin 1987

HOMMAGE A MIRCEA ELIADE

A DOUA CIRCULARA

Sprijinul generos al Sorbonei și al Rectoratului Academiei de la Paris va permite desfășurarea Congresului al XII-lea al Academiei Româno-Americane într'un cadru de înaltă tradiție spirituală.

Deschiderea Congresului, urmată de o ședință plenară închinată exclusiv memoriei lui Mircea ELIADE, va avea loc miercuri 24 iunie în aula festivă a străvechiului lăcaș de cultură. Iar ședințele secțiilor care vor începe ziua următoare, își vor împărți trei cunoscute amfiteatre : Turgot, Descartes și Guizot.

Au fost înregistrate până astăzi 340 de înscrieri. Numărul comunicărilor reținute în vederea prezentării (le veți găsi pe lista alăturată) impune vorbitorilor să-și limiteze durata expunerii la maximum 20 de minute : aproximativ 5 pagini dactilografiate, conținând fiecare 2.800 de semne.

După cum s'a anunțat în prima circulară, manifestările artistice nu vor lipsi. Le vom datora joi și vineri seara lui Eugène IONESCO și sopranei Viorica CORTEZ, iar miercuri seara (nădăjduim) lui Gheorghe ZAMFIR.

Premiile A.R.A. se vor decerna în cadrul banchetului tradițional care ne va reuni în saloanele hotelului George V. Cu acest prilej vom avea plăcerea să ascultăm recitalul cunoscutului bas Gheorghe CRASNARU și pe Mia BRAIA.

Complectați și expediați organizatorului local cât de repede - și nu mai târziu de 30 martie - chestionarul anexat.

Cei care ne-au cerut rezervări de camere sunt rugați să se adreseze direct agențiilor a căror oferte le alăturăm. Cei care au omis să ne ceară informații în acest sens, sunt rugați să scrie Agenției Tourisme France International, 9 rue Théodore de Banville 75017 Paris (tel : 43 23 81 81); vor primi un răspuns imediat.

Vă așteptăm la Paris, mulțumindu-vă pentru interesul pe care l-ați manifestat.

Organisateur local : L. M. ARCADE
4 rue Général Henrion-Bertier, 92200 Neuilly-sur-Seine - France

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ȘI RESPONSABILITATEA ASOCIAȚIEI "HYPERION"

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

XII ème CONGRES DE L'ACADEMIE ROUMANO-AMERICAINE DES ARTS ET DES SCIENCES
XIIth CONVENTION OF THE AMERICAN ROMANIAN ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES

24 - 27 juin 1987 june 24 - 27 1987



Directeurs des Sections

Michel MESLIN	Section I	: *Histoire et Sciences des Religions*
Christian BEC	Section II	: *Littérature et Critique Littéraire*
Ionel JIANU	Section III	: *Arts Plastiques, Musique*
Edgar MORIN	Section IV	: *Philosophie*
Olivier CLEMENT	Section IV	: *Théologie*
Neagu DJUVARA	Section V	: *Histoire*
Robert MARTIN	Section VI	: *Linguistique*
Lawrence SULLIVAN	Section VII	: *Anthropologie, Ethnologie*
Alain BESANÇON	Section VIII	: *Sciences Economiques et Sociales, Technologie*
Constantin CORDUNEANU	Section IX	: *Mathématiques, Physique*
Ion VIANU	Section X	: *Biologie, Médecine, Psychologie*

TABLE RONDE SECTION LITTERATURE : *Supravieţuirea culturii în România*

TABLE RONDE SECTION THEOLOGIE : *La descente aux enfers*

PREMIERE LISTE DES COMMUNICATIONS
ET DES PARTICIPANTS AUX TABLES RONDES

D. ADAMESTEANU (Univ. de Lecce, Italie): *A travers sanctuaires et divinités lucaniens*
S. ALEXANDRESCU (Université d'Amsterdam): *Une théorie du sens chez Mircea Eliade*
A. ARMBRUSTER (Munich, République Fédérale Allemande): *Roumains et Saxons au travers des siècles*
S. BALANESCU (Deggendorf, R F A): *Mircea Eliade şi C. G. Jung : interferenţe*
A. BALEANU (Menden, R F A): *«Ifigenia» lui Eliade şi alte «Ifigenii»*
P. BARBANEAGRA (Paris) - film : *«M. Eliade et la redécouverte du Sacré»*
G. BARGAUANU (Paris) : *Aspecte necunoscute ale operei lui Dinu Lipatti*
A. BELOW (Northwestern University Evanston, IL., USA): *titre non communiqué*
A. BODISCO (Köln, R F A): *Mircea Eliade şi Jorge Luis Borges: Timp, Memorie, Istorie*
J. BOEHM (Ippesheim, R F A): *Relaţiile dintre Guvernul Român şi Minoritatea Germană din România între 1918-1944*
A. BOGDAN (Paris): *Considération sur le gothique en Transylvanie*
M. BRAIA-BLAGA (New York): *Ieri şi azi ... contrapunct*
I. BRATIANU (Paris) : *Le libéralisme hier, aujourd'hui et demain*
J. BRAUER (Univ. of Chicago, IL., USA): *Mircea Eliade's Chicago years*
I. BRIE (Paris): *Contribution de Mircea Eliade à l'interprétation de la ballade roumaine «Mioritza»*
R. BULGER (Graceland College, Lamoni, IA., USA): *Une vie mondaine fracassante: Marthe Bibesco dans* Cathrine Paris
M. BUTARIU (A.R.A., Los Angeles Ca.,USA): *Aplicarea acordurilor internaţionale şi libertatea poporului Român*
S. BUZI (Lignon, Suisse): *Sfântul Munte şi Neamul românesc*
GH. CALCIU-DUMITREASA (Cleveland, USA) - invité d'honneur - guest of honor - *Table Ronde, section Théologie*
M. CALINESCU (Indiana University, Bloomington, USA): *The Fantastic of Interpretation in Mircea Eliade Later Fiction; Table Ronde, section Littérature*
Z. CAMPEANU (Québec, Canada): *La Roumanie à la Conférence de Paix de 1946*
Gh. CARAGIANI (Inst. Universitaire Oriental, Naples, Italie): *Vocativul în dialectele româneşti comparat cu cel daco-român (şi al unor limbi romanice)*
M. CAZACU (CNRS, Paris): *Europe de l'Ouest - Europe de l'Est au Moyen Age: considérations analogiques*
D. CERNOVODEANU (Paris): *Mircea Eliade et la symbolique héraldique*
G. CIORANESCU (Munich, R F A): *Le passage du baron de La Rue par les principautés danubiennes (1834)*
I. CIORANESCU (Padeborn, R F A): *titre non communiqué*
H. CLEGG (Bringham Young University, USA): *The acoustic values of the phoneme / In Romanian*
O. CLEMENT (Inst. de Théologie orthodoxe St. Serge, Paris) - *Table Ronde, section Théologie*
A. CODRESCU (New Orleans, LA.,USA): *Mircea Eliade: a poem*
A. COMNENE (Ottawa, Canada): *Le Mont Athos - l'hermitage roumain Prodromou*
C. COMOROVSKI (Paris): *L'Occultation du Sacré et ses risques*
C. COMOROVSKI (Univ. d'Angers, France): *Anti-utopie et parodie dans le roman de Dostoïevski*
A. CONSTANTINESCU (Paris): *Repere teoretice pentru o istorie a literaturii române din exil*
C. CORDUNEANU (Univ. of Texas, USA): *Abstract Volterra Equations*
D. COSTINEANU (Paris): *Ars dramatica eliadensis*
M. CREMENE (Paris): *150 ans de Littérature roumaine à la Bibliothèque nationale de Paris*
E. CRIVAT (Paris): *Cosmogonie et/ou Sémiosis*
M. CUGNO (Univ. de Turin, Italie): *Mircea Eliade şi Lucian Blaga*
I.P. CULIANU (Univ. de Groeningen, Pays Bas): *Mircea Eliade et la tortue borgne*
G.-F. CULICA (Paris): *Quelques développements permis par les travaux de Mircea Eliade*
G. DAMBLEMONT (Wiesbaden, R F A): *Modèles littéraires de Mircea Eliade*
J. DEWITTE (Bruxelles, Belgique): *Quête d'unité et finitude*
M. DIACONESCU (Aachen, R F A): *Bucureşti în cărţi poştale ilustrate (c.p.i.) între 1898-1939*
N. DJUVARA (Paris): *Lettres de Mircea ELIADE à Marcel BRION*
A. DUMITRESCU (Univ. Paris IV): *BRANCUSI ou la sculpture sans fin*
R. ENESCU (Madrid, Espagne): *Incursiune ontologică în gândirea lui Mircea Eliade*
N. EVOLCEANU (Paris): *La source de l'énergie des communistes*
A. FAIVRE (Ecole Pratique de Hautes Etudes, section Sciences Religieuses) : *Initiation, Culture et Modernité*
I. FLAVIUS (Paris): *Presa noastră din vremurile bune şi confell el*
L. FLODA (Radio Free Europe, New York): *L'activité de l'Institut français de Hautes Etudes en Roumanie pendant 1930-40*
R. FLORESCU (Boston College, USA): *Mircea Eliade and the relevance of mythology for historical studies*
H. FRISCH (Univ. de Bochum, R F A): *Structura vocabularului în «Un om mare»*
V. FRUNZA (Aarhus, Danemark): *Retrocronismul*
A. GABANYI (R.F.E. Munich, R F A): *L'Idéologie - instrument de légitimation politique en Roumanie*
S. GANE (Paris): *Importanţa monumentului istoric-spiritual în istoria poporului român*
S. GARLEANU (Lund, Suède): *Carte veche suedeză despre Zamolxis*
E. GEORGE (Princenton, NS., USA): *The Reception of Friedrich Hölderlin's Poetry by Lucian Blaga and Stefan Augustin Doinaş*
V. GEORGESCU (R.F.E., Munich, R F A): *La Roumanie 1987*
A. GIURCHESCU (Univ. de Copenhague, Danemark): *Continuité et discontinuité de la tradition culturelle des Roumains Sud-danubiens établis en Scandinavie*
A. GRUZINSKA (Arizona State University Tempe, A.Z., USA): *The Man Who Gave Up His Name: Nordstrom's «temptation to exist»*
V. GURAU (Freiburg/Br., R F A): *Aspecte din viaţa şi activitatea marelui biolog român Emil Gh. Racoviţă (1869-1947)*
A. HERLEA (Paris): *Croyance et technologie: quelques problèmes d'interface*
L.-Z. HERSCOVICI (Jerusalem, Israel): *Interesul pentru istoria românilor la istoricii evrei europeni din secolul al XVI-lea*
F. HETZLER (Fordham University, New York): *Eliade and his play: The Endless Column*
J.-S. HUZUM (Paris): *L'Enterrement avec des masques dans la région de Vrancea (avec illustration musicale et diapos)*
V. IERUNCA (C.N.R.S., Paris) - *Table Ronde, section Littérature*
C. ILIE (Spanga, Suède): *Negatives and interrogatives at crossfire: a contrastive analysis of romanian and swedish patterns*
M. ILIESCU (Univ. de Innsbruck et Munich, R F A): *L'adjectif attribut en roumain*
V. ILIESCU (Munich, R F A): *La Médicine de Mircea ELIADE*
V. ILUTIU (Paris): *La France de Benjamin Fondane*
G. IONESCU (RFE, Munich, R F A) - *Table Ronde, section Littérature*
M. IONNITIU (ARA, Los Angeles): *Space vehicles of the U.S. Joys and tears*
I. JIANU (Paris): *M. ELIADE et la culture du refuge*
S. KESHAVJEE (En Sallaz, Rivaz, Suisse): *Totalité, Paradoxe et Liberté dans l'oeuvre de Mircea ELIADE*
M. KORNE (Paris): *Options économiques pour une Roumanie post-marxiste*
J. KRAMER (Heidelberg, R F A): *Eléments grecs dans la syntaxe aroumaine*
T. KREFELD (Mainz, R F A): *Subordination-coordination-ordination: le français que et ses équivalents roumains*
L. KRISTOF (Portland State University, USA): *1944: Was there an alternative?*
D.-F. LAZAROIU (Paris): *The Machine to do harm*
CH.-H. LONG (Univ. of North Carolina, USA): *Mircea Eliade, America, and the History of Religions*
M. LORINCZI ANGIONI (Settimo S. Pietro, Italie): *De Bonfini à Stoker. La «transylvanisation» de Vlad Tepes*
M. LOVINESCU (RFE, Paris) - *Table Ronde, section Littérature*
E. LUEDER (Univ. Freiburg/Br., RFA): *Procedee de gradaţie stilistică la M. Eliade*
N. LUPAN (Bruxelles, Belgique): *Căderea ţarismului şi Basarabia*
D. LUPASCU (Paris): *Zorii învăţământului modern în România*
I. MANEA MANOLIU (University of California, Berkeley USA): *Artişti români pe prima scenă a Franţei*
M. MANOLIU (University of California, Davis, USA): *Agentivité en roumain: entre 'actif' et 'animé'*
M. MARINESCU (Univ. de Munich, RFA): *Les Anastenaria grecques - un cas de chamanisme?*
P.M. McKOWEN (Fremont, Ca., USA): *Theological Christology in the writings of M. Eliade*
M. MESLIN (Univ. de Paris Sorbonne): *Mircea Eliade et la fonction des symboles religieux*
P. MIHAILESCU (Zürich, Suisse): *Primality test in Galois fields*
A. MIRCEA (Palma de Mallorca, Espagne): *In jurul creştinismului românesc*
A. MORRETTA (Istituto Italo-Latino-Americano, Rome, Italie): *Mircea Eliade et une nouvelle synthèse du sacré*
M. MUGUR-SCHACHTER (Univ. de Reims): *Complexité et symbole*
D. NACOU (Versailles, France): *Contribution de Mircea Eliade à la mutation symphonique de l'histoire*
A. NASTASE (R.W.T.H., Aix-la-Chapelle, RFA): *The optimum optimorum theory and its application*
P. NASTUREL (CNRS, Collège de France): *Sava, «boursier» en Macédoine du prince Alexandru Lapuşneanu, puis évêque de Transylvanie (XVIe siècle)*
I. NEGOITESCU (Munich, RFA): *Table Ronde, section Littérature*
B. NICOLESCU (CNRS, Paris): *Une nouvelle approche culturelle et scientifique - la transdisciplinarité*
W. O'FLAHERY (Univ. of Chicago, USA): *The presence of myth in real life, in the writings of Mircea Eliade*
F. ONITZA (Los Angeles, Ca., USA): *Radioul şi omul*
A. PANDREA (Paris): *Dieu et le Grand Ancêtre*
M. PAPAZU (Randers, Danemark): *La souffrance nationale dans l'oeuvre de Mircea Eliade*
A. PELIN (Dept. of Math. Sciences, Miami, Flo, USA): *Advances in automated reasoning*
A. PENESCO (Univ. de Paris IV): *La Doina pour chant, alto et violoncelle d'Enesco, sur des vers populaires de la collection Vasile Alecsandri*
C.H. PETRASSEVICH (Philadelfia, Ms., USA): *The Priors*
D. PETRESCU (Paris): *Le paradoxe de la première répétition*
M. PETRU (Fribourg, Suisse): *Cum au contribuit bombardamentele americane şi engleze la ieşirea României din războiul contra aliaţilor*
V. POENARU (Univ. de Paris -Sud): *Fécondité de l'Absurde et infinité*
C. POGHIRC (Univ. de Bochum, RFA): *Mircea Eliade et le destin de la culture roumaine*
J. POHL (Bruxelles, Belgique): *La «latinité» des Roumanophones d'après les enquêtes*
D. POP-CAMPEANU (Choisy-le-Roi, France): *A la Recherche du Grand Temps*
E.A. POPE (Laffayette College Easton, Pa., USA): *Ecumenical Agencies and Romania immediately following World War II*
E. POPEANGA (Madrid, Espagne): *Problema intertextualităţii la Mircea Eliade*
E. POPESCU (San Diego, Ca., USA): *Aron Cotruş, omul şi opera; 25 de ani de la moartea lui*
D.P. QUINLAN (Rhode Islande Junior. College, USA): *The Visit of Prince Carol to America*
N. RATESH (Silver Spring, Md., USA): *Statele Unite şi România*
I. RAŢIU (Londres) - *titre non-communiqué*
A. REZUS (Univ. de Nimègue, Pays-Bas): *Generalized Typed Lambda-Calculi*
P. RICOEUR (Univ. de Paris, Univ. de Chicago): *Phénoménologie et Histoire en science des religions selon Mircea Eliade*
J. RIES (Univ. de Louvain-la-Neuve, Belgique): *Message de l'homo religiosus et nouvel humanisme selon Mircea Eliade*
E. ROEGEST (Univ. de Gand, Belgique) - *titre non-communiqué*
C.H. ROQUET (Paris): *Mircea Eliade ou le songe d'Ulysse*
R. ROSCA-ROCHAS (Académie Royale de Belgique): *Champs vectoriels extérieurs concourant sur une variété différentiable*
L. ROTMAN (Univ. Bar-Ilan, Israel): *Les Structures sociales et économiques des Juifs en Roumanie durant la deuxième moitié du XIXe siècle*
A. RUGINA (Northeastern University Boston, Ma., USA): *Dionisie Pop Martian (1829-1865): the first Romanian economist*
C. SABAU (Argonne National Laboratory, USA): *Transformation of high level radioactive transuranic waste into low level radioactive non-transuranic waste*
M. SABAU (University of Chicago, Ill., USA): *Radiation risk in radiology*
R. SCAGNO (Univ. de Turin, Italie): *Herméneutique, histoire, historicité dans l'Oeuvre de Mircea Eliade*
Chr. C. SCHNUSENBERG (Chicago, Ill., USA): *The Last Supper and the Roman Theatre:A Study in the Development of Christian Liturgical Drama*
M. ŞEPTILICI (Montreal, Canada): *Povestea «Stelei fără nume» de Mihail Sebastian*
M. SERDARU (Paris): *Rapports entre le cerveau et l'autonomie de l'être humain*
E. STAMATESCU (Oakland, Ca., USA) - *titre non-communiqué*
H. STAMATU (Freiburg/Br., RFA): *Sensul expresiei poetice*
O. STATESCU (Oceanside, Ca., USA): *O nouă concepţie în tratamentul dinţilor cu paradonţiul compromis*
V. STOICHITA (Munich, RFA): *Flaubert et la statue*
S. STOLOJAN (Paris): *Cioran, l'élagueur invétéré*
M. STURDZA (RFE, Munich, RFA): *La diplomatie roumaine à Lisbonne au temps de Mircea Eliade*
S. STURDZA (Munich, RFA): *Mioritza - expression de la résignation ou de la sérénité devant le destin?*
L.E. SULLIVAN (Univ. of Chicago, Ill., USA): *Religious Masks and Modern Meanings*
M.S. TARANGUL (Paris): *Table Ronde, section Théologie*
L. TASMOWSKI de RYCH (Univ. d'Anvers, Belgique) - *titre non-comuniqué*
N. TIMIRAS (Contra Costa College Ca., USA): *Une visite chez les «Roumains» d'Albanie (1941)*
I. ŢON (Carol Stream, Ill., USA): *Contribuţia lui Mircea Eliade la înţelegerea fenomenului religios*
F. TRISTAN (Paris): *Mircea Eliade et son apport à la littérature contemporaine*
D. TUDORAN (Hartford, CT, USA): *De ce nu l-am cunoscut pe M. Eliade? et Table Ronde, section Littérature*
A.-M. TUDURY (Paris) *Le Théâtre français créateur du Théâtre dans les principautés Moldo-Valacques*
G.R. URSUL (Emerson College, USA): *Religious life in Romania at the Time of the Birth and Childhood of Mircea Eliade*
E. USERIU (Library of Congress,Washington D.C. USA): *Concepţie şi practică în cenzură*
M. VAN PETEGHEM (Gand, Belgique): *La Réversibilité des constituants nominaux dans les phrases copulatives en roumain*
I. VARLAM (Paris): *Adevărul cu privire la rolul jucat la 23 August de către PCR*
J. VERGOTTI (Bridgeport, Ct., USA): *Romania during World War II as reflected in Swiss Press and the diary of a Romanian of Lausanne*
V. VETTORI (Florence, Italie): *Mircea Eliade, écrivain et humaniste*
I. VIANU (Morges, Suisse): *Chamans et psychanalystes*
E. VICAS (Montréal, Canada): *Rolul ciumei în decadenţa tătarilor şi întemeierea Principatelor Muntenia şi Moldova în sec. al XIV-lea*
J. VIDAL (Institut Catholique, Paris): *Table Ronde, section Théologie*
M. de VILLEGAS (Génève, Suisse): *Hélène Vacaresco, le Diplomate*
L. WALLFISCH (Smith College, Northampton, Ma., USA): *Hommage à George Enesco*
D. ZAMFIRESCU (Paris): *«Un alt 23 August» - Pactul Germano-Sovietic (23 August 1939)*

"ROMÂNIA COMUNISTĂ ESTE O IMENSĂ PUŞCĂRIE"...

- Interviu acordat de Sergiu Grossu, directorul revistei "Catacombes", care apare la Paris, cotidianului francez "Present" din 19 şi 20 Februarie 1987 -

• - Sergiu Grossu, d-voastră sunteţi de origine română şi aţi fost condamnat, în Iunie 1959, la 12 ani de detenţie şi de muncă forţată într'un lagăr. Care este situaţia actuală în România pe plan spiritual?

• - Ei bine, ori de câte ori un conducător politic sau bisericesc român vine în Occident, poţi auzi tot felul de minciuni în ce priveşte libertatea religioasă pe care o "garantează" statul comunist celor 14 confesiuni "legale", între care Biserica ortodoxă ocupă un loc privilegiat. Nicolae Ceauşescu s'a lăudat, adeseori, că'n România există "relaţii paşnice" între autorităţile socialiste şi diversele comunităţi religioase. Insă aceste pretinse relaţii revelează totala supunere a Bisericii la voinţa discreţionară a guvernului ateu. Partidul ordonă, mai bine-zis impune dictatul său anti-creştin, şi confesiunile creştine suportă, inevitabil, consecinţele acestei politici agresive.

• - De când credincioşii din România sunt supuşi coercitiilor puterii ateiste?

• - De îndată ce armata sovietică de ocupaţie a impus ţării, după 23 August 1944, regimul comunist. Intocmai ca în Uniunea Sovietică, şi ca în toate ţările de "democraţie populară", în virtutea logicei demente a marxism-leninismului, autorităţile comuniste au declanşat în România o nemiloasă luptă antireligioasă. In felul acesta, mii de creştini nevinovaţi (mitropoliţi şi episcopi, preoţi şi călugări, pastori şi predicatori, intelectuali şi ţărani) au fost persecutaţi, arestaţi, aruncaţi în temniţă sau trimişi în lagărele de exterminare, câteodată asasinaţi.

• - Cum au procedat comuniştii, pentru a distruge creştinismul în ţara d-voastră?

• - Au imitat pur şi simplu strategia Kremlinului, folosind două metode diabolice: o metodă directă, prin declanşarea persecuţiilor religioase de mare anvergură, cu scopul de a extermina sau a îndepărta dela altar pe prelaţii şi clericii nesupuşi; şi o metodă indirectă, prin fabricarea unei ierarhii progresiste, impregnată de agenţi şi turnători, slugarnic ataşaţi idealurilor marxist-leniniste şi cu minuţiozitate remodelaţi conform intereselor comitetului central; deci, o ierarhie gata să participe la "distrugerea sistematică a duhului şi a trupului Bisericii creştine", după exemplul celei denunţate de Alexandru Soljeniţin, în faimoasa sa "Scrisoare de Postul Paştelui".

• - Ce credeţi, ierarhia ortodoxă a devenit un instrument al Statului comunist?

• - Fără nici o îndoială. Căci, în loc ca să îndeplinească funcţia de "slujitori ai lui Hristos", recomandată de sfântul Pavel, aceşti ierarhi ai decadenţei religioase acceptă compromisurile, tac în faţa propagandei ateismului oficial şi participă la activitatea frontului unităţii socialiste, sub preşedinţia comunistului Nicolae Ceauşescu. Pe deasupra, ei glorifică "marile realizări" ale socialismului în patria lor subjugată, vorbind de "profunda lor stimă şi recunoştinţă" pentru "geniul creator" al preşedintelui român, cum a făcut-o fostul patriarh Justin Moisescu, ruşinos înmărmurit de "bunăvoinţa" pe care o manifestează şeful statului faţă de toate cultele religioase. Eu nu voi putea uita niciodată că sub privirile indiferente ale noii ierarhii ortodoxe, înscăunată cu binecuvântarea partidului comunist, au pierit - în urma actelor de teroare ale primilor ani mitropolitul Moldovei, Irineu Mihălcescu, episcopul Huşilor, Grigore Leu, şi patriarhul Nicodim; că 13 episcopi şi arhierei au fost îndepărtaţi dela scaunul lor bisericesc, arestaţi sau supraveghiaţi cu străşnicie. Mai mult, între 1958 şi 1964, cam vreo două mii de preoţi şi călugări zăceau în puşcăriile Jilava, Văcăreşti, Aiud, Ocnele-Mari, sau munceau din greu în lagăre, ca "elemente reacţionare", ostile cursurilor de reorientare politică a clerului ortodox şi pastoralelor ideologice ale patriarhului, adică împotrivindu-se alunecării Bisericii spre meterezele duşmanilor lui Dumnezeu. In acelaşi timp, peste două mii de călugări şi măicuţe s'au văzut obligaţi să părăsească locurile singurătăţii lor monahale şi să revină în lume - toate acestea din cauza Decretului 410 din 19 Noembrie 1959, pregătit de guvernul din Bucureşti, cu consimţământul mârşav al patriarhatului ortodox.

• - Si credincioşii fideli Romei?

• - Primele lovituri antireligioase au fost îndreptate contra Bisericii catolice de rit bizantin, respectiv contra Bisericii unite. După ce au hărţuit şi aruncat în temniţă pe toţi episcopii greco-catolici, stăpânirea comunistă şi patriarhatul ortodox au hotărît, la 1 Decembrie 1948, desfiinţarea acestei Biserici. Aproape toţi episcopii au murit fie în obscuritatea celulelor nefaste, fie în domiciliul obligatoriu ce li s'a prescris. S'a căutat să li se impună semnarea actului de întoarcere la ortodoxie, însă toţi au refuzat, chiar cu preţul vieţii. Amintim numele episcopilor martiri Ioan Suciu, Ioan Bălan, Traian Frenţiu, Alexandru Rusu, Vasile Aftenie, Liviu Tit Chinezu, Iuliu Hossu (ultimul din ei a avut de suferit 18 ani de întemniţare şi s'a stins în 1970, la spitalul Colentina din Bucureşti, în vârstă de 85 ani). In ce priveşte Biserica catolică de rit latin, ea a fost supusă aceloraşi măsuri represive şi a suportat aceeaşi prigonire sângeroasă, ca şi sora ei de rit bizantin. Incercând să stabilească o Biserică catolică patriotică, independentă de Roma, autorităţile comuniste au asasinat pe următorii prelaţi: Anton Durcovici, episcopul Iaşilor, Monseniorul Cisar, arhiepiscopul Bucureştilor, Monseniorul Vladimir Ghika, decedat la 16 Ianuarie 1954, în închisoarea Jilava, Augustin Popa, episcopul Timişoarei, de asemenea mort în toamna anului 1954, în urma "tratamentelor" infame de pe şantierele de muncă forţară ale Canalului Dunărea-Marea Neagră.

• - Vorbiţi-ne de ceea ce se întâmplă astăzi în România. Oare preoţii "recalcitranţi" la dispoziţiile superiorilor lor mai sunt încă persecutaţi?

• - Regimul marxist-leninist nu va renunţa niciând la ostilitatea sa faţă de religie. De sigur, nu mai este vorba, în ultima vreme, de o exterminare fizică, ci de o persecuţie religioasă camuflată, în mod inteligent pregătită de strategii Departamentului cultelor şi ai Securităţii, folosind metode extrem de rafinate, în vederea unei complete desrădăcinări a sentimentului religios din sufletul generaţiilor de mâine. In locul unor pedepse spectaculare, aşa cum s'a întâmplat în perioada 1948-1964, accentul este pus acum - mai ales dela tezele susţinute de Nicolae Ceauşescu, în Iulie 1971 - pe constrângerile poliţieneşti, pe anchete şi hărţuieli interminabile, pe amenzi şi caterisiri de preoţi "neascultători." Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, arestat pe data de 10 Martie 1979 şi condamnat la 10 ani de închisoare, atestă, prin pătimirile sale, ura pe care o nutreşte stăpânirea comunistă împotriva tuturor celor care au curajul şi demnitatea de a apăra credinţa în Isus Hristos, sub cerul răzbunător al ateismului. Acest preot - eliberat în 1984, datorită presiunilor organizaţiilor internaţionale, şi care trăieşte actualmente în Statele-Unite - nu reprezintă un caz unic de persecuţie religioasă în România. Mulţi alţi slujitori ai altarului au trebuit să înfrunte (atât înainte de cât şi în timpul detenţiei sale) reacţia furibundă a autorităţilor comuniste şi-a ierarhiei bisericeşti...

• - Câteva nume de preoţi care, chiar în clipa când noi vorbim, se sacrifică pentru renaşterea religioasă a poporului român?

• - Un preot care a suferit enorm, şi mai suferă încă, este Gavrilă Stefan, de nenumărate ori caterisit, îndepărtat din preoţie şi lăsat pradă mizeriei. Alţii îndură aceleaşi dificultăţi, fără ca să-şi plece genunchii înaintea Belial-ului marxist: Pamfil Radu Mitrofan, unul din urmaşii părintelui Calciu; Marian Stefănescu, admirator al mişcării "Oastea Domnului" şi prieten cu preoţia clandestină a Bisericii greco-catolice; Remus Bipart, de două ori trimis, ca pedeapsă, în 1985, la o mânăstire, sub strictă supraveghere; Gavrilă Cernăuţeanu, într'una săcâit şi ameninţat cu puşcăria. Cunosc, deopotrivă, numele a doi călugări ortodocşi de stil vechi - Vlavian şi Teodosie - care, pentru a scăpa de persecuţia pornită împotriva "sectei" lor nerecunoscută oficial, s'au retras în singurătatea munţilor, unde lucrează ca tăietori de lemne, în fundul pădurilor. Si ce să spun de preotul Alexandru Pop din Arad? El n'a şovăit să denunţe, destul de recent, lipsa de libertate religioasă în ţara sa, amestecul statului în treburile Bisericii, propaganda anti-religioasă, dărâmarea de biserici şi mânăstiri, prigonirea preoţilor şi credincioşilor excluşi pentru motive religioase.

• - Apropo de comunităţile aparţinând protestantismului, se poate afirmă că ele trec prin aceleaşi vicisitudini ca şi confesiunile deja menţionate?

• - Da. Dacă nu şi mai mult. Căci în virtutea Decretului 153, promulgat în 1970, nenumăraţi creştini "neo-protestanţi" au fost acuzaţi că duc o existenţă "parazitară şi asocială" sau că "tulbură ordinea publică", ori de câte ori participă la întruniri de rugăciune în familie sau în localuri neautorizate. Alţi credincioşi au căzut pradă loviturilor "Legii presei" din 1 Aprilie 1974, care îngăduia, prin articolul 90, ca difuzarea de biblii şi de cărţi religioase primite din străinătate să fie considerată drept "un delict pasibil de trei luni şi până la doi ani de închisoare, sau de o amendă". Contestaţia cea mai importantă s'a produs în luna Februarie 1977, printr'un "Apel" semnat de un grup de pastori şi laici neo-protestanţi, decişi să dea în vileag persecuţiile şi discriminarea de care aveau parte coreligionarii lor. Un an mai târziu luă naştere Comitetul creştin pentru apărarea libertăţilor religioase şi de conştiinţă (A.L.R.C.). Care a fost reacţia stăpânirii ateiste? Câţiva membri ai Comitetului - îndeosebi pastorul baptist Pavel Nicolescu, iniţiatorul acestei mişcări contestare - au fost convocaţi de poliţie pentru interogatoriu, şi bătuţi măr. La 15 Octombrie 1978, la Caransebeş, în Banat, trei credincioşi baptişti au fost condamnaţi la pedepse mergând dela opt luni la un an şi jumătate de detenţie, sub acuzaţia de "crimă contra statului" şi "colaborare cu străinătatea." La începutul anilor 80, persecuţia religioasă împotriva militanţilor evanghelici bântuia aprig; în special erau vizaţi toţi cei care refuzau să depună jurământul de a servi "cu devotament" ordinea socialistă anticreştină. Si cine poate uita coerciţia exercitată contra credincioşilor în serviciu: adeseori retrogradaţi sau destituiţi din funcţiile lor, alteori interzicându-li-se accesul la posturile de responsabilitate.

• - In concluzie?

• - Ca să folosesc metafora unui document clandestin ce mi-a parvenit din ţară, "în ceaţa profundă a materialismului ateu" represiunea religioasă continuă la poalele Carpaţilor. Deoarece România comunistă a devenit o imensă puşcărie, un insuportabil univers carceral, în care cetăţeanul este continuu supravegheat, urmărit, bănuit, dezonorat, ba chiar sortit morţii civile şi strangulării spiritului creştin. Aşa cum scria papei Ioan Paul II un grup de credinicoşi români şi de preoţi romano-catolici: "Astăzi partidul şi guvernul ţării noastre nu mai persecută Biserica, dar săvârşesc un veritabil genocid spiritual şi naţional." □



IMNUL ÎNVIERII

Din sfinţi părinţi sau din părinţi lumeşti
Tot se mai nasc şi prunci cuminţi
Să'mbrace straiele duhovniceşti
Să aibă neamul şi-un sobor de sfinţi.

Poporu-acesta tras mereu pe roată
Popor întins pe cruci de grea tortură

A înviat de fiecare dată
A treia zi, ca Domnul în Scriptură.

Si-a mai găsit în duhul său putere
Ca Golgota nădejdilor s'o urce
Si este semn că Marea Inviere
Nu-l va găsi încovoiat sub cruce.

Că sub povara vremilor opacă
Se răzvrăteşte-un vis nestins cu anii
Si sângele nu poate să mai tacă
Vândut din nou în codrii Ghesetmani.

Că va renaşte neamul ca un soare
Sub boltă, ca la început de leat;
Peste pământ şi'n inimi iar tresare
Acelaşi imn: Hristos a inviat!

Pr. Marin MIHALACHE





NOTE DESPRE VIAŢA ŞI MOARTEA ÎN EXIL A ARHIEPISCOPULUI VALERIAN D. TRIFA

In Portugalia

La 18 August 1984 a pus piciorul pe pământul dela aeroportul din Lisabona. Presa locală, instigată de cea din America, l-a luat în primire imediat. Timp de zece zile prima pagină din ziare s'a ocupat numai de cazul Trifa. Primul ministru Soares, speriat, a cerut Ministrului de Interne să-l dea afară, spunând: "Nu am nevoie de un fascist în Portugalia". "Nu se poate pentrucă a intrat legal, cu viză de rezident permanent". "Atunci să i se ridice dreptul de permanenţă", a spus Soares.

Arhiepiscopul informat de ce se petrece a angajat pe avocatul Luis Pires De Lima, care, prin justiţie, să-i restabilească dreptul de reşedinţă permanentă. Procesul, la Curtea de Casaţie, nu s'a judecat nici până la data morţii. Dacă avea o legitimaţie de rezident permanent, putea călători peste frontieră şi s'ar fi stabilit în Italia, unde ştia limba, avea cunoştinţe şi s'ar fi simţit acasă.

A stat la un hotel de clasa a 2-a până în Octombrie 1985 când s'a mutat în afara oraşului din cauza zgomotului de motociclete care treceau prin faţa ferestrei. La noua adresă avea linişte, putea să lucreze şi în plus chiria era pe jumătate ca la hotel. Avea şi o mică bucătărie cu cele necesare. In vecinătate era poşta, o clinică medicală, farmacie şi prăvălie de alimente. Telefonul era pe numele proprietarului, ca să nu fie deranjat de gazetari ori "prieteni nedoriţi". Numai doi funcţionari dela Minister ştiau adresa şi telefonul. Pentru corespondenţă a închiriat o căsuţă poştală.

Atât la hotel cât şi la noua adresă a fost vizitat de prieteni din America, curioşi să-l vadă cum trăieşte şi ce face în exil.

Profesorul Aurelio Răuţă, în afară de vizite, îl ţinea la curent cu activităţile culturale şi sociale din Europa, cărţi, reviste, etc.

Păstra un program de lucru rigid. Timpul era bine împărţit şi întrebuinţată fără risipă. Dimineaţa lucra la corespondenţă, învăţa limba portugheză, pregătea temele şi problemele pe care în America n'a avut vreme să le scrie. Pe la ora 12 se ducea la poştă să ridice corespondenţa dela căsuţa poştală. Atunci îi ieşeam înainte, ridica poşta, îmi dădea ce-i pentru mine şi conducându-l spre casă făceam programul pentru cină, dacă mâncăm carne ori peşte la unul din restaurantele cunoscute.

In afară de aşa zisul program de lucru, era nevoit să facă şi vizite la doctori pentru problemele de sănătate inerente vârstei. Dacă era întrebat cum se simte cu sănătatea, răspunsul era O.K. "-Eu nu am voie să spun că mă doare măcar un dinte, trebue să ascult la necazurile altora"... Se ducea la pat după miezul nopţii, când termina de citit gazetele sau cărţile care îl interesau. Duminica după amiază, când era vreme frumoasă, ne plimbam pe marginea oceanului, depănând amintiri din România, din Exil şi America, oprindu-ne la morţii noştri, la cei care l-au ajutat în opera grea de ridicare a Episcopiei Ortodoxe şi la elementele de valoare din exil care fac cinste numelui de Român...

Bazându-se mai mult pe memorie, pentrucă nu avea la îndemână arhiva din America, a reuşit să scrie în această vreme patru subiecte de mare importanţă pentru cei care se vor ocupa de istoria timpului în care a trăit el. 1. "O revoluţie care nu a fost ", în legătură cu lovitura de stat a generalului Ion Antonescu care a înlocuit statul Naţional-Legionar cu dictatură militară în Ianuarie 1941. 2. "Guvernul naţional-român dela Viena" 1944-1945. 3. "Incercare de înfiinţare a unei Eparhii Ortodoxe în Germania cu Mitropolitul Visarion Puiu" în 1944-1945 şi experienţa frământărilor personale către sfârşitul războiului. 4. "Ce aş fi declarat la procesele intentate împotriva mea în 1980 şi 1982" în faţa Tribunalului din Detroit.

A întrebuinţat ziua cu folos ca să uite că este exilat. Pentru el libertatea era scumpă şi cu binecuvântarea ei, a scris o pagină în istoria realizărilor religioase din America cum numai Mitropolitul Andrei Saguna a făcut la vremea lui, în România.

... "La judecata de apoi am să spun: Doamne de puteam aş fi făcut şi mai mult pentru gloria Ta".....

Sfârşitul

Marţi 27 Ianuarie 1987, conform înţelegerii, pe la ora 6 seara m'am dus la el ca să mergem la cină. Portarul mă aştepta în faţa treptelor şi-mi spune că Arhiepiscopul, pe la ora 3 a coborit, palid la faţă, rugându-l să cheme ambulanţa ca să-l ducă la spitalul din apropiere. Am telefonat la spital şi o funcţionară mi-a răspuns că e acolo sub observaţie. Am plecat imediat şi l-am găsit în pat, cu conducta în mâna stângă şi alta în nas. M'a întrebat, cum am ajuns acolo. I-am spus că portarul mi-a povestit ce s'a întâmplat. Părea liniştit. Fiind în grija doctorului şi sub observaţie, am plecat acasă ca să mă întorc mâine dimineaţă, când să-i aduc carnetul cu adrese şi telefoane de care avea nevoie. Miercuri 28 Ianuarie. La ora 10 dimineaţa eram iar la spitalul din oraşelul Cascais. La intrare spre camera unde ştiam că este am fost oprit, şi spunând pe cine vreau să văd am fost rugat să iau loc pe un scaun. Era unul din oamenii de pază. După câteva minute s'a întors şi m'a dus într'un birou mic unde un bărbat şi o femeie vorbeau la telefon. S'au oprit din conversaţie şi m'au întrebat dacă sunt rudă cu senor Trifa. Am răspuns că sunt prieten. Amândoi luând o atitudine solemnă, mi-au spus că de dimineaţă la ora 3 Trifa a murit şi că ei sunt la telefon cu Ambasada americană pentru identificarea decedatului asupra căruia nu s'a găsit decât o hârtie de călătorie în limba engleză. M'au rugat să iau telefonul şi să le dau referinţe dacă ştiu. Ambasada, adică funcţionara cu care vorbeam, voia să ştie dacă e cetăţean american şi ce număr de paşaport are. I-am răspuns că nu a venit cu paşaport şi dacă vrea să ştie mai mult să întrebe la Ministerul de interne portughez. Capul începea să-mi ardă şi simţeam că mă pierd. I-am cerut numele şi i-am spus că o să telefonez mai târziu. Domnul şi doamna de lângă mine mi-au dat un scaun, unde am rămas înţepenit. Până mi-am revenit parcă a trecut o veşnicie, care închidea cu ea viaţa unui om de o mare valoare. Am întrebat dacă pot să-l văd. Mi-au răspuns, se poate, dar ceva mai târziu, poate după amiază... Simţeam cum se sting puterile din mine, dar în faţa dramei ce se desfăşura m'am refăcut, am pus mâna pe un telefon la poşta din apropiere şi am telefonat lui John Sibişan în Cleveland. Era acasă. A primit ştirea cu sânge rece şi mi-a spus că în două ore mă caută. I-am dat un număr de legătură. Problema chinuitoare era: ce fac singur şi fără ajutor? Dar dacă America nu-l va primi să fie înmormântat la Vatră? Am dat telefon lui Aurelio Răuţă la Madrid. I-am spus îngrijorarea. Mi-a răspuns că va încerca să ducem trupul neînsufleţit la Madrid... După două ore Sibişan mi-a comunicat că Departamentul de Stat din Washington e de acord ca Arhiepiscopul să fie dus în America pentru veşnică odihnă, că Legaţia din Lisabona a fost avizată, că Vasu-Lynch Funeral Home din Detroit e în legătură cu Casa de Pompe Funebre Magno din Lisabona pentru pregătirea formalităţilor de transport a Arhiepiscopului şi că el şi Părintele Laurenţiu Lazăr vor sosi Vineri dimineaţa la Lisabona cu avionul. Ne-am dat loc de întâlnire la hotelul Paris din Estoril.

Vineri 30 Ianuarie. La ora 9 dimineaţa avocatul John Sibişan cu Părintele Laurenţiu Lazar au sosit. Indată am plecat la Casa de Pompe Funebre din Lisabona. Acolo se pregăteau formalităţile. De acolo ne-am dus la spital, ca să ridicăm cheile dela apartament şi obiectele personale ce le-a avut asupra lui. După tergiversări, directorul spitalului a refuzat pentru motivul că nu eram rude cu decedatul. Abia după amiază târziu, la intervenţia avocatului Luis Pires de Lima, directorul a cedat. Dela spital, împreună cu avocatul, ne-am dus la apartamentul Arhiepiscopului, în care intrasem de nenumărate ori. In dulapul de haine avea patrafirul şi mantia arhierească pe care le-a dat Casei de Pompe Funebre ca să-l îmbrace înainte să-l aşeze în sicriu.

Sâmbătă toată ziua, toţi trei, am adunat cu mare grije fiecare dosar cu hârtii, documente şi scrisori. Apoi cărţile de valoare, şi hainele. Toate bine împachetate, ca să le ia în America cu ei. Atât avocatul John Sibişan cât şi Părintele Laurenţiu Lazar au cunoscut pe Arhiepiscop încă din anii 1950 când a imigrat în America.

Duminică 1 Februarie 1987, la ora 9 a.m., cu maşina Casei de Pompe Funebre ne-am dus la capela cimitirului, unde Arhiepiscopul era aşezat într'un sicriu de metal, pe piept cu patrafirul arhieresc şi mantia. Faţa îi era puţin congestionată, pentrucă toată vremea a fost ţinut la ghiaţă. Părintele a făcut o slujbă de Sărăcustă, ajutat la răspunsuri de John Sibişan. Ca să-mi rămână figura întipărită în memorie, închideam ochii şi parcă îl auzeam spunând: "Mulţumesc, dragi prieteni..." Apoi a venit poliţia, a sigilat sicriul şi predat Casei de Pompe Funebre în păstrare, pentruca Marţi să fie expediat în America... Sărutându-i obrazul şi mâna, ne-am despărţit ştiind că undeva iar ne vom întâlni...

Luni seara, apartamentul a fost curat, toate lucrurile personale împachetate în 2 geamantane şi duse la hotel.

Marţi dimineaţa i-am dus la aeroport de unde au plecat spre America, cu TWA (Trans World Airlines), ducând cu ei şi trupul neînsufleţit al Arhiepiscopului Valerian D. Trifa. Seara pe la ora 6 am primit telefon dela Dl. John Sibişan că au ajuns cu bine. Indată ce am terminat conversaţia telefonică cu Dl. Sibişan, am cerut Madridul şi am dat următoarea informaţie domnului Aurelio Răuţă, ca să fie comunicată preoţilor ortodocşi români din Europa: "Arhiepiscopul român ortodox, Valerian D. Trifa, după doi ani şi jumătate de exil în Portugalia, a murit la ora 3 dimineaţa în ziua de 28 Ianuarie, în urma unui atac de inimă, la spitalul din oraşelul Cascais. Joi şi Vineri vor fi slujbe religioase în oraşele Cleveland şi Detroit, după care trupul neînsufleţit va fi depus, spre veşnică odihnă în cimitirul dela Vatra Românească din Grass Lake, Michigan, unde este şi reşedinţa Episcopiei Ortodoxe Române din America. □

S.



ÎNVIERE

Din Golgota ne-am zămislit idealul
şi'n bezna de temniţi,
cumplit
am pătimit.
Din sânge şi lanţuri
ne-om ridica iar Neamul,
pe drumul Invierii, Celui Răstignit!

Brazde adânci vom despica şi'n glie,
sământă vom pune,
iară
să răsară,
din lut de suferinţe
din juguri, vijelie,
TITANI biruitori, pentru NEAM şi TARA!

Toma Gheorghe EREMIA

EVANGHELIA EXILULUI (Aprilie 1987)

ÎN ŞCOALA SUFERINŢEI

—Sergiu GROSSU—

Biblia ne învață că suferința reprezintă o necesitate inerentă procesului desăvârșirii umane, o treaptă indispensabilă în evoluția noastră spirituală. "Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos", îi scrie Ap. Pavel ucenicului Timotei. Si tot el le amintește creștinilor din Roma că "suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi" (Romani, 8.18).

Răbdarea suferințelor face cu putință trecerea dela "înfrânare" la "evlavie" - respectiv la etapa superioară a înduhovnicirii cărnii și sângelui, când devenim apți să sorbim, cu privirile înfiorate de mister, atât sublimul veșniciei cât și necesitatea clipei. Prin suferință, răbdând vitregiile vremii lor și agresiunile societății păgâne, apostolii au avut tăria să arate că sunt cu adevărat "niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu", așa cum ni se cere și nouă, creștinilor din secolul XX, să suferim cu demnitate și fără să dăm înapoi "în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în osteneli, în vegheri, în posturi..." (2 Cor. 6.4-5)

Aria de manifestare a suferinței este, prin urmare, incomensurabilă: dela simple osteneli, vegheri și posturi, la bătăi și temnițe, la prigoniri. Multiple și neprevăzute încercări vor împresura sufletul omenesc, ca să-i întunece perspectivele, ca să-i diminueze nostalgia paradisului pierdut, ca să-i împiedice ascensiunea spre culmile trăirii, ca să-l piardă în focul Gheenei, definitiv. Cui datorăm biruința în încercare, biruința suferinței? Răbdării, căci știm că "necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea" (Romani, 5. 3-4). Prin răbdare, noi suportăm ispitele, biruindu-le. Prin răbdare, slăbiciunile celor mai slabi ca noi în credință nu sunt un prilej de poticnire, ci de afirmare a plenitudinei tăriei noastre. Prin răbdare, prin multă răbdare, noi ținem piept împrejurărilor potrivnice, înfruntând prigonirile și nedreptățile unei orânduiri totalitare, conform mărturisirii: "când suntem prigoniți, răbdăm..." (1 Cor., 4. 12)

Răbdarea și suferința sunt gemene. Datorită răbdării, noi integrăm suferința în viața noastră de credință, o asimilăm și, astfel, suferința devine roditoare. Deoarece răbdarea ne ajută să suferim fără văicăreli, iar suferința împrumută răbdării aureola demnității. Prin suferință, noi ne desăvârșim răbdarea. Reușim, cu alte cuvinte, să facem saltul calitativ dela răbdarea ca efort propriu, la "îndelunga răbdare", ca roadă a Duhului Sfânt (Galateni, 5.22).

Ce-i cere Ap. Pavel lui Timotei decât să fie treaz în toate lucrurile, să rabde suferințele. Pentrucă numai răbdând întreaga gamă a suferințelor omenești, vom avea dreptul la Pomul Vieții și vom putea rosti în clipa marei plecări: "M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința," (2 Timotei, 4. 7).

Este de o extrem de mare importanță cunoașterea atitudinii corecte în răbdarea suferințelor, tipologia celor care rabdă. Unii rabdă suferințele, dar protestează - în răbdarea lor - împotriva acestor suferințe; mai bine zis, le acceptă de nevoie. Alții rabdă suferințele judecății imanente a lui Dumnezeu, suferințe meritate, ca urmare a răului săvârșit. Cei mai mulți, însă, rabdă, cu resemnare, fără să cunoască finalitatea acestor suferințe. De aceea Evanghelia recomandă răbdarea suferințelor cu înțelegerea rostului lor, deplina conștiință a valorii lor pedagogice.

In general, noi nu suntem obișnuiți cu suferințele. Ba ne închipuim, chiar, că a fi creștin înseamnă a trăi o viață comodă. Si ne scapă din vedere faptul că suferința este un har, o binecuvântare, o necesitate. Cei răi, spune Psalmistul, "n'au parte de suferințele omenești și nu sunt loviți ca ceilalți oameni" (Psalm 73.5). Iar Iov adaugă parcă jinduindu-i: "In casele lor domnește pacea, fără umbră de frică; nuiaua lui Dumnezeu nu vine să-i lovească" (Iov. 21 9).

Um om credincios, statornic în credința sa, rabdă suferințele și împlinește cuvântul Scripturii: "Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce..." (Apocalipsa, 2. 10). Bineînțeles, nu intră în discuție orice suferință, după cum ni se reveleazâ: "Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia." De ce? Ne lămurește, în continuare, Ap. Petru: "In adevăr, ce falâ este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine - accentuează el -, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Si la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v'a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui" (1 Petru, 4. 15; 2. 20).

Va să zică, noi trebue să răbdăm anumite suferințe, numai acele suferințe care sunt după voia lui Dumnezeu sau care vin din partea Lui:

1) Suferința ca încercare a credinței, prin "felurite încercări": "Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii și inima!" (Psalm 26.2)

2) Suferința ca mustrare, în culcușul propriilor noastre abateri morale: "Si prin durere este mustrat omul în culcușul lui, când o luptă necurmată îi frământă oasele" (Iov, 33.19).

3) Suferința ca înștiințare, ca avertisment: "Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirile lui și prin suferință îl înștiințează" (Iov. 36.15).

4) Suferința ca ascultare, imitându-L pe Isus, care, "măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit" (Evrei, 5.8).

5) Suferința ca școală, ca pedeapsă educativă "pentru binele nostru", în vederea formării noastre spirituale: "Suferiți pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? (...) Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii" (Evrei, 12. 7.11).

6) Suferința pentru neprihănire sau din cauza neprihănirii: "Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! (...) Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat, pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău" (1 Petru, 3. 14-16).

Apogeul suferinței creștine este suferința pentru Hristos, suferința tuturor celor care cred în El și-l mărturisesc în țările comuniste, așa cum L-am mărturisit și noi în România, cu mulți ani în urmă, în cadrul mișcării religioase "Oastea Domnului"; așa cum L-a mărturisit, mai recent, părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa; așa cum Il mărturisesc, și astăzi, sutele de mii de credincioși ortodocși, catolici, greco-catolici și neoprotestanți, în pofida propagandei ateiste și-a măsurilor polițienești de intimidare.

Sfântul Pavel ne recomandă itinerarul acestei suferințe sublime: "Căci cu privire la Hristos, vouă vi s'a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El", cunoscând "părtășia suferințelor Lui" și făcându-ne "asemenea cu moartea Lui" (Filipeni, 1.29; 3.10). Ca să putem cânta, în cutremurătoarea noapte a învierii Domnului, propria noastră înviere din morți.,.. □

OAMENI CARE FAC CINSTE EXILULUI

Inginerul Nicolae Smărăndescu



S'a născut în 25 Noembrie 1910 în comuna Drănic-Dolj, România. A absolvit Facultatea de Silvicultură din cadrul Institutului Politehnic București, obținând diploma de inginer silvic în Decembrie 1936.

In anii 1928-29 a studiat muzica (teorie, armonie, voce) la Conservatorul "Cornetti" din Craiova, unde și-a însușit cunoștințele de bază pentru activitatea sá în domeniul muzicii corale, pe care o va desfășura mai târziu, după ce se va stabili în Statele Unite ale Americii, în anul 1950, în orașul Cleveland.

După așezarea sa în USA, a organizat cu multă competență coruri românești, echipe de dansuri românești, echipe de teatru, în jurul Parohiei ortodoxe române Sfânta Maria din Clevland, și cu permisiunea Părintelui Paroh Ion Trutza, luând în 1951 conducerea corului Bisericii, pe care l-a organizat și i-a dat amploare.

La spectacolele organizate de el, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun, de Paști, de 10 Mai, 24 Ianuarie, etc., în cadrul Parohiei din Cleveland, recita personal poezii patriotice, pregătea piese de teatru cu subiecte românești, pregătea coruri și programe culturale de înaltă ținută artistică.

Din inițiativa sa, și cu sprijinul nelimitat al Preotului Paroh Vasile Hațeganu, el a deschis cursurile unei școli de limbă română pe lângă Biserica din Cleveland în 1957, pe care a condus-o timp de 6 ani. A atras la aceste cursuri copii dela vârsta de 8 ani, cum și adulți, ajungând repede la 60 de elevi, cărora le-a predat nu numai limba română, dar i-a învățat cântece și dansuri românești, câte 2 ore pe săptămână, pentru copii și 2 ore pentru adulți.

In 1959, Nicolae Smărăndescu a pus bazele unui grup artistic-cultural, în Cleveland, pe care l-a numit "Sezătoarea" și încă dela început l-a organizat pe 4 secții: 1/. cântece (cor pe 4 voci, dublu quartet, duet și solo); 2/. orchestră; 3/. dansuri; și 4/. artă teatrală. Grupul se compunea din 45 de persoane.

Cu grupul "Sezătoarea" a prezentat spectacole de calitate în mai toate orașele, mici sau mari, cu populație românească, din statele Michigan, Ohio, Indiana și Windsor-Canada. Asociația "Sezătoarea" și numele lui Nicolae Smărăndescu erau pe buzele tuturor Românilor din aceste state, iar presa și televiziunea locală prezenta spectacolele organizate de el, care de obicei erau de aleasă ținută artistică.

Spectacolele organizate de N.S. oriunde era chemat, duceau și răspândeau frumusețile limbii române, duioșiile doinei românești, îndemnurile patriotice ale imnurilor naționale, ca și grațioasele jocuri tradiționale românești. Spectacolele sale au avut o uriașă influență în inimile Românilor în condițiile de refugiu de lungă durată al lor în exil, făcând ca aceștia să se simtă mai aproape de țara lor, România.

Grupul "Sezătoarea" înființată de Nicolae Smărăndescu, și-a sărbătorit în anul 1984 aniversarea de 25 de ani de activitate, ea continuând și în prezent.

In Aprilie 1965, N.S. a fost numit director cultural al Uniunii și Ligii, în care calitate și-a lărgit activitatea cultural-artistică pe întreaga Americă. Ca director cultural al Uniunii și Ligii a creat noi centre culturale românești în Ohio, Michigan, Middle West și New York. A lucrat ca un adevărat apostol al cântecului și jocului românesc.

In 1966, din motive familiare, N.S. s'a retras la Detroit. Acolo a creat, în 1982, în jurul Catedralei ortodoxe române, un alt grup cultural-artistic, pe care l-a numit "Hora Unirii", ceva similar cu "Sezătoarea" din Cleveland. Datorită vârstei, în 1984 N.S. s'a retras la pensie, dar cele două grupuri create de el, "Sezătoarea" și "Hora Unirii" își continuă activitatea cultural-artistică și în prezent.

In 1962, N.S. a editat cartea de cântece "Romanian Songs and Melodies", cu sprijinul financiar al organizației AROY. A fost prima carte de cântece românești în comunitățile Românilor din USA, care a fost organizată de el pe 5 secții: solo, (cu duete și acompaniament), coruri patriotice și populare, colinde, cântece de petrecere (pe o voce sau două) și muzică instrumentală, în special pentru dansuri românești.

In Mai 1964, N.S. a scos un disc mare, cu cântece și dansuri românești, intitulat: "Romanian Songs and Dances", cu sprijinul material al Uniunii și Ligii și cu contribuția grupului de artiști amatori dela grupul "Sezătoarea" din Cleveland. "Discul de cântece și dansuri", ca și cartea "Cântece și melodii", ambele create de Nicolae Smărăndescu, vor rămâne ca pietre de temelie la viața culturală și artistică a comunităților românești din America și Canada "- așa cum se exprima, în vremea aceea, presa românească din America.

Ziarele românești din America: "America", organ al Uniunii și Ligii, "Unirea" -organul Românilor catolici din USA, "Solia"- organ al Episcopiei ortodoxe române din USA, ca și altele, au scris elogios despre Nicolae Smărăndescu și creațiile sale: "Sezătoarea" din Cleveland, "Hora Unirii" din Detroit, "Discul cu cântece și dansuri", cartea de "Cântece și melodii", ca și despre școala de limbă română pentru copii și adulți, înființată de el pe lângă Parohia Sfânta Maria din Cleveland. Despre "Cartea de cântece și dansuri", se scrie în ziarul "America" din Decembrie 1962, că ea a fost scrisă pentru: "a se păstra cântecele românești pe meleagurile Americii, ea nefiind concepută pentru scopuri comerciale, ci strict culturale".

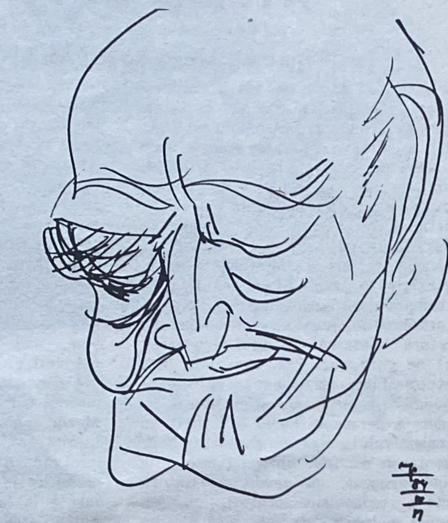
Compozitorul român; Nello Manzatti din Milano, scria grupului de cântăreți români amatori care au executat cântecele din discul "Asociației "Sezătoarea": "munca și răbdarea voastră o compar cu aceea a sfinților sau îngerilor".

Activitatea creatoare a grupurilor "Sezătoarea" și "Hora Unirii", fondate și conduse de Nicolae Smărăndescu, "Cartea de cântece și melodii", și "Discul cu cântece românești și dansuri", împreună cu școala de limbă română, au valoare egală cu operele de știință, artă și cultură ale creatorilor români de pretutindeni și au rostul să aducă lumini pe căile întunecate ale îndelungatului refugiu al mulțimilor de Români plecați dela vetrele strămoșești și să le potolească dogoarea dorului lor de țară.

Nicolae Smărăndescu, prin creațiunile sale artistice, este o lumină vie și mângâietoare în bezna în care trăiește sufletul românesc în Exil. Ii aducem un omagiu de recunoștință pentru creațiile sale în domeniul culturii și artei românești. □

Eugen POPESCU
San Diego, California

MOARTEA LUI ION NICOLAU



In ziua de 4 Martie a decedat inginerul Ion Nicolau, într'un spital din Toronto, în urma unui atac de inimă, urmat de o paralizie generală. Avea vârsta de 85 ani.

Inginerul Ion Nicolau s'a născut la 5 Iunie 1903 în Agăș, județul Focșani. A urmat cursurile Liceului Național din Iași și apoi s'a înscris la Politehnica din Timișoara, de unde a obținut diploma de inginer în anul 1929.

Nu a fost atras în mod special spre politică, dar era preocupat de problemele care se dezbăteau în societatea românească, între cele două războaie, și s'a integrat șuvoiului de simțire și orientare naționalistă.

Nu era interesat să ocupe funcții în aparatul politic de stat, după Septembrie 1940, deși fusese arestat de poliția carlistă și suferise prigoana acesteia.

In timpul războiului antisovietic a participat la campania militară din Rusia cu o unitate de artilerie. Sub regimul comunist din România a fost întemnițat 15 ani.

In 1980 a imigrat în Canada, unde se stabilise familia fetei sale. In Canada s'a bucurat de aprecierea și respectul comunităților românești, pentru seriozitatea și maniera lui elegantă de comportament și interes pentru promovarea valorilor românești. S'a dedicat și picturii, pentru care era dotat încă din fragedă tinerețe. când a pictat un autoportret la vârsta de 15 ani. Tablourile sale au fost prezentate în câteva expoziții din Hamilton și Toronto.

Ion Nicolau a fost un protector și îndrumător al celor tineri și un prieten încărcat de sfaturi bune pentru toată lumea ce s'a apropiat de el.

Românii din lumea liberă au pierdut prin moartea lui Ion Nicolau un spirit interiorizat, un bun creștin și naționalist și o straşnică energie de susținere a cauzelor naționale.

Duminică seara, 8 Martie, a avut loc serviciul religios al Stâlpilor, după obiceiul ortodoxiei românești, oficiat de părintele Handrabur pastorul Bisericii căreia îi aparținea Ion Nicolau.

Părintele Handrabur a vorbit la sfârșit în fața celor prezenți despre personalitatea și caracterul celui decedat.

Luni 9 Martie, la orele 2 p.m., s'a oficiat în Capela casei mortuare Jeret, o slujbă religioasă de către patru preoți: pr. Handrabur, pr. Zelea, pr. Grabowski și pr. Fetea.

La sfârșit, Victor Corbuț, un prieten vechi din temnițele comuniste a vorbit cu emoții profunde despre caracterul lui Ion Nicolau și lupta lui românească.

Audiența a însoțit la cimitir sicriul celui mort și apoi s'a oferit o pomană la locuința Dnei Ortansa Nicolau, fidela lui soție, pregătită de familia lui Ion Nicolau.

A plecat dintre noi o adevărată virtute românească. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace!

Ion HALMAGHI

Lui Ilie Olteanu

CÂNTEC DE DESPĂRȚIRE

Te-ai rupt o creangă din pomul vieții, tatăl meu... Te-am petrecut pe drumul cel din urmă, fără glas, decât acela al tristeții.

Toate celelalte sunt amintire, ecouri din acest cântec de despărțire, ca cel al prietenilor, la mormântul tău.

Mă simt legată de tine prin nevăzute firi, prin tainică spiritualitate, prin cuvântul tău atât de drept și de stăruitor în buna-ți credință pentru cunoașterea celei mai adevărate învățături, aceea a lui Dumnezeu, singura care ne dă liniștea, împăcarea.

"Că nu e om pământean căruia Dumnezeu să nu-i dea răspunsul necesar pentru binele sufletului, dacă I-o cere în plină bună cuviință", sunt cuvintele tatălui meu.

Credința fermă și îndemnul tău spre această mare cunoaștere e înțelegerea deplină ce o am în acest ceas, e cântecul de despărțire cu care te petrec și glasul care rămâne în sufletul meu, să stăruie la dezlegarea sensurilor, al faptelor ce le săvârșim aici pe pământ ce vor fi judecate în viața viitoare, cea adevărată.

Viața ce ne-a dat-o Dumnezeu este un prilej de a ne câștiga mântuirea pentru viața de după moarte.

Toate bucuriile de pe pământ legate de frumusețe, avuție, învățătură sunt satisfacții trecătoare, amăgiri iluzorii, care dispar în fața morții, când numai faptele ne însoțesc până în fața judecății lui Dumnezeu.

Pentru această judecată trebue să fim pregătiți, în această pregătire stăruiai, tatăl meu, prin rugăciune și meditație.

Aleasa-ți formațiune intelectuală ce ai dobândit în anii tinereții în școli și universități, și studii aprofundate ce au urmat în toată vremea, au contribuit și mai mult la alegerea drumului pentru mântuire, cu care cred, te-a învrednicit Dumnezeu.

De aceea din cântecul meu de despărțire eu am îndepărtat tristețea, lăsând numai încrederea fără umbre, ce mi-a sădit-o în cuget, tatăl meu, că numai Tu Doamne, ești Lumina cunoașterii vieții adevărate.

Cum stau aici scriind, undeva se aude o pasăre cântând ca un zvon de primăvară.

In curând va înverzi iarba, care este întotdeauna o regăsire, primăvară.

De-acum iarba va fi o strângere de mână, peste vreme, cu tatăl meu, pe care-l voi regăsi în fiecare atingere cu natura, ca'ntr'o promisiune în acest cântec de despărțire. □

Viorica
(fiica lui Ilie Olteanu)

DIN CLEPSIDRA CU PIPER

La ultimele alegeri din Germania Federală partidul așa zișilor "verzi" pe care doar imbecilii și daltoniștii nu-i văd așa cum sunt, adică "roșii", a luat bine peste 3 milioane de voturi. Deci tot atâția tineri pe care Armata Roșie se poate baza, la nevoie, fie prin activitatea ce ar putea-o depune, fie prin pasivitatea ce ar înlocui apărarea plăcii turnante a Europei. Să nu mi se replice că din aceștia peste jumătate sunt tinere. Terorismul a dovedit că nicăieri ca în Germania, pistolarele nu țintesc mai bine decât pistolarii.

■■

Sondajele arată o permanentă prezență a lui Raymond Barre în plutonul favoriților la președinția Franței. Când mă gândesc la faptul că singurul specialist care în Franța a reușit să urce atât șomajul cât și inflația, consideră că băieții dela Kremlin nu sunt chiar atât de răi, ei suferind, bieții de ei, de complexul încercuirii imperialiste, complex ce s'ar vindeca doar prin destindomanie, credite și concesii, că Ford, Schmidt și Giscard s'au repezit în 1975 la Helsinki să semneze recunoașterea pentru vecie a apartenenței Bucovinei și Basarabiei la Uniunea Sovietică, ajung la conlcuzia că pentru binele omenirii ar trebui ca fiecare om care în Occident aspiră la o funcție politică, să fie obligat să "petreacă" un an la Aiud și un alt an la Vorcuta. Nu știu dacă în acest fel conducătorilor din Răsărit le-ar trece vreun complex, dar știu că acei din Apus s'ar lecui pe vecie de Complexul lui Roosevelt, boală dovedită, până în prezent, ca incurabilă, în Occident.

■■

De când am luat toiagul pribegiei și am ajuns în Vestul Domesticit, mă întreb de ce postul de radio din München nu-și schimbă numele din EUROPA LIBERA în EUROPA INCA LIBERA?

■■

Statul, mai bine spus contribuabilul francez, cheltuiește pentru fiecare deținut (de drept comun, deoarece politici nu există) circa 10.000 de franci lunar, în timp ce un preot dintr'un sat izolat primește cam 3.000 de franci. Nu este de mirare că tot mai puțini tineri francezi aleg calea preoției și tot mai mulți pe cea a delicvenței.

■■

Când m'am întors din Anglia, unul din președinții din exilul nostru și anume cel care face cel mai mult zgomot pentru a dovedi că numai ce face el este bine, m'a întrebat, oare, ce i-am adus din Marea Britanie? Un proverb, i-am răspuns: Zgomotul nu face bine și binele nu face zgomot!

De atunci, nu mai îmi răspunde la salut... □

Constantin MAREȘ

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU



...Vrei să mergi după mine?

"Restructurare..."

Noţiune sinonimă reorganizării ce în ţările de democraţie civilizată se identifică cu firea lucrurilor şi nu poartă nicicând un caracter de campanie. Pentrucă o realizare, economică sau culturală, oricât de modernă ar părea la timpul ei, în câţiva ani este depăşită. De unde şi progresul continuu al umanităţii. Progres ce nu se vrea dădăcit nici de stat, nici de guvern. Exact contrariul situaţiei din Uniunea Sovietică.

Despre ce restructurare poate fi vorba în domeniul literaturii, să zicem la Chişinău, când scriitorii continuă să fie chemaţi, "smirno" la apel de aceeaşi organizaţie republicană de partid care, de-a lungul a patru decenii, nu face altceva decât că "destructurează" procesul literar din Basarabia.

Mai mult, la baza demolării cronice a scrisului sovietic moldovenesc se află, de peste douăzeci de ani, Pavel Boţu. Ca astăzi, în vâltoarea căutării febrile a unor "coordonate ale restructurării", acelaşi Boţu să se ridice cu aplomb la aceeaşi tribună, a aceluiaşi partid, ca să le ceară scriitorilor "traducerea în viaţă a hotărîrilor Plenarei a IV-a a CC al PC al Moldovei"!..

Deci, stând strâmb şi judecând drept, va putea fi evitată mult hulita "poleială a realităţii şi a fenomenelor negative", atâta timp cât la posturile cheie vor rămâne persoane care zeci de ani au călcat în picioare cele mai elementare noţiuni de libertate civică şi artistică?

Despre ce restructurare dar se poate vorbi când, ca şi acum 20-30 de ani, scriitorii sovietici moldoveni se strâng la grămadă pentrucă li se spune să se strângă şi să-şi vorbească. Să-şi vorbească, dar să nu prea întreacă totuşi măsura.

Numai aşa se poate explica paradoxul că pentru boşii de partid şi de stat aforismul cu "pleacă ai noştri, vin ai noştri", rămâne veşnic în picioare. Numai aşa poate fi înţeles declarativismul lui Dumitru Matcovschi care zice, cu nu mai puţin aplomb decât Boţu, că "azi trebue să vorbim despre mistificările din literatură", că îl "doare tirajul mic al revistei Nistru", că se simte şi el vinovat, dar că "este şi vina redacţiei". Deci, acelaşi "turnat din gol în deşert". Nu ştie el oare că până acum literatura dela Chişinău nu e literatură şi că o redacţie în faţa cenzurei de partid este o nimica toată?!!

Desigur că de câtva timp în Uniunea Sovietică se petrec lucruri foarte pozitive. Si totuşi autocenzura continuă să persiste în toate şi peste tot. Valeriu Cupcea, bunăoară, ridică, cu multă dreptate şi îndrăzneală, o problemă dintre cele mai vitale pentru continuitatea unui neam ca atare: copilul şi poezia. Dela bun început însă porneşte cu o notă falsă, cum că deseori îşi aminteşte de unul dintre primii lui învăţători de "limbă maternă", redând un moment de inspiraţie a învăţătorului când el, Cupcea, avea "vreo zeceunsprezece ani".

Deci, e vorba fie de anul 1939, când în şcolile din Basarabia se preda limba română şi nu "limba maternă", fie de anul 1940 când, până la 28 Iunie, se preda de asemenea limba română, sau de toamna lui '40 când respectivul învăţător, speriat de autorităţile sovietice, n'ar mai fi îndrăznit nici mort să recite în public ceva din Eminescu...

Or, pentru timpul la care ne trimite Cupcea sună, pur şi simplu, caraghios afirmaţia ce urmează: "Sunt sigur că anume la acele lecţii de limbă şi literatură moldovenească, la care învăţătorul ne declama câte ceva din operele pe care urma să le studiem, am prins pentru totdeauna dragoste pentru cuvânt şi poezie: Somnoroase păsărele / Pe la cuiburi se adună, / Se ascund în rămurele, / Noapte bună..."

Să nu ştie, adicătelea, că de acum în anul 1970 Stepan Lozan, mai marele radioteleviziunii dela Chişinău, a interzis eminescienele "Somnoroase păsărele", ca semnal pentru emisiunea "Noapte bună, copii", pe motivul că aceste versuri trezesc sentimente româneşti!.. Adică, antisovietice.

Bineînţeles, că un regim, ca cel sovietic, şi o ţară întreagă, grav bolnavă de autoritarism şi totalitarism, nu poate fi vindecată dintr'odată şi de o singură persoană cu toate bunele ei intenţii. O înnoire cu adevărat democratică a societăţii cere eforturi susţinute din partea tuturor. In primul rând, din partea celor deprinşi cu privilegiile şi anacronismul unui singur partid dictatorial. □

Nicolae LUPAN

ATEISM DE FORMĂ

Dintr'o emisiune dela Europa Liberă

—Nicolae LUPAN—

De formă şi de ocazie. Iar ocaziile au fost şi sunt marile noastre sărbători creştineşti. De aceea şi găsesc de cuviinţă, stimaţi ascultători, să tratez această temă în zi de Paşi, ca orice păţit şi priceput, îngăduindu-mi, mai întâi, să vă adresez, precum am apucat dela părinţi, creştinescul şi românescul nostru "Hristos a înviat"!..

L-am mai trimis eu odată, negru pe alb, cu mulţi ani în urmă, dela Cernăuţi, unui fost camarad de şcoală militară, ce profesa pe atunci ca învăţător de limbă şi literatură "maternă" în satul meu natal. Spart de gură cum era, aşa zisul meu prieten, făcu din acea felicitare prietenească obiect de stigmatizare şi derâdere a persoanei mele, mai întâi, în faţa colectivului pedagogic şi apoi la ora de dirigenţie şi educaţie antireligioasă...

Am cunoscut, cu zecile, învăţători, directori, redactori, scriitori, ziarişti, secretari de partid de cele mai diferite nivele administrative care, pe de o parte, făceau ateism la cataramă iar pe de alta îşi botezau pe ascuns copiii şi marcau sărbătorile creştineşti cu toate obiceiurile străbune şi mâncărurile tradiţionale.

Ar fi, pur şi simplu, necinstit dacă n'aşi recunoaşte dela acest microfon că, în virtutea funcţiilor pe care le ocupam, am făcut şi eu aşa zisă propagandă antireligioasă. Cum a fost odată în satul Dângeni de lângă Lipnic. Tema conferinţei mele era experienţa de muncă ateistă a colectivului pedagogic din Răuţel, judeţul Bălţi.

După ce spusesem ce aveam de spus şi după întrebările de rigoare din partea asistenţei, întrebări, mi-aduc aminte foarte bine, una mai sănătoasă şi mai românească decât alta, trei tineri se apropiară de mine, se recomandară şi unul dintre ei mă întrebă: "Dumneata eşti prost sau o faci pe prostul?" "Si una şi alta, probabil", i-am răspuns eu fără a mă şifona. "Nu, - mă contrazise cel cu întrebarea, pe nume Ion Rusu. - După felul cum ai terminat lecţia, o faci numai pe prostul... Si bine faci, tovarăşe Lupan".

Ne-am despărţit, strângându-ne mâinile şi dându-le adresa mea dela Chişinău. Nu i-am mai văzut nici până în ziua de azi. Unde eşti, Rusule dragă din Dângeni, dacă într'adevăr aşa te chema? Nu-mi rămâne decât să redau sfârşitul conferinţei în care agitatorul despre care vorbeam se întreba enigmatic, "cum de îi rabdă Dumnezeu şi pe cei buni şi pe cei răi într'un război, de exemplu?"

"Tăranul rămâne pe gânduri. Invăţătorul însă îl cunoaşte bine pe moşneag. Stie că nu cedează el atât de uşor. Si-l lasă ca să se mai gândească. "Să mai vin pela mata, moş Vladimir?.." "Mai vină, măi Andrei, dacă ai vreme de prăpădit şi încălţăminte de rupt..."

Curios lucru, dar numele unei alte eroine a lecţiei mele dela Dângeni era Maria, cu calitatea ei de "adventistă înrăită"! O Marie ce, spre deosebire de cea a lui Ion Anton dela Literatura şi Arta, nu se lepădase încă de casa de rugăciuni, nu învăţa la facultatea de istorie, nu i se puteau atribui, cum o face recent ateistul dela Chişinău, toate înţelepciunile şi maturităţile depe lume. Deci, Maria mea nu dojenea pe nimeni nici pentru convingeri religioase, nici pentru convingeri antihriste. Ea se ducea, pur şi simplu, regulat la casa de rugăciuni iar în serile lungi de iarnă discuta aprins cu maică-sa ce-i zicea:

- Numai ei, păgânii, sunt de vină...
- De ce, mamă?
- Pentrucă ne-au închis biserica şi trebue să ne rugăm lui Dumnezeu pe ascuns...
- Trebue, mamă, trebue... Că aşa au făcut şi străbunii...
- Scumpa mamei..."

Sunt sigur că de i-aşi zice confratelui meu de breaslă depe malul Bâcului "bine-bine, măi Ioane, pui tu în gura Mariei tale câte în lună şi în stele, dar copilul tău e botezat totuşi (?), precis că mi-ar răspunde: "bunicile, noi cu soţia nici n'am ştiut". Exact aşa, cum nici eu, nici soţia mea "n'am ştiut", vorbă să fie, de botezul şi cumătriile copiilor noştri, atât la Cernăuţi cât şi la Chişinău...

Deci, şi până în ziua de azi se ticluiesc neadevăruri cusute cu aţă albă la cele mai înalte nivele de partid şi de stat: de sus în jos şi de jos în sus, pe tot cuprinsul dintre Nistru şi Prut... □

Mi-au parvenit pe căi ocolite, prin Milano şi Roma, 5 poezii însoţite de o emoţionantă scrisoare din care desprind: "Dorim să publică aceste poezii (câte două) în pagina "Intre Prut şi Nistru" din "Cuvântul Românesc" sub pseudonimul Rofiv... Autorul lor este un preot, puţin peste 30 de ani... Pe drum a fost împiedicat să ajungă un material cu istoria bisericii din satul G. trimis la 21 Ianuarie 1986..."

Aşa dar, dăm publicităţii două din poeziile primite.

N.L.

ŢĂRÂMUL DE ACASĂ

numai acasă-i un
tărâm cu miros de dragoste lungă
unde se'nvaţă lin cum se moare,
despică cupolele pleoapei cursă arama în dungă
lângă genunchii de ceară arzând la intrare

licăr de cer într'un pumn de ţărână,
vad la care se adapă bunevestiri,
vămile tihnei aşteptând la guri de fântână...
toate-s acasă şi au iz de geneză
sub crengile albastre ieşind din priviri...

LOC LUMINAT

vin rădăcinile, vin din tâmple
să se aşeze în loc luminat,
în formă de muguri vin din bronz
dangătele,
printr'o fereastră de iarbă, cu irişi de lut
priveşte un sat

deasupra întemeiată-i o moară
în care seminţele tuturor spaimelor
se sparg într'un semn;
sub dor dacă sapi e-o matcă de piatră,
pe praguri de paltin murmur de pâine,
în mijloc, înaltă cântătoarea corabie de lemn...

Ion ROFIV

FARA ARMÂNEASCĂ



"HRISTOLU INVIĂ"

Cu sibepea Paştilor, "FARA ARMÂNEASCĂ" vă ureadză a tuturor TRI MULȚ AÑI HĂRIOȘI!



Sacred Heart University



ACLIMARE
AL DOILEA CONGRES DI CULTURĂ AROMÂNĂ DIT AMERICA

Primu Congres di Cultură Macedo-Română dit America s'ţânu dila 29 August la 1 Septembrie 1986, la Sacred Heart University di Bridgeport, Connecticut.

La sesiunea plenară dit 31 August si-aleasi un comitet nou ti organizarea aţelui di al doilea congres. La adunarea dit 3-4 Inar, 1987, comitetu lo decizia ca Al Doilea Congres di Cultură Aromână s'aibă loc tut la Sacred Heart University, Ethnic Studies Center, Bridgeport, Connecticut di la 4-7 Septembrie 1987.

Scupolu a congreslui easte ca si s'facă un forum naţional iu si s'prezintă lucrări di oamini învitaţ şi si s'discută, zburască, cum si s'ţână limba şi cultura aromână. Cari easti interesat, easti ghini vinit la congres şi ma va ca s'află ma multe ştiri în legătură cu congresu ori va s'agiută la organizarea a congreslui, s'pitreacă numa, adresa şi telefonu la:

Second Congres of Macedo-Romanian Culture of America
Dr. John Mahar, Director, Ethnic Studies Center;
Dr. Aureliu Ciufecu, President, Organizing Committee
Sacred Heart University, P.O. Box 6460
Bridgeprot, Conn. 06606 USA

nàinte di 15 Mai 1987, şi s'răspundămacă va s'vină la congres ş'ma va s'prezintă vărnă lucrare. Va si s'pitreacă programu a congreslui tu Iunie, a.c. la tuţ aţelli dila cari va s'lom un răspuns.

MEMBRILLI DIT COMITET:

J.Boboc	S.Galani
A. Ciufecu	I.Jombur
S.Culcearu	N. Popescu
T.Cunia	V.Puppi
C.Derdena	C.Tudoriu
B.Fatse-Dacey	



ΜΟΣΧΟΠΟΛΗ

Moscopolea pe la mijlocul sec.al XVIII, după o gravură descoperită de G.Platari la mânăstirea Vella.

PAŞTILE LA ARMÂNI

Zahu PANĂ

Multi mileţ criştine băneadză tu Balcani, mai tinia ţi u dau armânilli a Paştilui, nu are preaclliă.

Nu ireau elli ahânt bisericoşi ca fraţilli a lor dit Româniă, că ş'cara s'duţeau la bisearică, nu aducheau mari lucru di ţi cănta preftlu pi griţeaşti. După ani di dzăli, păzi apucau să ştiă şi easti "Kirie eleison" şi "Hristos Anestis" ma ş'aist li spuneau când vinea adetea: C2nd acăţa vârnă chiamete cu bumbunidzari şi grindină, cum s'lunina ţerlu di vârnă scăpirare, mullerli ş'făţeau cruţea şi dzăţeau "kirailesi".

Sibepea că nu cunuşteau limba, nu-lli dipărta pe armâni di Dumidză. Nu-avea hoară fără bisearică di cheatră, nai ma muşată di tuti casili din hoară.

Alti hori aveau căti dauă şi trei bisearîţi şi di c2nd s'discllisiră bisearîţli pi limba română, si-avdapsiră şi bisearîţle pit tuti horili armâneşti.

Ti avea acăţată rădăţină ma mult la armâni, irea adetea, tradiţia criştinată, piste ţi l'avea intrată tu săndzi.

Nu se-alăsa preasini di Paşti, până când nu s'făţea llirtarea.

Tuti inăţile, tuti'ncăcerile, tuţ aţelli ţi ţăneau cache (nu-şi zburau) s'bitiseau Dumănică seara, când se-alăsau preasinilli. Adetea nu căfta stipsit şi nistipsit. Aţel cam tinir, s'duţea s'caftă llirtare la aţel ma mare. alanţ ma mări, tavabia criştea până când tuţ bărbaţilli din hoară s'adunaula nai mai auşlu bărbat şi un căti un, îlli băşeau mâna şi'lli căftau llirtare macă stipsiră cu ţiva.

Cu suflitlu curat, discărcat di rale, cu mintea la Paştile ţi va s'Vină, aşe'nchisea armânamea Preasinilli Mari. Nândoi ţăneau trimur. Nu măcau şi nu beau ţiva, tută dzua. Acăţau di Lunea tahina şi ţ ăneau trei dzăli. Lă cripa budzăle di seati ma arăvdau. Hrisotlu arăvdă patrudzăş di dzăli...

Criştea dzua, lucrările s'avdădzeau, oili fitau, acurmarea irea cama greauă, ma preasinilli ireau tinisite. Vârnu nu măca purinteaţă.

Stămâna Mare, năinti di Paşti, irea idhia stămână di pidhimo.

Tuti udăili s'dădeau cu var, căzănile hirbeau lucrurile ti lare, s'băga aluatlu ti păne cu simita, s'fărmitau cupănile di culaţ şi pite, s'văpseau oauli roşi, aşa cum lipseaşti s'află PaStili, casili di nicuchiri.

Di Gioaia Mari, tuti lucrăli lipseau s'hibă bitisiti până apunea soarili. După apuneari, nicuchirile cu cilimeani cu tuţ, s'duţeau la bisearică. Aclo s'căntau dauăsprădzaţile di Vănghelurí.

Tuţ ancupărau din păzare ţwri, care di care ma chindisită, anvârligată ca gllem, ţi lipseau s'ţână tută stămâna.

Isusiţilli duţeau la nveasti lumbărdz mari, s'li aibă ti Greulu Mari.

Bărbaţilli tălliau nelli proaspiţ şi proţlu săndzi lipsea s'cadă pe căţia cu jar aprins, iu s'băga thimneamă. Săndzili pruscuchea thimneama şi astindzea jarul. Se-anălţa un fum cu cu niurizmă di carne friptă şi thimneamă şi fumu duţea curbanea la Dumidză.

S'loa chelea a nelui şi după ţi-l curau di maţă şi hicate, s'băga pi sulă -dzuă di Paştica s'hibă carnea friptă proaspătă.

Sămbătă seara, tuti lucrăli lipseau s'hibă bitisiti. Tut lipseau si s'bagă agonia, ca s'lliaafură niheam somnlu, până când cămbănadzile va lliaclleamă la Greulu Mari.

Vlughisite seri di Paşti dit chirolu când iream cilimeani! Iu vă chirut aypsearea şi muşuteaţa di altă oară?

Dit munte tu munte nu s'avdza dicât cămbănile al Dumidză, ţi acllimau oaminilli la Marea Inviare.

Uborlu di la bisearîţi apres ca un soari niadzănoapte şi oaminilli cu ţerli apreasi, când s'turnau către casă, ca nândauă steali, pi ţerlu dipunat pri loc, constelaţie armâneasca, apirită mas dzua di Paşti.

A voauă dit Machiduniă şi a tuturor armânilor dit lumea tută, şi anlu aest, iţido iu va s'hiţ, ti tută Armânamea: "hristolu invia". ☐

NOAPTEA DI PAŞTI

Nuşi TULIU

Era noaptea di Paşti. Inclliṣilli durneau greu; se-avdzau cum hărhescu. Suflitu-ni trimbura ca nă aripă di lândură. Canda învisam cu ocllilli diṣcllişi; învisam libertatea, mu-mea, hoara, pădurile. Câmbănile, di la biseriţ, acăţără s-li tragă; asuna ahât di dulţe, di ţă si umplea inima di mistiryulu al Dumnidzău. Trâcolu întreg vâzea. Părea că s'diṣcllide ţerlu, că anghilli cântă tu aeră: noaptea întreagă era plină di musiteţle a ţerlui şi di suflitlu a Hristolui. Câmbănile plândzea di harauă, toaca asuna dipriună; lilicile, ligănate di vintu, arâspundza dulţea lor niurizmă; ţerlu era acupirit cu steale sântillioase... Dorlu ca se-ascap -ni deade ahâtă puteare, că apufăsii i s'mor, i si hiu liber ca puilli azburători. Băgai mâna priuṣe, trapṣu unăoară şi clleaia ansări naparte. Di-avarliga niţi un avigllitor. Vâr nu se-aştipta la ahtare lucru, şi cama multu tora, cându evlavia Hristolui făţea ca până şi gilleaţlli si s'facă nelli la inimă. Agiumşu la nă firidă. Trapşu şi-aoaţe cu-ahâtă puteare, că hearele ansăriră ca niste surţeale. Ghine ma murlu era analtu di-ţ vinea andrală s'muştreşti înghios. In pade era maşi căldărmă. Cu tute aeste, ocllliul nu-ni se-aspare. Ciulii ună-oară urecllile: nu se-avdza ţiva, canda încllisoarea era murmintu...

Agalea-galea, ni scoş stranile, li tălleai lungu ca faşea, cu ună foartică ţe u aveam ascumtă di multu, le-adrai ună fune cu noade, ligai unlu capit di hearile di la ună firidă şi - aşi, mi vidzui nafoară! Inima-ni bătea di harauă.

Mi-astrapşu înclo, ca ună fantasmă tu noapte. Cărăulea mi-aduchi:

- Stăi! - şi ună-ş'ună, un gră trundui tu noaptea nicată tu cântiţle a câmbănilor di la biseriţ.

Până s'creapă dzua eu agiumşu tu hoara mea, ni vidzui mu-mea, lândzită di dor şi'nvirinare, ni-loai armatle, şi ia-me, liber ca vulturlu a munţâlor acupiriţ cu păduri lăi, şi domnu priste tute vălliurile şi călliurle a loclui, liber ca vimttul ş-ca luţeafirlu di dimneaţa!... Nă singură mumă avui - şi-aţea muri di multu! Dumnidzău si-u lleartă.

Fragment dit 'Ună noapte cu furlli"

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEACĂ" SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:

ZAHU PANĂ
133 BENNETT AVE, YONKERS, N.Y. U.S.A. 10701

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CONSTRUCŢIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"



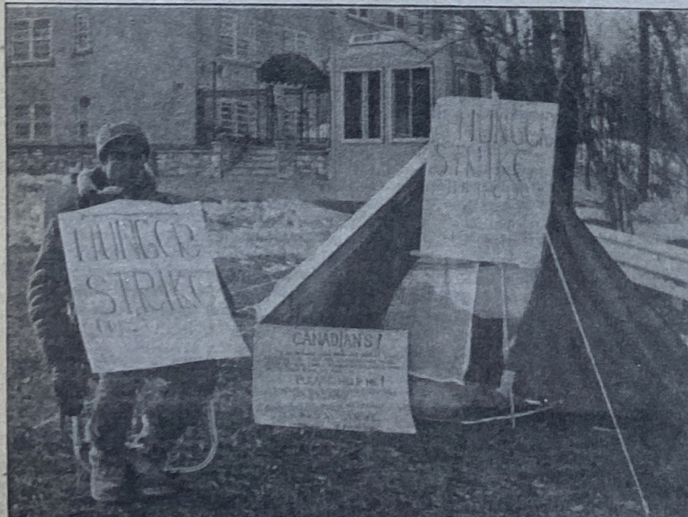
La sfârşitul lunii Martie construcţia Centrului Cultural din Hamilton se găseşte în următoarea fază (aşa cum se vede din fotografia de mai sus): au fost terminaţi pereţii exteriori şi s'au început lucrările la acoperiş.

In luna Aprilie se va termina acoperişul, se va lucra la tâmplărie, instalaţii sanitare şi se vor monta aparatele de încălzire şi aer condiţionat.

Pentru a termina la timp şi în mod complet lucrările avansate ale Centrului Cultural Românesc, avem nevoie de sprijinul Dvs. financiar, care ne este absolut necesar.

Cei ce doresc să ajute la construirea CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc, sunt rugaţi să trimită cecul lor pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, (FONDUL DE CONSTRUCTII), P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, L8V 4L6, Canada.

GREVA FOAMEI ÎN FAŢA AMBASADEI ROMÂNE DIN OTTAWA



In faţa clădirii ce adăposteşte Ambasada Republicii Socialiste România la Ottawa, din dimineaţa zilei de 10 Martie, un alt compatriot al nostru, Dl. Virgil Zanfir din Toronto, a declanşat greva foamei în scopul de a obţine permisiunea autorităţilor române ca soţia sa şi cei trei copii în vârstă de 13, 11 şi 5 ani, să părăsească ţara.

După numai nouă zile de greva foamei, Ambasada RSR a cedat, anunţând că se vor elibera imediat paşapoartele soţiei şi copiilor Domnului Zanfir.

FRAŢI ROMÂNI,

După ce la sfârşitul anului 1980 am lansat prin "Cuvântul Românesc" un apel pentru comemorarea "Zilei Eroilor" la Soultzmatt, am fost cuprins de unele îndoieli. Mi-am zis:

-Oare Românii din exil, aruncaţi de necruţătoarele vânturi ale istoriei pe toate meridianele lumii, vor putea face acest mare efort, parcurgând uneori sute de kilometri până la Soultzmatt? Nu au ei atâtea griji?

Dar timpul mi-a dovedit că dragostea Românilor din exil pentru neamul lor este nelimitată. Cu fiecare an, numărul pelerinilor a crescut, ajungând în ziua de 14 Iunie 1986 la aproximativ 500.

Pelerinajul din acest an va avea loc Sâmbătă 30 Mai. La ora 12 se va oficia un serviciu religios pentru pomenirea celor 687 de ostaşi români care dorm în "Cimitirul Eroilor Români" din Soultzmatt, localitate situată în Franţa zona Strasbourg, pe şoseaua dintre Comar şi Belfort, gara Rouffach.

In acelaşi timp, fac apel la toţi Românii din lumea liberă ca, începând cu acest an, să comemoreze "Ziua Morţilor", care corespunde cu "Sâmbăta lui Lazăr", ce cade în ajunul "Duminicii Floriilor". Propun ca Sâmbătă 11 Aprilie 1987 ("Sâmbăta lui Lazăr"), comunităţile româneşti din lumea liberă să meargă la mormintele Românilor din localităţile respective pentru a depune o lacrimă, o lumânare şi o floare. Acolo unde se află preoţi români liberi, se pot face parastase.

Ţin să menţionez că la 1 Noembrie 1986 ("Ziua Morţilor Catolici"), mii de Polonezi au făcut pelerinaj la mormântul lui Chopin (Paris) şi la celelalte morminte poloneze.

Oare Românii sunt mai prejos?

La Paris, în "Sâmbăta lui Lazăr", foştii deţinuţi politici vor iniţia pelerinaje la mormântul Mitropolitului Visarion Puiu, al lui Geroge Enescu, al lui Constantin Brâncuşi şi la mormintele altor Români.

De asemenea, vă comunic că în Editura Coresi, aparţinând bunului Român Nicolae Constantinescu, din Elveţia, va apărea în acest an o broşură referitoare la "Cimitirul Eroilor Români", dela Soultzmatt.

FRAŢI ROMÂNI

Vă rog să comunicaţi presei libere româneşti amănunte despre comemorările din "Sâmbăta lui Lazăr".

Dumnezeul părinţilor noştri să vă binecuvânteze!

Remus RADINA

DEŞTEPTAŢI-VĂ, ROMÂNI!

Ceauşescu repetă în România ororile din Ucraina anilor 1930-1933

—Ing. Cristian PANŢÂRU—

Intre 1930-1933 I.V.Stalin a provocat o foamete în Ucraina pentru a strivi gândirea independentă a ţăranilor. Foametea s'a numit "provocată" pentrucă deşi recolta Ucrainei a fost asemănătoare cu cea din anii precedenţi, milioane de oameni au fost ucişi prin infometare. Guvernul sovietic a vrut să arate "cine e stăpân" şi a câştigat "victoria" recurgând la genocid.

E interesant de remarcat că în Uniunea Sovietică s'a interzis să se pomenească, în presă sau în altă parte, despre infometare. Oamenii care vorbeau despre asta erau arestaţi şi condamnaţi pentru propagandă antisovietică fiind trimişi în lagăre de muncă forţată.

In afara Uniunii Sovietice se nega totul cu înverşunare şi neruşinare. Ca o culme a cinismului Ambasada Sovietică din Washington pretindea că populaţia Ucrainei, în vremea aceea, a crescut cu 2% şi că are cel mai mic procent de mortalitate din toate republicile sovietice. (Vezi "The Big Lie aided coverup of Ukraine horror" în "Globe and Mail", Decembrie 1, 1986, p. A7)

Am precizat toate acestea ca să reiasă mai clar similitudinile şocante dintre foametea provocată de Stalin în Ucraina anilor 1930-1933 şi foametea şi mizeria provocate de Ceauşescu în România de azi.

Spunem "provocate" pentrucă şi în Ucraina anilor 1930-1933 recolta a fost suficientă (vezi cartea lui Conquest "The Harvest of Sorrow" publicată de "The University of Alberta Press") şi în România zilelor noastre recolta este suficientă. Si totuşi oamenii mor de foame. DECE? Pe vremuri se ara cu plugul de lemn şi România era grânarul Europei. Pământul e acelaşi. Clima la fel. In plus au trecut ani de atunci şi astăzi se folosesc tractoare şi metode moderne în agricultură. Dece oamenii mor de foame?

E greu să intri în mintea unui nebun să afli de ce face ceea ce face. Presupunând că are minte şi că nu l-a născut maică-sa cu o gaură neagră (black hole) în loc de creier.

Nu ne întrebăm de ce face, pentrucă oricâte minciuni ar inventa javrele trădătoare pompate de el în exil nu vor găsi o minciună atât de mare care să justifice distrugerea unui popor.

Păstrând în minte ceea ce s'a întâmplat în Ucraina hai să vedem cum tov. sec.gen.criminal - pentrucă nu merită nici măcar cinstea de a fi încadrat în breasla cismarilor din care a făcut parte - deci, cum aplică învăţătura stalinistă:

1. Pământul e acelaşi, recolta e aceeaşi, pământul rodeşte la fel şi oamenii nu au ce mânca.

2. Nu întâlneşti nici un cuvinţel în presa din România despre foamete.

3. In exil revistele care fug ca dracul de tămâie de subiectul "foamete în România" poţi fi sigur că sunt controlate de Măcelarul din Bucureşti. Vorbesc foiţele acelea de dor de ţară, de folclor, de "artă", de vrute şi nevrute, dar ce se întâmplă cu fraţii noştri din ţară în experimentul acesta diabolic nu pomenesc nimic nici dacă i-ai picura cu ceară.

4. Oamenii care vorbesc, în ţară, despre "asta" sunt arestaţi. Pentru nişte ghiare de găină şi nişte cozi de porc care se sfârşesc după ce au stat la "coadă", ore şi ore, sunt declaraţi duşmani ai poporului şi ai orânduirii socialiste.

5. Cei din afara ţării care spun adevărul sunt catalogaţi de Marele Gângav drept: "trădători de patrie".

Cine sunt trădătorii? Cei care spun adevărul, sau Criminalul şi căţeii lui, care tăcând ascund şi justifică genocidul?

6. In afara ţării, ambasadele române se grăbesc să spună că în ţară totul e cum nu se poate mai bine. Cifrele statistice sunt date trunchiate pentru ca "Marea Minciună" să meargă şi mai bine.

Cel mai bun exemplu îl avem cu cifra reprezentând mortalitatea la noii născuţi. Inregistrarea noilor născuţi se face când deja au împlinit trei luni!!!Dar ce se întâmplă cu noii născuţi până la trei luni, cui îi pasă? Cine scapă-scapă, cine crapă-crapă, că doar nu sunt copiii lui Coana Leana. Si în felul acesta îşi permite Nebunu' să întrerupă electricitatea ore şi ore pe zi fără să-l mai întrebe nimeni de noii născuţi ce mor de frig, sau în incubatoarele rămase fără electricitate.

Dela Ucraina lui Stalin din 30-33 până la România lui Ceauşescu a trecut mai mult de jumătatea unui veac. Ceauşescu a învăţat că nimic nu trebue preluat exact cum a fost, aşa că la metoda stalinistă şi-a adus şi el aportul de monstruozitate.

Câte "scorniceli" demente are, este, pur şi simplu, imposibil a înşira pe hârtie.

Incă un exemplu. Din multele, luat la întâmplare. Pentru a fi sigur că vizitatorilor le trece pofta să vadă ceea ce PCR-ului nu-i place să fie văzut, şi mai ales să fie sigur că vizitatorii, atât în interiorul ţării cât şi după plecare, îşi vor ţine gura închisă i s'a năzărit acum ca la coborîrea din avion fiecare vizitator să fie întâmpinat de ţeava unei puşti. Oare nu mai există în România "pâine şi sare", la propriu şi la figurat, după veşnica "stare" românească, de trebue să-i aştepte pe vizitatori cu arme? Sau poate s'o fi molipsit şi tovul Sec. General dela teroriştii pe care-i antrenează în ţară.

"Mai am astăzi, mai am mâine/Si mănânc pământ cu pâine" spunea un poet român acum câtiva ani. Dar asta era acum câtiva ani. A trecut "astăzi", a trecut "mâine", grâul românesc se duce,Ceauşii ştiu unde,şi Românului nostru îi rămâne să mănânce numai pământ, când bulgării se aruncă peste el în groapa comună săpată de criminal.

E dureros când un popor dispare dela sine, dar e şi mai dureros când un popor e distrus premeditat. Stim ce a fost în Ucraina, ştim ce se întâmplă în România.

E vremea să ne trezim din amorţeală!

E datoria fiecărui Român din ţările libere să facă tot ce poate pentru salvarea neamului!

E datoria fiecărui dintre noi să spunem adevărul! Dacă noi vom tăcea, mormintele vor vorbi! Si sunt deja prea multe morminte!

Români din toate ţările, apăraţi-vă neamul! □

UNDE-I EVLAVIA "TELEGRAF"-ULUI?

—George DRAGU—

Nu există nici o schizmă între "Telegraful Român, foaie religioasă" şi "Scînteia".

La fotografia pe un sfert de pagină a celui cu "gândirea clar văzătoare" se adaugă "Inaltă cinstire conducătorului încercat al patriei noastre socialiste" (Telegraful român, nr 3-4/1987, pg. 1).

Articolul (semnat Redacţia) binecuvântează cu aghiazmă faptele măreţe ale "ctitorului României moderne", şi dă citire din pomelnicul cu realizările socialiste.

Se precizează, pe bază de statistici, cât au crescut veniturile naţionale, personale, reale, producţia agricolă, industrială şi 3 milioane de locuinţe noi!

Se numără cu smerenie apartamentele cu 3 odăi şi fericirea ţăranilor care stau la blocuri cu apă la robinet.

Nu-s uitate cucernicele realizări "Canalul", "Cîntarea României" şi cele 5641 de creaţii de cinematografe, un lucru de foarte mare importanţă pentru educaţia religioasă.

"O atenţie deosebită--adaugă T.R.--se acordă dezvoltării edilitare a capitalei unde se realizează mari lucrări de sistematizare şi organizare a arterelor de comunicaţii. Se conturează pe zi ce trece noul centru politico-administrativ, noi ansambluri de locuinţe, cu arhitectură monumentală..."

In ţară sunt nimicite monumentele istorice, bisericile; preoţii sunt închişi; recent s'a dat ordin să se facă recensământul călugărilor şi călugăriţelor...

Ni se distruge tradiţia creştină în care ni s'a zămislit Neamul, iar în loc de proteste, ori măcar să-şi ţină gura, Telegraful "Român" aplaudă "deplina libertate":

"Ierarhii, clerul şi credincioşii Bisericii noastre aduc, în acest context sărbătoresc, acelaşi respectuos omagiu, ca semn de recunoştinţă pentru condiţiile de DEPLINA LIBERTATE (Sublinierile noastre) în care se pot manifesta, în acord deplin cu credinţa şi tradiţiile lor religioase specifice."

Patriarhul şi-a dat anterul peste cap dezvelindu-şi cuvioasele taine tovărăşesti! □

INSTITUTUL PENTRU CREDINȚĂ ȘI LIBERTATE DELA WASHINGTON

Institutul pentru Credință și Libertate (Faith & Liberty Institute) care a fost înființat la Washington, a înregistrat primul succes.

In urma informațiilor puse la dispoziție de Institut deputatul Chris Smith va prezenta luna viitoare în Camera Reprezentanților, o propunere pentru suspendarea pe 6 luni a clauzei națiunii celei mai favorizate acordată României, bazată pe încălcarea drepturilor omului în România.

Aceasta se întâmplă la scurt timp după anularea avantajelor comerciale, hotărîre luată în urma constatării încălcării drepturilor internaționale ale muncitorilor de către guvernul dela București.

Scopul Institutului pentru Credință și Libertate este salvarea creștinismului, a spiritului național românesc și a poporului nostru din genocidul biologic și cultural pe care de 40 de ani regimul comunist îl exercită în țara noastră.

Institutul pentru Credință și Libertate este condus de Prof. Preot Gheorghe Calciu Dumitreasa, Dr. Victor Gaetan (Statele Unite) și Virgil Tănase (Franța)., având următoarele obiective:

- deschiderea drumului spre independență a României;
- colectarea de informații privind soarta familiilor rămase în țară și sunt persecutate de către regimul comunist;
- colecționarea informațiilor reale politice, religioase și sociale privind România;
- informarea guvernului american asupra realităților tragice din țară;
- încurajarea vieții spirituale în România și susținerea luptei celor ce suferă pentru credința în Dumnezeu;

Pentru a-și continua activitatea pe lângă forurile oficiale și neoficiale ale guvernului american, Institutul are nevoie de ajutorul material și moral al tuturor Românilor, în scopul de a ne prezenta ca o forță reală, intelectuală , morală și națională, bine integrată în societatea nord americană.

Numai așa ne vom putea împlini misiunea noastră pe care ne-am asumat-o față de Biserica și neamul nostru.

ADEVĂRATUL POST DE RADIO AL ROMÂNILOR

Vorbim de emisiunile în limba română dela Radio Europa Liberă.

Spicuim din mărturiile necenzurate:

''Securitatea din România, prin număr și duritate, a depășit pe celelalte țări de sub dominația rusească...''

''Calitatea produselor urmează o curbă descendentă, dela an la an...Ceaușescu consacră tot mai mult spațiu problemei calității...''

''Greva pasivă, constituie astăzi în România, singurul mijloc activ de a lupta împotriva lui Ceaușescu...''

''Pune securitatea să-ți raporteze cinstit cum ești apreciat de muncitorii, care primesc 250 g. de pâine, la penuria restului de alimente''

''Nu cer altceva decât dreptate, și puțină omenie...dacă un judecător studiază DREPTUL, să fie lăsat să judece după dreptate. Să nu fie amenințat de unul din miniștri...de un tovaraș dela Ministerul de Interne''

''Toate cuvântările tovarășului, tot ce se scrie în ziare, tot ce se spune la radio și TV sunt vorbe goale, inutile. M'am săturat de tot!''

''...străzile întunecoase cu oameni supărați, cozile interminabile, sărăcia piețelor, desfrâul copiilor, restaurantele ticsite de alcoolici, tribunalele cu procese stupide și divorțuri dureroase, spitalele neîncăpătoare cu doctori inhibați și zeci de mii de bolnavi incurabili, lăcașurile de învățământ cu profesori și elevi sceptici, zecile de mii de muncitori vârstnici care mor înainte de pensie sau după câteva luni, bisericile frumoase cu preoți atei și preoți mizantropi, mass-media confecționată de demagogi abominabili, corupți care se zgârie și se strivesc în picioare în mijloacele de transport arhi aglomerate... femeile care au ales riscul morții în schimbul unor copii flămânzi...tineri care scuipă pe bărbile albe, tineri care trândăvesc și terorizează bieții părinți pentru banii de băutură și țigări..''

Asta-i viața din România, descrisă de Românii care, prin diferite mijloace, au reușit să-și descarce inima.

Terminăm cu următoarea mărturisire:

''Ne face plăcere, după ce l-am înjurat o zi întreagă pe 'nea Nicu' să mai auzim și pe calea undelor despre incapacitățile acestuia, despre mizeria și lipsurile, prea bine cunoscute de noi, în fiecare zi.... □

NAȚIONALISMUL ȘI RELIGIA ÎN R.S.S MOLDOVENEASCĂ

Seful partidului comunist al Republicii Socialiste Moldovenești din Uniunea Sovietică, Simion Grossu, atacă naționalismul și religia.

Comunicatul din 24 Februarie a.c. al agenției de presă Reuter anunță din Moscova: Simion Grossu, adresându-se Congresului Comsomolului (tineretului comunist) s'a referit la studenții din universități și politehnici, ca fiind imaturi politic, datorită faptului că ei privesc lucrurile printr'o prizmă naționalistă.

El a spus că: ''O parte din tineri, datorită imaturității politice, lipsei de experiență și abilitate de a înțelege legile care guvernează dezvoltarea unei națiuni și a relațiilor naționale, sucombează, în forma unei propagande ostile, alunecând pe o poziție de naționalism''.

Această cuvântare a fost publicată pe data de 22 Februarie a.c. în ediția ziarului partidului, ''Sovietskaia Moldavia''. El a apărut la două luni după revoltele naționaliste ale studenților din Kazahstan, care protestau împotriva numirii unui Rus ca șef al Republicii Kazahstan.

Presa oficială a comentat după aceste două incidente că trebue să se introducă o extravigilență împotriva tendințelor naționaliste din Uniunea Sovietică.

Simion Grossu a acuzat puterile occidentale că încearcă să provoace o neîncredere între poporul moldovean și celelalte naționalități sovietice, prezentând fapte istorice distorsionate.

Seful partidului Republicii Socialiste Moldovenesti a mai atacat tendințele relimentele sectare'' în republică au început să-și mărească eforturile în ultimii ani ca să facă pe Moldoveni să adere la diferite secte religioase. ''Noi știm - a spus el - că s'a încercat să se organizeze diferite adunări ale acestui tineret sectarian sub masca unor nunți și petreceri''.

Simion Grossu a cerut intensificarea propagandei ateiste în rândul tineretului.

ȚARA ARDE ȘI BABA SE PIAPTĂNĂ

—N. STOIA—

Nu știu cine va fi spus primul vorba de mai sus însă știu că a zis-o bine. Iar dacă printr'un miracol el (dece nu ea?) ar fi repus viu pe pământ, probabil că după ce s'ar freca la ochi ar găsi că lumea e cam aceeași cum o lăsase. Ne pierdem în treburi personale mărunte și ne învrăjbim între noi, în loc ca laolaltă, solidari, să curmăm relele ce vin ca puhoiul. Susținem că struțul săracul e acela care-și vâră capul în nisip, sperând că scapă astfel de pericol. Ignorăm sau privim de sus viețuitoare mărunte ca furnici, termite, etc., deși ele nu pregetă să se sacrifice în masă pentru salvarea coloniei.

Citeam recent în ziare cum doi dulăi au băgat spaima în câteva sute de oi și astfel le-au făcut să se repeadă în prăpastie, la pieire. Nimic nou: Hitler și cu Stalin n'au fost mai prejos.

După această introducere ajungem în mod firesc la tovarășa Elena Ceaușescu, care se gâdilă la titulatura de ''first lady of Romania''.

Drept e că mai vine și cu ceva special în plus: calitatea de om de știință cu renume mondial și cu specialitate unică în no man's land-ul dintre chimia elementară pentru prunci și doctrina marxistă aplicată la știință dar condensată într'un singur cuvânt: Cea-u-șes-cu.

In timp ce țara arde de ură, indignare, revoltă, mizerie și disperare, această Madam Fâs pune să se clădească palate, controbăiește prin cele lăsate de regi și își dă ifose de cunoscătoare a artei aranjamentului interior. Cum ar veni, deci: ''You've come a long way, baby'' dela desculță și cu picioare murdare la așezatul pe jilțurile din Castelul Peleș. O viață, nu chiar o plăcere, continuă căci atrage și obligații. Ca aceea de a alimenta poporul pentru sindromul ''bastonului de mareșal'' adică cu iluzia că servind cu devotament partidul ajungi în vârful piramidei sociale - dânsa fiind exemplul viu.

Apoi vine...educarea! A maselor bineînțeles, ele care... nu e recunoscătoare... nu pricepe că trecem prin greutăți, măi tovarăși, și trebue să strângem cureaua. Intelectualii, artiștii, specialiștii, trebue ținuți în zgardă, că ...e periculoși. Birocrația trebue făcută să joace după cum i se cântă. Toate acestea Leana le face, plus și altele, numai ca să ușureze ce stă pe umerii cam blegiți ai tovarășului de viață.

Totodată, ca un savant în continuă creștere și conștiincios, ea își ține la zi un fel de portofoliu cu certificate și diplome atârnate pe pereții somptuosului ei birou. Ele vin din cele mai neașteptate colțuri ale lumii și se întrec în a ne spune cu ce calibru de Savant a fost blagoslovită în România. Intre ele și... (țineți-vă!)...o diplomă de cetățean de onoare al Disneyland-ului!(Copiii care vizitează acel parc de distracție primesc și ei asemenea diplome doar că, adormiți, le pierd în drum spre casă.) Partea finală din titlul (''baba se piaptănă'') poate fi luată și strict literal. Tovarășa s'a pieptănat mai puțin pe când era țesătoare la București, unde venise cu pieptenul din os de corn adus dela țară. Apoi, ca activistă de partid și de abia casătorită, era ades pieptănată de către soțul înfuriat care o înfășca de păr și cu care se batea pe balconul vilei din strada Popa Savu, oferind spectacol gratuit vecinilor. Mai târziu, Lica Gheorghiu a introdus-o la coaforul Marcel, comandat tocmai dela Paris și adus lunar pe contul statului. După promovarea ca ''primă doamnă'', Antoaneta coafeuza la modă era chemată acasă și mereu muștruluită că ''dece nu mă scoți ca pe aia depe coperta revistei''. Când fata a adus vorba că nu numai că își pierde clientele și bacșișurile la cooperativă unde lucra, dar mai și cheltuiește din buzunar cu taxiul, a primit apostrofarea:''-Nu ți-e rușine, obraznico!? După ce-ți fac onoarea ca să te pun să mă coafezi, mai faci și gât? Vrei cumva bacșiș dela mine? Vezi să nu pun să te dea afară și chiar să te fac să îmbraci zeghea vărgată și să tunzi deținutele!'' Altă coafeuză, mai diplomată, o însoțea în frecventele vizite oficiale peste hotare. Odată, în Africa, tovarășa a fost mușcată la nas de un păianjen, și umflată n'a putut veni la banchetul oficial. I se cășunase pe coafeuză:-''Dece mama dracului, n'a putut să te muște pe tine?''

Fiecare dintre noi am văzut parveniți și desigur ne-am amuzat, însă aici, cu acest specimen, nu e de glumă, ci de plâns cu hohote pentru biata țară.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

† ILIE OLTEANU

"Nenea Ilie", așa-i spuneau cu respect cei care l-au cunoscut, a venit în Statele Unite pe baza unei oferte de serviciu trimisă de ziarul "Solia". (Cam la aceeași dată a sosit, la Cleveland, tânărul Viorel Trifa ca să lucreze la ziarul "America".)

La scurt timp ei și-au schimbat slujbele. Nenea Ilie, greco-catolic, a trecut la "America" iar tânărul Viorel Trifa a luat în primire redactarea ziarului "Solia."

Mai târziu, unul dela înălțimea altarului și celălalt cu puterea condeiului, și-au apărat Bisericile de atacurile anti-Hristului.

Au venit în lumea liberă împreună, au luptat necontenit pentru biruința binelui și au plecat dintre noi tot împreună.

Să fie o coincidență ori un semn dela Dumnezeu?

APARENȚELE ÎNȘEALĂ

In sofisticata revistă "The New Yorker" (15.12.86) am întâlnit numele cascadorului (cel care dublează în filme pe protagonist în scenele periculoase, N.R.) Avram Lucian Iusan, Român născut în Sighișoara.

Stând de vorbă cu acest om puternic care, cu o lovitură de palmă poate sfărâma odată 32 de țigle, ziaristul american remarcă:

E un om sensibil, gentil... "foarte rar am petrecut o oră atât de plăcută așa cum am petrecut-o cu Iusan și drăguța lui soție Valeria."

Am părăsit RSR-spune Iusan--deoarece "...am avut mare, mare, mare, mare problemă cu comuniștii."

Comuniștilor nu le plăcea că eu, la spectacol, spărgeam țigle.

(Probabil că cele 32 de țigle însemnau un gol în realizarea planului cincinal, N.R.)

CEL MAI MARE AGRICULTOR

Se discută meritele pentru care i s'a înmânat tov. Ceaușescu, medalia de primul agricultor al țării.

Unii afirmă că obținerea medaliei se datorește faptului că s'a redus rația de pâine la 300 grame pe zi, în timp ce alții susțin că i s'a decernat medalia pentrucă nu se găsește făină pe piață.

NU CERCETA ACESTE LEGI

In țară sunt 10 aziluri psihiatrice. Menirea lor este să așeze pe traseu roțile creierului deraiate dela linia socialistă.

La prima consultație doctorul prescrie "dieta și doctoria":

Să nu înfrunți a lui "Decrete"

Că te dăm cu capul de perete!

"APA ȘI PEDALA"

"Ing. Vasile Vlăduța, (scrie "Inf. Buc." 7 Febr. a.c.) directorul I.C.R.A.L. 'Colentina', ne reamintește o modalitate simplă și eficientă de a economisi apa, atât de prețioasă mai ales în perioadele de secetă, ca și bugetul familiei: montarea la chiuvetă (în baie, în bucătarie) a unui dispozitiv cu pedală, simplu și ieftin, care permite curgerea apei numai atunci când și cât este realmente necesar. Intreprinderea respectivă asigură cu promptitudine instalarea acestui dispozitiv."

Acest progres multilateral, să te sui pe bicicletă ca să faci baie, se încadrează (citim din același ziar și pe aceeași pagină, N.R.) cu "...scopul ridicării pe trepte (nu pe pedale, N.R.) tot mai înalte a nivelului de civilizație, a creșterii bunăstării și prosperității poporului...."

LUMEA LIBERĂ ÎȘI DESFUNDĂ URECHILE

Revista "TIME" (9 Martie 1987) subliniază că reformele lui Gorbaciov "cauzează neliniște printre țările satelite":

"România-afirmă TIME-rămâne fundamental opusă reformelor. Nicolae Ceaușescu, 69, după mai bine de două decade de guvernare, a distrus ce-a fost odată o economie solidă, a creat serioase lipsuri alimentare și a întronat, dela Stalin încoace, cea mai represivă forță polițienească din blocul sovietic. Ceaușescu se opune vehement reformelor inspirate de Moscova. El a declarat într'o cuvântare din Ianuarie: Nu se poate ca cineva să vorbească de perfecția socialismului și în același timp să susțină un socialism bazat pe cerințele pieții și liberă concurență."

Alături de revista "TIME" alte ziare și reviste de prestigiu au subliniat lipsurile din România, severitatea regimului și nemulțumirea populației.

Apusul a început să audă gemetele fraților din țară.

TATA ȘI FECIORUL

Si-a lăsat bătrânul tată și a luat drumul pribegiei.

Lupta lui de apărare a drepturilor românești l-au pus în fața microfonului dela Europa Liberă.

La scurt timp, protopopul din orașul învecinat, s'a dus la bătrânul părinte pe care-l cunoștea, și i-a cerut, aproape i-a ordonat, ca să-i scrie feciorului să-și țină gura, că de nu e vai de el și de rudele ce le mai are în țară.

Credinciosul părinte, după ce l-a ascultat pe trimisul Sovrompatriarhiei, i-a răspuns foarte simplu: "Bine face că vorbește!"

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

NOUTATE EDITORIALĂ

A apărut, sub îngrijire proprie, o nouă carte de Vasile Gurău, intitulată "MANJII" sau REÎNTALNIREA CU COPILARIA: O monumentală frescă a unui sat vrâncean din anii '30-'40, preserată cu numeroase întâmplări inedite din viața povestitorului. Cartea cuprinde 220 pagini, costă 10 $ (în care se include și taxa poștală) și poate fi procurată direct dela autor: Prof. V. Gurău, Münchhofstr. 12, 78-Freiburg Br, West Germany.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Inginer Emil Voinea din Ploiești, în prezent azilat politic în Grecia, cu soția, roagă pe Ing.Gh.Davidescu (Gelu) și pe Fătu Chiriță (Geo), ambii stabiliți în USA să-i scrie la adresa: Str.Kedrinou 19 - Ambelochipi, Athens, Greece. Are nevoie de unele orientări deoarece a cerut emigrarea în USA. Nici un fel de alte obligații.

*Bogdan Zanne din București, str. Vasile Conta nr.3-5 este rugat să telefoneze lui Nelu Mărcuțescu la New York Tel. (718) 565-5548.

*Dan Tomescu care a lucrat la TAROM este rugat să telefoneze lui Carol Mărcuțescu la (718) 565-5548.

*Mureșan Ioan, Rue de Vennes N.51/031, 4020 Liege, Belgium, tel.041/438943 își caută prietenii: Popa Gheorghe și Borza Vasile emigrați în Canada, Toronto în anul 1983 și Toma Teodor emigrat în Australia în 1980 în Sydney sau împrejurimi. Cei ce pot da relații despre aceștia, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.



VA APARE ÎN CURÂND

AVIAȚIA ROMÂNĂ
ÎN RĂZBOIUL CONTRA RUSIEI SOVIETICE
ȘI
BOMBARDAMENTELE AMERICANE ENGLEZE DEASUPRA ROMÂNIEI.

Cei care au rude, prieteni sau cunoscuți aviatori, care au murit în Rusia sau în luptele cu aviația anglo-americană, îi rog să-mi comunice datele despre ei: numele și pronumele, gradul, unde și când au murit.

MIRCEA PETRU
Rue General Guisan 30, Etj. 6
1700 Fribourg, Suisse

Sport

* La 8 Martie a.c. s'a reluat returul campionatului de fotbal Divizia "A". Până la 18 Martie s'au disputat trei etape după care campionatul s'a întrerupt pentru a da posiblitate echipei naționale să se pregătească pentru meciul cu Albania dela 25 Martie a.c. In clasament conduce autoritar Steaua. Echipa militară nu a cunoscut înfrângerea în acest campionat și avansul de șapte puncte aspra lui Dinamo, singura echipă care o poate amenința, cel puțin teoretic, probabil ca va fi suficient pentru câștigarea campionatului. Situația este mai complicată la coada clasamentului, unde cel puțin 5-6 echipe sunt în zona retrogadării și numai una, Flacăra Moreni, s'ar părea că este într'o situație fără speranțe. In clasamentul golgeterilor conduce Cămătaru, cu 18 goluri.

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA XVIII-A

Steaua	– F. C. Argeș	1–0 (0–0)
„U" Cluj-Napoca	– Sportul Studențesc	1–1 (0–1)
Dinamo	– F.C.M. Brașov	2–0 (1–0)
Univ. Craiova	– Gloria Buzău	0–0
F. C. Olt	– Rapid	1–1 (1–1)
Petrolul Ploiești	– Corvinul Hunedoara	0–0
Victoria București	– Oțelul Galați	2–0 (1–0)
Chimia	– Flacăra Moreni	1–0 (0–0)
S. C. Bacău	– Jiul Petroșani	0–1 (0–1)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA XIX-A

Gloria	– Dinamo	0–1 (0–0)
Rapid	– S.C. Bacău	4–1 (1–0)
Jiul	– „U" Cluj-Napoca	2–0 (1–0)
F.C. Argeș	– Univ. Craiova	0–0
F.C.M. Brașov	– F.C. Olt	1–0 (1–0)
Sportul Studențesc	– Chimia	2–1 (1–0)
Flacăra	– Victoria	2–1 (1–1)
Oțelul	– Petrolul	0–0
Corvinul	– Steaua	2–3 (1–3)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA XX-A

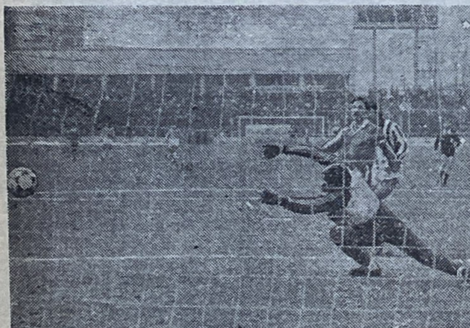
Steaua	– Oțelul	2–0 (1–0)
Univ. Craiova	– Dinamo	1–1 (0–1)
„U" Cluj-Napoca	– Rapid	5–0 (2–0)
Victoria	– Sportul Stud.	2–0 (1–0)
F.C. Olt	– Gloria	0–2 (0–0)
Petrolul	– Flacăra	1–0 (1–0)
F.C. Argeș	– Corvinul	1–0 (0–0)
S.C. Bacău	– F.C.M. Brașov	3–0 (1–0)
Chimia	– Jiul	1–1 (0–0)

••

GOLGETERII

18 GOLURI — Cămătaru (3 din 11 m)
14 GOLURI — Pițurcă (2 din 11 m)
*12 GOLURI — Cîmpeanu II (1 din 11 m)
7 GOLURI — Petcu (3 din 11 m)

••



Neagu marchează cel de al patrulea gol pentru Rapid. (Fază din meciul Rapid - S.C. Bacău 4-1, etapa 19-a)

••

CLASAMENTUL

1. STEAUA	19	17	2	0	45- 7	36
2. Dinamo	20	12	5	3	46-16	29
3. Victoria	20	10	3	7	24-18	23
4. F.C. Argeș	20	9	5	6	18-12	23
5. F.C. Olt	20	9	5	6	18-16	23
6. Petrolul	20	6	10	4	14-11	22
7. Sp. Studențesc	20	8	4	8	30-21	20
8. F.C.M. Brașov	20	9	2	9	19-26	20
9. „U" Cluj-N.	20	8	3	9	33-25	19
10. S.C. Bacău	20	8	3	9	24-31	19
11. Univ. Craiova	19	4	10	5	13-14	18
12. Rapid	20	7	3	10	23-35	17
13. Corvinul	20	6	4	10	32-32	16
14. Chimia	20	6	4	10	24-37	16
15. Gloria	20	7	2	11	19-41	16
16. Oțelul	20	4	7	9	15-21	15
17. *Jiul	20	6	3	11	17-25	15
18. Flacăra	26	5	1	14	15-41	11

∴

* Meciuri amicale la fotbal.

La Ankara: TURCIA - ROMANIA 1-3 (0-1)

La Atena: GRECIA - ROMANIA 1-1 (0-0)

La închiderea ediției.

In preliminările C.E. de fotbal la București:

România - Albania 5-1

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal campionatul s'a reluat la 15 Martie a.c. In fruntea clasamentului nu s'au produs schmbări, cu excepția seriei I-a, unde F.C. Constanța a trecut pe primul loc, la egalitate de puncte cu Progresul Brăila.

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. FC C-ȚA	18	11	1	6	39- '	23
2. Progr. Brăila	18	11	1	6	33-20	23
3. „Poli" Inși	18	9	4	5	26-11	22
4. CSM Suceava	18	9	4	5	20-11	22
5. Steaua Mizil	18	9	4	5	29-23	22
6. CFR Pașcani	18	9	2	7	27-17	20
7. Prahova Pl.	18	9	2	7	21-19	20
8. Unirea Focș.	18	9	2	7	19-21	20
9. Ceahlăul	18	7	5	6	28-26	19
10. Ol. Rm. S.	18	8	3	7	21-24	19
11. FEPA '74	18	9	1	8	17-25	19
12. Aripile Bc.	18	8	1	9	27-24	17
13. Delta Tulcea	18	8	1	9	26-30	17
14. Dunărea Gl.	18	7	1	10	25-21	15
15. CS Botoșani	18	5	4	9	14-32	14
16. Unirea Slob.	18	5	3	10	11-24	13
17. Minerul G.H.	18	5	1	12	21-32	11
18. Polana	18	3	2	13	9-42	8

CLASAMENTUL SERIA A II-A

1. A.S.A.	18	12	5	1	42-10	29
2. Progr. Vulcan	18	11	4	3	28-12	26
3. Electroputere	18	9	3	6	33-17	21
4 Sp. Muncit.	18	8	3	7	26-20	19
5. AS Drobeta	18	8	3	7	29-23	19
6. Mec. Fină	18	7	5	6	23-19	19
7. ICIM Bv.	18	7	5	6	20-19	19
8. Gaz Metan	18	8	3	7	16-16	19
9. Inter Sibiu	18	9	1	8	19-21	19
10. CS T-viște	18	8	1	9	26-28	17
11. Chimica	18	8	1	9	26-29	17
12. IMASA	18	7	3	8	22-31	17
13. Carpați Mîrșa	18	6	4	8	24-23	16
14. ROVA	18	6	3	9	16-29	15
15. Pandurii	18	7	1	10	15-33	15
16. Tractorul	18	5	4	9	15-24	14
17. Automatica	18	5	2	11	16-33	12
18. Autobuzul	18	3	5	10	15-24	11

CLASAMENTUL SERIA A III-A

1. „POLI" TIM.	18	10	5	3	41-24	25
2. FC Bihor*	18	10	6	2	30- 7	23
3. FC Maram.	18	8	5	5	31-13	21
4. Gl. Bistrița	18	9	3	6	25-16	21
5. UT Arad	18	10	1	7	26-25	21
6. CSM Reșița	18	8	2	8	23-21	18
7. Min. Paroșeni	18	7	4	7	22-20	18
8. Met. Bocșa	18	8	2	8	22-23	18
9. Armătura	18	7	4	7	27-28	18
10. Strungul	18	7	4	7	21-23	18
11. Olimpia S.M.	18	7	4	7	21-29	18
12. Aurul Brad	18	7	3	8	22-23	17
13. Dacia Orăștie	18	8	1	9	28-32	17
14. Unio S.M.	18	6	3	9	18-23	15
15. CIL Sighet	18	6	3	9	26-36	15
16. Min. Cavnic	18	6	1	11	26-28	13
17. Steaua CFR	18	4	5	9	13-29	13
18. Mureșul Deva	18	5	2	11	14-36	12

* Echipă penalizată cu 3 puncte

∴

ȘTIRI SPORTIVE PE SCURT

*Campioana României la handbal feminin, Stiința Bacău, a realizat o performanță deosebită, calificându-se în semifinalele "Cupei Campionilor Europeni", competiție rezervată formațiilor de club din Europa. In sferturi de finală, studentele din Bacău au eliminat campioana R.D.Germane, echipa A.S.K. Vorwaerts Frankfurt pe Oder, cu scorul general de 39-35. O altă echipă românească, Chimistul Râmnicu Vâlcea, participantă în "Cupa Cupelor" a reușit să se califice în semifinalele competiției, eliminând echipa iugoslavă Vozdovac Belgrad.



Elena Ciubotaru (Nr.10), în luptă cu adversarele. (Foto din meciul Stiința Bacău - A.S.K. Vorwaerts, 24 - 16).

••

*Echipa Steaua București este noua campioană la baschet a României. De menționat că formația militară câștigă pentru a 18-a oară titlul de campioană națională.

••

* La campionatele europene de tir pentru arme cu aer comprimat, disputate în Martie a.c. la Bratislava, echipa femenină a României, alcătuită din Ana Buțu, Anișoara Matei și Elena Taciuc, a obținut medalia de bronz la proba de pistol 10 m.

••

* In cadrul preliminarilor C.E. de fotbal România mai are de jucat următoarele partide: la 20 Aprilie cu Spania, la 28 Octombrie cu Albania în deplasare și la 18 Noembrie cu Austria.

SUPERCUPA EUROPEI LA FOTBAL

STEAUA BUC. - DINAMO KIEV 1-0 (1-0)

* Disputat la Monte Carlo, la 24 Februarie a.c., meciul pentru Supercupa Europei, dintre Steaua Buc., câștigătoarea Cupei Campionilor Europeni și Dinamo Kiev, câștigătoarea Cupei Cupelor, s'a terminat cu victoria de prestigiu a echipei române, după o partidă frumoasă, de înalt nivel tehnic, în care echipa română, jucând dezinvolt, ca o mare campioană, s'a dovedit superioară mai ales pe plan tactic. Jocul a început în nota de dominare a echipei sovietice. Steaua echilibrează treptat jocul și în min. 28 beneficiază de patru cornere consecutive rămase însă fără rezultat. Sovieticii au și ei o ocazie bună în min. 30, când Blohin reia pe lângă poartă centrarea lui Belanov. Golul echipei române se marchează în min. 45. T.Stoica este faultat la 25 m. de poarta lui Cianov. Hagi execută lovitura printr'o "spărtură" din zidul sovietic, portarul Cianov se aruncă pe direcția mingii, care însă se lovește de un apărător sovietic și intră în colțul opus al porții. Este 1-0 pentru Steaua. După pauză Steua joacă dezinvolt, se instalează în jumătatea de teren sovietică și domină copios iocul, având ocazia să majoreze scorul prin Lăcătuș (min.74) Pițurcă (min. 83) etc. Spre sfârșitul partidei Dinamo Kiev face eforturi disperate pentru a obține egalarea dar apărarea echipei române se dovedește imbatabilă.

Meciul a fost condus, foarte bine, de o brigadă de arbitri italieni în frunte cu Luigi Agnolin. Formațiile echipelor:

Steaua: Stângaciu - Iovan, Bumbescu, Belodedici, Bărbulescu - Bălan, T. Stoica, Boloni, Hagi (min. 84 Balint) - Lăcătuș (min. 89 Majarul), Pițurcă.

Dinamo Kiev: Cianov - Bal, Băltacea, Kuznețov, Demianenko - Evtusenko, Iakovenko, Raț, Zavarov (min 78 Morozov) - Belanov (min 51 Mihailicenko, Blohin.



Hagi, tricou de culoare închisă, depășește doi adversari.

∴

* La începutul lunii Martie a.c. s'a disputat la Indianopolis (USA) prima ediție a Campionatelor Mondiale de Atletism în sală. Reprezentanta României, Doina Melinte a câștigat titlul mondial în proba de 1500 m, cu timpul de 4:05,67 min., întrecând categoric, cu un finiș irezistibil, pe Tatiana Samolenco, campioană mondială la 3000 m, și pe Svetlana Kitova, campioană europeană la 1500 m. O performanță remarcabilă a obținut și Mitica Junghiatu, care s'a clasat pe locul patru în această probă. Maricica Puică s'a clasat pe locul trei în cursa de 3000 m, cu un timp de 8:47,92 min, fiind întrecută la finiș de T. Samalenco și O. Bodnarenco. Sorin Matei s'a clasat pe locul cinci la săritura în înălțime, cu un rezultat de 2,32 m, care reprezintă record național egalat. La săritura în lungime, Vali Ionescu s'a clasat pe locul cinci cu o săritură de 6,62m.



Doina Melinte

∵



Tamara Costache

∴

* In cursul lunii Februarie a.c. într'un concurs de înot disputat la Bonn (RFG), Tamara Costache, România, a stabilit un nou record mondial pe distanța de 50 m. -stilul liber- cu timpul de 24,94 sec., fiind astfel prima înotătoare din lume care coboară sub bariera celor 25 sec. Vechiul record era de 25.01 sec. și îi aparținea tot ei.

∵

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

ACCIDENT, COINCIDENŢĂ ŞI TRADIŢIE

Iarna 1985: întuneric, frig şi foamete.

Este un accident deoarece nu s'a ascultat de sfaturile marelui Indrumător. In iarna viitoare Românul se va scălda, cu burta plină, în apă caldă, cu ferestrele deschise şi ochelari afumaţi pe nas ca să nu-şi vătămeze ochii de atâta lumină.

Iarna următoare - 1986: întuneric, frig şi foamente.

Este o coincidenţă, iarăşi nu s'a ascultat de sfaturile marelui Indrumător. Ca o măsură de îndreptare au fost date în mâna armatei administrarea uzinelor, minelor, etc. Pregătiţi-vă din timp să vă cumpărtaţi ochelari afumaţi pentru iarna lui 1987, ne asigurau cei care dăduseră în bobi şi ne ghiciseră viitorul.

Iarna actuală-1987: întuneric, frig şi foamete.

Ca o măsură de ameliorare a crizei de energie n'au fost chemate forţele navale şi cele aeriene ca să sprijine forţele militare în extracţia cărbunilor ori să învârte roţile ca să producă electricitate.

Soluţia a fost găsită, şi de date astă, tot de tovarăşul Salvator care a dat un DECRET:

. Reducerea cu 20% a consumului de energie electrică în gospodăriile populaţiei;

. Reducerea cu cel puţin 30% a consumului de energie electrică şi gaze naturale pentru activităţi neproductive.

Intunericul, frigul şi foamea nu mai sunt accidente sau coincidenţe. Ele sunt o tradiţie a Epocii de Aur!

VĂMUITE "A LA RSR"

Un grup de tinere germane, într'un mini-bus, s'au dus să viziteze ţara părinţilor. După o perchiziţie minuţioasă de câteva ore la vamă li s'a dat voie să intre în ţară. După ce-au trecut frontiera, fetele au oprit maşina ca să facă puţină ordine în bagajele răsfoite de vameşi.

In acel timp o maşină cu un grup de vameşi ce se îndreptau către frontieră (tura de schimb) au văzut fetele şi le-au silit să se întoarcă la vamă pentru un nou control.

Ele au fost dezbrăcate la piele şi căutate cu "amănuntul". Vameşii n'au găsit nimic şi le-au dat voie, pentru a doua oară, ca să între în ţară.

Fetele au refuzat. Ele s'au întors în Germania.

CITITE ŞI MEMORIZATE

Buletinul meteorologic, ştirile sportive şi Mica Publicitate sunt citite de cei interesaţi.

Indemnurile sunt citite de cei care le-au scris iar discursurile tov. Nicolae Ceauşescu sunt memorizate de liderii cu răspundere în conducerea statului.

Analiza cu amănuntul a logoreei preşedintelui este pentru apărarea cojocului.

Când "şefii" îşi dau raportul (verbal sau în scris) ei întotdeauna adaugă..."Aşa cum a spus preşedintele tovarăş..."

NUMAI PE NICOLAE

Un ziarist străin l-a întrebat pe Ilie Ceauşescu (fratele lui Nicolae) dacă poate să-l fotografieze. Ilie a acceptat, dar cu două condiţii: să nu-i publice fotografia în ziar, şi, în special să n'o publice alături de fratele Nicolae.

LEFURI...

Un poliţist în RSR e mai bine plătit decât un profesor universitar. Rolul agentului este să stea cu mitraliera la colţ de stradă.

JAFUL CU PACHETELE

Istoria se repetă. Cei care trimit pachete cu alimente în RSR se plâng că nici după jumătate de an nu se primesc pachetele, şi atunci când se primesc, ele sunt vămuite de mâini ascuse care sustrag din ele ce-i mai de valoare, cafea, ţigarete, etc.

Vameşii români spun (într'o scrisoare trimisă la Europa Liberă) că fiecare pachet primit trebue raportat la securitate care vine şi "inspectează" pachetul.

Protestele, cu dovezi de expediere, adresate oficialităţilor din Bucureşti, rămân fără răspuns.

Autorităţile reseriste cer adresantului să plătească o taxă exorbitantă. Acest fapt a fost adus la cunoştinta autorităţilor austriece şi a delegaţilor dela Conferinţa Post-Helsinki ce s'a ţinut la Viena.

Sub zodia "Fiului Iubit" noi, cei din refugiu, n'avem voie să ne ajutăm părinţii!

DIN BINE ÎN BINE PÂNĂ LA MIZERIE

Redăm câteva titluri apărute în acelaşi ziar, în aceeaşi zi (Rom. Liberă, 21.01.87):

"Electrocentrala-Galaţi: Agregatele funcţionează la capacitate maximă..."

"Rovinari (Mina de cărbuni, N.R.) Ritmul extracţiei în creştere..."

"Suflul viu al iniţiativei creatoare..." plus alte succese.

Dar, prin decret, s'a redus consumul de energie.

UNIUNE CONSENSUALĂ...

Este noul nume dat "concubinajului". In perioada 1980-84 numărul divorţurilor s'a triplat şi guvernul a ţinut să ia unele măsuri: a reîntrodus logodna ca instituţie juridică şi a mărit vârsta celor care vor să se căsătorească. Violenţa şi alcoolismul ar fi cauza celor mai multe divorţuri.

BUN PENTRU REFUZAT

"România Liberă" (10/12/86) este silită să admită că în RSR domneşte nepăsarea (Noi am spune răzbunarea muncitorilor, N.R.).

"Unele întreprinderi au rămas datoare în 1986 cu cantităţi apreciabile de mărfuri faţă de contractele încheiate cu I.C.M.R., iar alte mărfuri au trebuit să fie refuzate pentrucă nu corespund întru totul criteriilor de calitate."

Lista articolelor fabricate de mântuială e lungă şi variată; noi vom nota doar câteva: broaşte yale, lăcate, deschizători de sticlă, etc.

Articole de porţelan fisurate sau sparte, pătate, nefinisate, etc.

Jucării cu "incluziuni de corpuri străine... muchii tăioase, proastă calitate... oferind copilului "o jucărie gata stricată".

De asemenea articole alterate sau cu conţinutul pe jumătate: "creme de faţă... pastă de dinţi... lacuri de unghii, farduri, şampoane, rimel, etc.

Ziarele caută să identifice pe vinovaţi, dar uită să identifice pe cel mai mare vinovat: sistemul multilateral dezvoltat!

ÎN GOANĂ DUPĂ VALUTĂ

Guvernul german plăteşte pentru fiecare german ce'emigrează din România şi care primeşte paşaport de cetăţean român stabilit în străinătate. Acestia plătesc apoi câte 850 DM ca să renunţe la cetăţenia română.

AUTOR, COMPLICE ORI TĂINUITOR?

Tov. Nicolae Ceauşescu este acuzat de unii, care cunosc realitatea, că el nu ar fi străin de unele omoruri.

Se citează cazurile: Chivu Stoica, Virgil Trofin, ing. I. Tomazei, ing. Ion Ursu, ing. Iohanes Wermersch, ing. Stelian Teodorescu (care a murit chiar în biroul tovarăşului Conducător), Const. Pârvulescu, Ion Dobre, precum şi artistele Beby Niculescu (Teatrul de Păpuşi, Ploieşti) şi Jeanina Matei, cântăreaţă de muzică uşoară.

ALŢI DOI

Au cerut recent azil politic în Spania regizorul de filme Timotei Rusu şi operatorul Emil Nastovici.

CU SAU FĂRĂ FERESTRE?

O nouă discuţie edilitară ridicată de presa reseristă: scările dela blocuri nu-s construite lângă pereţii exteriori unde ferestrele ar economisi curentul electric necesar luminării scărilor!

Arhitecţii răspund că o scară construită în interior oferă un spaţiu mai larg apartamentelor şi clădirea-i mai solidă, în plus, că o casă cu ferestre e mai greu de încălzit.

AFIŞE RETUŞATE

Un ţăran, prins cu mai multe pâini, a fost închis. Ca să fie dat de exemplu, autorităţile au făcut un afiş mare, şi i-au pus poza ţăranului "criminal" şi sub el au scris: "Asta este banditul care ne fură pâinea."

In timpul nopţii, chipul ţăranului a fost înlocuit cu chipul "Fiului Iubit".

Inscripţia a rămas aceeaşi!

MANIFESTĂRI SPONTANE

Printre deţinuţii politici din lista publicată de "Amnesty International" este şi electricianul Ion Bugan care se află în puşcărie pentrucă în 1983 a parcurs cu automobilul pe străzile Bucureştiului, având agăţat portretul preşedintelui deasupra maşinii şi sub el scria "Jos Călăule! Nu te vrem!"

Deşi Bugan n'a cerut schimbarea regimului, ci a "Călăului", el a fost condamnat că a vrut să schimbe orânduirea socialistă.

BINEFACERILE CERNOBILULUI

După catastrofa dela Cernobil, planurile de construire a centralei dela Cernavodă sunt acum revizuite. Tov. Indrumător propusese o economie mare de ciment şi alte materii prime.

Acum se pare că o vor lăsa mai moale cu "supereconomia" şi vor urma planurile iniţiale ascultand de sfatul celor care le-au vândut reactoarele atomice.

ACROBAŢIE...

Doi tineri angajaţi de circul "Ringling Bros. and Barnum Bailei Circus" pe când se aflau în turneu în Atlanta, Ga., au părăsit circul şi au cerut azil politic.

Din programul învăţământului socialist:

VARA LA CÂMP, IARNA LA ZĂPADĂ



In imagine: elevi de la Liceul Industrial nr. 13 înlăturind, astăzi dimineaţă, zăpada de pe str. Drumul Taberei
Foto: L. CRIŞAN

Vizitatorii, dacă nu vor să tremure de frig, trebue să-şi găsească odaie doar la hotelurile "Intercontinental" şi "Bucureşti." La celelalte hoteluri te simţi ca'n România...

Pe lângă electricitate, gaz şi apă se opresc acum temporar şi convorbirile telefonice. Motive de securitate...Pe strada pe unde trece caravana cu marele Conducător, de teamă ca nu cumva unul să comunice altuia că Nicolae e pe "drum", telefoanele sunt întrerupte.

••

"Vacanţa de Iarnă", anunţată cu tărăboi de masmedia, trebuia să înceapă la 28 Decembrie, exact după Craciun. S'au făcut presiuni din afara hotarelor şi Ceauşescu, fără tărăboi, a dat înapoi. Printr'o circulară internă "Vacanţa de Iarnă" a început la 21 Decembrie, 1986.

••

In 1985 Austria a primit 890 de refugiaţi români, iar în 1986 numărul refugiaţilor a atins 2329. Intre timp unmărul refugiaţilor din Polonia şi Iugoslavia a scăzut.

••

Ultimul recensământ, arată că în 1986 populaţia României a fost de 22.895.000 de locuitori. Asta fără a număra Românii din Basarabia şi Bucovina.

••

Se fură pe comandă şi ştiinţific: Un vânzător îţi bate la uşă şi te întreabă de ce ai nevoie. Dacă ai nevoie de o chiuvetă, clanţă la uşă, scule, etc, faci lista şi-o dai amabilului vânzător ambulant. Peste două, trei zile primeşti marfa pe care o plăteşti cam cu'n sfert de preţ, inclusiv "adusul la domiciliu".

Hoţul, ne informează "Informaţia Bucureştiului" se aprovizionează dela magazinele statului.

••

Laurenţiu Gheorghe, antrenorul jucătoarelor de ping-pong, aflându-se în Germania de Vest, a cerut azil politic.

••

Muncitorul român are cele mai puţine zile libere şi lucrează cele mai multe ore pe săptămână. In RSR se lucrează 40 de zile mai mult pe an decât în celelalte ţări comuniste din Europa.

••

Doctorul Dan Gh. a fost condamnat la 4 ani închisoare pentrucă ar fi provocat avorturi la 16 cliente. El era doctorul unui spital din Bucureşti. (Ziarul "Rom. Liberă" nu spune numele spitalului). O altă doctoriţă din Iaşi, P.M. a fost condamnată la 2 ani şi jumătate închisoare tot pentru acelaşi motiv.

••

Tigările Kent au o nouă concurenţă pe piaţă: cafeaua, care a ajuns să se vândă până la 1200 lei kilogramul. In ultimii doi ani, preţul cafelei la negru s'a dublat.

••

In partea de Nord a aerogării Otopeni se va adăuga o pistă în lungime de 3.5 km., având culoar de rulare şi degajare rapidă, care va spori gradul de folosinţă a pistei.

••

Lipsesc de pe piaţă produse industriale de uz gospodăresc: cleşte pentru cuie, pile de ascuţit, lămpi de petrol, vase emailate, etc.

••

In ziua de 15 Ianuarie, scrie "Scînteia", la Intreprinderile de Utilaj Minier (Satu Mare) s'a prăbuşit acoperişul unei hale omorînd 10 persoane şi rănind alte 47. Cauza ar fi zăpezile şi ploile abundente din ultimul timp. Se bănuieşte că numărul morţilor şi răniţilor ar fi mult mai mare, iar articolul din "Scînteia" are menirea să domolească zvonurile care ar fixa numărul morţilor şi răniţilor la o cifră mult mai mare.

••

La recentul recensământ zootehnic s'au numărat găinile şi porumbeii.

••

Pe lângă cafea, lipsesc de pe piaţă, bananele şi lămâile.

••

Din cauza viscolului unele sonde din Bărăgan au fost avariate.

••

Pentru a nu fi "iradiat" Nicolae a ordonat ca plaja dela Neptun ce serveste doar pentru întinderea la soare a ciolanelor marelui Conducător-să fie reabilitată. In locul nisipului românesc, s'a adus nisip din Italia.

••

Ca şi în anul trecut s'a oprit circulaţia automobilelor particulare. Cât despre circulaţia în comun, din cauza lucrărilor "edilitare", omul nu mai ştie de unde să ia autobuzul. Sanţurile schimbă zi de zi traseul.

••

In schimbul unor "bunuri" din România (care nu sunt precizate, N.R.), Teheranul va oferi RSR trei milioane tone de petrol.

••

Guvernul din Bucureşti a vândut Liberiei arme şi vehicule blindate în valoare de $4 milioane. De asemenea armament românesc se găseşte în Irak, precum şi în mâinile Sandiniştilor din America Centrală.

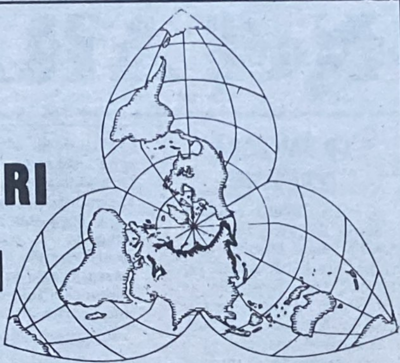
••

Exportul RSR-ului în anul 1986 a fost cu aproape 12% mai puţin decât în 1985. Acum, cu retragerea unor avantaje financiare exportul pe 1987 se arată şi mai sumbru.

••

Reţeaua alimentară se va îmbogăţi cu salam şi cârnaţi din peşte.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII



Rubrică întocmită de ARGUS

CĂSĂPIREA COMUNIȘTILOR ÎN LIBAN

Minusculul dar activul partid comunist din Liban, a fost aproape masacrat în luptele care au avut loc în Beirutul de Vest, după intrarea trupelor siriene în Liban, pentru stabilirea ordinei în acea țară devastată de lupte interne. Fondatorul acestui partid Husein Mrowa, a fost împușcat cu gloanțele trase dintr'un pistol silențios, acasă la el, în văzul soției și al copiilor. Alți conducători comuniști au fost uciși în Beirut, Sidon, Tyr și Nabatia din Sudul Libanului. Alți comuniști care activau ca șiiți musulmani, au trecut clandestin frontiera în Sud, de teama represaliilor din partea Partidului lui Alah, care duce luptă acerbă contra "ateiștilor eretici". În Uniunea Sovietică, Izvestia, plânge cu lacrimi amare soarta progresiștilor de comuniști, care n'au apucat să omoare ei, câți aveau de gând.

REVERSUL MEDALIEI

Campania isterică deslănțuită de stânga-liberală împotriva Republicii Africa de Sud, a scăzut în intensitate dar, roadele ei s'au îndreptat împotriva populației de culoare.

Aplicând sancțiuni împotriva Africii de Sud, țările vestice și în special Statele Unite, au obligat pe industriașii sud-africani să-și reducă simțitor capacitatea de producție a întreprinderilor. Aceasta a făcut ca un mare număr de muncitori de culoare din țările vecine, - în special din Mozambic- care lucrau în Africa de Sud, să fie puși în disponibilitate și să se întoarcă șomeri, în țara lor. Comparând nivelul de trai de care se bucurau acești muncitori în Africa de Sud și cel din țările lor, diferența este atât de mare, încât ei vor fi primii care vor cere ridicarea sancțiunilor, sau vor porni la luptă împotriva comuniștilor din Republica Sud-Africană, care încearcă să destabilizeze această parte a lumii, pentru a cădea sub teroarea sovietică. Ajutorul pe care democrațiile vestice îl dau comuniștilor din Africa de Sud, reamintește din nou de "frânghia burgheză" de care a vorbit Lenin.

NUMERUS EBRAICUS

Israelul a cerut oficial Statelor Unite să nu mai acorde viza de intrare în Statele Unite, Evreilor refugiați din Uniunea Sovietică.

Oficialitățile din Israel au declarat că peste 70% din numărul Evreilor care emigrează din Uniunea Sovietică, având viza de intrare în Israel, ajung în Statele Unite și Europa Apuseană. Cererea guvernului israelian a apărut în urma conflictului acestei țări cu organizațiile evreiești din Statele Unite și Canada, care nu sunt de acord ca Evreii din Uniunea Sovietică să emigreze numai în Israel.

EXPLOZIE GRĂBITĂ

O bombă cu ceasornic a explodat la centrul sovietic de informații din Vientiane, Laos, cu 12 ore mai devreme decât ora la care urma să viziteze acest centru, ministrul de externe sovietic, Eduard Sevarnadze. Un Laoțian a fost ucis iar un altul grav rănit.

SE VA UNIFICA OARE COREEA?



In prima jumătate a lunii Martie, o delegație a Statelor Unite, a avut pentru prima dată o întâlnire cu o delegație a Coreei de Nord. Până acum, orice contact american cu reprezentanți ai Coreei comuniste era complet interzis. Va avea Kim Ir Sen, măcar o părticică din înțelepciunea marelui vecin chinez, ca să-și dea seama de falimentul total al comunismului în Asia? Țările comuniste, satelite ale Rusiei comuniste, trebue să folosească din plin actualul moment de slăbiciune al Rusiei, care trece printr'o perioadă acută de înlocuire a cadrelor și nu poate interveni militar cu brutalitate ca în trecut.

GREVA MUNCITORILOR DIN IUGOSLAVIA

Incepând cu prima săptămână a lunii Martie, grevele muncitorilor din Iugoslavia continuă să crească.

Muncitorii din diferite regiuni, în special cei din Croația, au lăsat din mâini uneltele de lucru, cerând ca guvernul să revină asupra deciziei luate de a micșora salariile muncitorilor.

Nu se știe până unde se va putea merge cu aceste confruntări, cu guvernul Primului Ministru Branko Mikulic.

COMUNIZAREA ETIOPIEI



După un simulacru de vot de tip comunist care a aprobat noua constituție etiopiană, Lt. Col. Mengitsu Haile Mariam, dictatorul țării a declarat: "Republica Democrată a Etiopiei". Din 44 milioane de locuitori, Etiopia este condusă de comuniștii încadrați în partidul muncitoresc din Etiopia, care numără cincizeci de mii de membri. In urma secetei și a deplasării populației care refuza comunismul, între anii 1984-1985, au murit de foame peste un milion de oameni. Aceasta contează însă prea puțin în drumul de construire a comunismului.

TOVARĂȘII ÎNTRE EI

Pe data de 28 Februarie a.c., N. Ceaușescu, adresându-se unei adunări a grupurilor etnice germane și ungare ce trăiesc în România a acuzat pe istoricii unguri că ar fi răspândit teorii "fasciste, șoviniste, rasiste".

Noua carte publicată de istoricii unguri despre România "servește - spune Scînteia - intereselor celor mai reacționare cercuri imperialiste", falsificând în mod grosolan adevărurile fundamentale ale istoriei României.

Relațiile dintre România și Ungaria par a fi deteriorate de timp mai îndelungat, lucru întărit de faptul că J. Kadar și N. Ceaușescu nu s'au întâlnit în ultimii 9 ani.

PROTEST ÎN UNGARIA

Duminică 15 Martie, peste 2.000 de Unguri au protestat pe străzile Budapestei cerând libertate, democrație și independență națională.

Putem spune că această demonstrație a fost prima în cei 30 de ani dela "Revoluția Ungară" din 1956, zdrobită de tancurile sovietice.

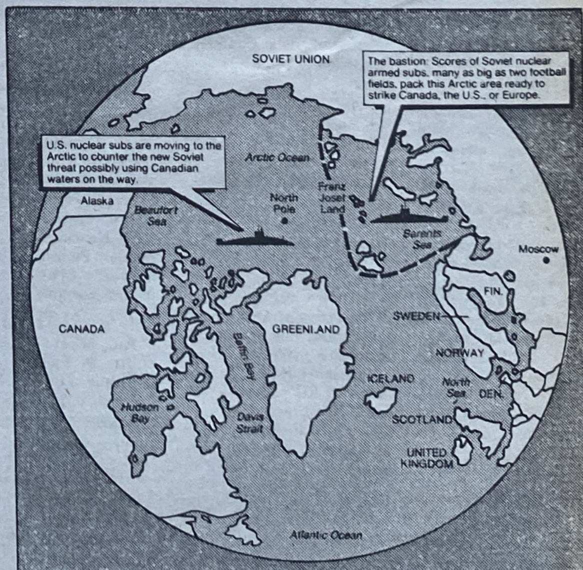
Manifestarea trebuia să comemoreze rebeliunea ungară din 1848 contra imperiului Austriac. Este interesant că poliția secretă nu a intervenit ca și în alți ani să oprească pe vorbitori, ori să disperseze pe manifestanți.

PROTEST GRECESC

După ce au făcut tot ce le-a stat în putință să comunizeze Grecia și să ducă o politică anti-americană fățișe, palicarii lui Papandreu se frig ca pe jeratec de relațiile de prietenie ce se adâncesc între Statele Unite și Turcia. America este o putere mondială cu răspundere în fața lumii întregi de pace sau război. Fățăielile grecești dela dreapta spre stânga și invers, au convins pe Americani că politica grecească este lipsită de orice seriozitate și că ea se bazează numai pe cerșitul de ajutor american ca imediat ce-l primește, să cocheteze cu Rușii.

O țară ca Turcia, care are frontiere cu Uniunea Sovietică, Iran, Irak și Siria, este de mai mare interes strategic pentru Americani decât Grecia. Aventura grecească din Cipru, i-a costat pe Greci împărțirea insulei în favoarea Turciei. Bază comunistă și teroristă, partea grecească a Ciprului a făcut ca Secretarul Apărării SUA, Caspar W. Weinberger să declare că prezența trupelor turcești în Cipru, este defensivă. Acest fapt i-a înfuriat pe Greciși drept urmare...cer majorarea ajutorului american în proporție de 7-10, față de ajutorul dat de Americani, Turciei.

SUBMARINELE SOVIETICE ÎN OCEANUL ARCTIC



In toate mările și oceanele lumii, submarinele nucleare ale marilor puteri se urmăresc continuu unele pe altele ca și cum ar fi deja în război. In ultimul timp, datorită creșterii razei de acțiune și acurateței a rachetelor de diverse clase, apare vizibilă tendința URSS de a-și dezvolta bazele navale din Oceanul Arctic pentru "noile supersubmarine, transformându-le în bastioane".

Servicii de contrainformații navale americane au identificat în perimetrul dintre peninsula Kola, insulele Svalberg (Norvegia), insulele Franz Iosef și Severnaia Zemlia din mările Barentz și Kara un formidabil bastion care adăpostește submarine purtătoare de rachete balistice.

Serviciile de contrainformații americane consideră că o parte din submarine vor fi păstrate în aceste bastioane nordice, iar altele vor fi trimise departe în Oceanul Arctic, unde else pot ascunde sub munții de ghiață, în afara oricărei detectări.

STOP LIBERTĂȚII

S'a scris foarte mult de modelul comunismului unguresc și a fost ridicată în slăvi, quasi-libertatea din Ungaria, alături de standardul de viață ridicat, în comparație cu celelalte țări comuniste. In libertatea maghiară au crezut și Ungurii: Ottilia Solt, Gyorgy Gado și Jeno Nagy, care alături de alți 55 disidenți maghiari au semnat în Octombrie trecut la aniversarea a 30 de ani dela revoluția maghiară din 1956 un document în care cereau restaurarea democrației în Europa Răsăriteană. La acest apel au aderat și disidenți din Polonia, România, Cehoslovacia și Germania de Răsărit.

Recent, cei trei de mai sus, au cerut o viză de ieșire din Ungaria, la care guvernul maghiar, refuzându-le viza, le-a răspuns: "opoziția voastră (față de regim) a devenit prea insolentă și agresivă și vrem să vă arătăm că putem fi mai puțin înțelegători". Să se știe!

ÎNCHIDEREA MÂNĂSTIRII CARMELITELOR

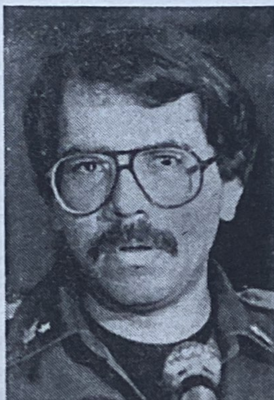
O delegație catolică formată din prelați din Polonia, Belgia și Franța, s'a întâlnit la Geneva cu o delegație a Evreilor din Europa condusă de marele rabin René-Samuel Sirat din Franța. In urma acestei întâlniri catolicii au acceptat, la cererea Evreilor, să închidă mânăstirea Carmelitelor dela lagărul de exterminare din Auschwitz, pentrucă la Auschwitz au murit și Evrei.

Cronica internațională

REAGAN SAU ORTEGA

—George AUGUSTIN—





Politica internă a Statelor Unite merge vertiginos spre o confruntare dramatică.

Stânga democraților își presează partizanii să boicoteze orice inițiativă republicană, fără a ține seamă de prejudiciul adus Americii.

Pasiunea cu care este atacat Președintele Reagan și politica partidului republican ignorează toate interesele Statelor Unite și netezește drumul spre anarhie și bolșevism.

Ignoranța alegătorilor americani în materie de politică internațională, dând prioritate unor probleme locale, a adus după alegerile din Noembrie trecut o majoritate democrată în Congresul American, care acum își arată slăbiciunea. Incompetența și demagogia și-au dat mâna împotriva seriozității și a spiritului de responsabilitate. Alimentate din plin de o presă fals liberă și profund stângistă, conștientă de nocivitatea ei, dar mimând pervers, obiectivitatea, elementele stângii anti-americane sunt în plin atac.

Amplificând la cea mai înaltă scară o ridicolă vânzare de arme în Iran, afacere inspirată și efectuată de Israel -care nu mai avea ce face cu surplusul de arme primit dela Americani- politica americană este blocată de câteva luni de zile, iar atenția opiniei publice, suprasaturată de aceeași placă uzată. O clasică spălare la creier, de tip comunist.

Intențiile regizorilor acestei campanii sunt precise.

Distragerea atenției oamenilor politici și a publicului american, dela frământările interne ce clocesc în Uniunea Sovietică, fapt ce a slăbit și slăbește în continuu, colosul cu sediul la Moscova.

O libertate de manevră a Președintelui Reagan în aceste vremuri, cu echipa pe care și-o formase pentru a-i înfrunta pe Ruși, ar fi adus un plus de glorie acestui mare președinte și ar fi compromis definitiv pe comuniști. Se părea că totul evolua în acest sens, dar rădăcina rooseveltiană, rămasă încă în subteranul politicii americane, a făcut cap.

Adversarii libertăților și ai instituțiilor americane au pregătit și o ghilotină pentru președinte. Zeloșii anti-americani nu s'au sfiit să ceară o reeditare a Watergate-ului cu demisia președintelui.

A fost vânzarea de arme Iranului un caz atât de grav?

Nimeni nu a prezentat nici volumul de arme vândut, nici efectul acestei vânzări pe plan militar și internațional.

Iranul șade încă împotmolit în războiul stupid în care a fost aruncat de aiatolahul Khomeini, neputând forța linia de front irakiană, iar tineretul moare inutil, într'un război lipsit de sens.

America a pierdut însă creditul în lumea arabă, subțiat și așa destul de mult de implicațiile pro-Israel ale Statelor Unite, pentru care Israelul a compensat-o cu celebrul caz de spionaj al lui Pollard, care a vândut secrete militare inestimabile Israelului.

Elementul esențial însă al campaniei stângiste a fost ajutorul dat din profitul obținut după vânzarea armelor, luptătorilor naționaliști din Nicaragua.

Minte ascuțită și militar devotat, Lt. Col. Oliver North, a găsit drumul cel mai scurt și precis de a-i ajuta pe luptătorii antisandiniști, atunci când Congresul American, înfrâna orice ajutor naționaliștilor.

Când Rusia și Cuba descărcau tone de armament, tancuri, avioane și helicoptere pentru trupele sandiniste și bandele internaționale de teroriști veniți în Nicaragua, stânga liberală din Congresul American, jubila că a blocat orice ajutor pentru naționaliștii din Nicaragua.

Au fost acest Lt. Col. North și Consilierul pentru securitatea Statelor Unite, Poindexter, care au găsit cheia miraculoasă ca plusul de bani obținut din vânzarea armelor către Iran să fie dat luptătorilor pentru libertate. Un act patriotic și de mare corectitudine, pentrucă alții în locul lor, și-ar fi însușit banii pentru ei. Cazurile de corupție dela Primăria Orașului New York sunt evidente.

Din acest ajutor primit, luptătorii din Nicaragua au putut trăi modest, dar au supraviețuit, în ciuda tuturor adversarilor. Această rezistență a făcut ca atunci când Președintele Reagan a solicitat Congresului să aprobe suma de 100 milioane dolari pentru luptătorii din Nicaragua, această sumă să fie aprobată. Lupta populară antisandinistă devenise o realitate ce nu mai putea fi ignorată.

Acest fapt nu a convenit stângii și el a declanșat toată demagogia Iranscamului.

Președintele Reagan a trecut și de acest obstacol dar pe drum, echipa sa a fost amputată. Au fost înlocuiți Poindexter și North iar Donald Reagan - echivalentul funcției de Prim Ministru în Europa- n'a putut rămâne mai departe în funcție. A fost înlocuit și Casey, șeful CIA-ului pe motivul unei tumori la creier. (Grotescă justificare).

In focul nestins al afacerii din Iran, democrații din Camera Reprezentanților, au găsit cu cale să pună în discuție blocarea ajutorului destinat antisandiniștilor. Era ultima încercare de a-i ajuta pe tovarăși pe linia solidarității internaționalismului comunist. Numai că Americanii se trezesc ei greu -dar totuși se trezesc- și atunci apucă taurul de coarne și-l trântesc la pământ.

Denunțându-i pe stângiștii din Congres care sunt totdeauna de partea adversarilor Statelor Unite -să ne amintim doar de Vietnam- Americanii cinstiți văzând că acolo se discuta apărarea sandiniștilor și nu apărarea Statelor Unite, au replicat scurt și tăios: Ori Reagan ori Orteaga!

Tine-le Doamne năravul!

Obiectivele mari ale politicii Statelor Unite își urmează drumul neabătut. Secretarul de Stat Schultz, după o vizită în China s'a întors optimist de evoluția politicii chineze și drept corolar al avansului american în Asia, a fost autorizat primul contact american cu reprezentanți ai Coreei de Nord.

Va fi Kim Ir Sen capabil să înțeleagă evoluția politică a lumii sau va rămâne idiotizat în postura de semizeu în care l-au fixat adulatorii politruci?

Rusia, experimentând o nouă explozie nucleară subterană, a vrut să-i inducă în eroare pe Americani, cu puterea și intransigența lor, dar imediata acceptare a lui Gorbaciov, a reducerii armamentului din Europa, fără abandonarea de către Americani a Star Wars-ului, demonstrează slăbiciunea și panica ce domnește la Kremlin.

Schimbarea vechii gărzi a lui Brejnev nu este ușoară și fără o contrapondere care să fie opusă KGB-ului și vechilor cadre de partid, lupta este grea. Această contrapondere poate fi armata, dar este ea fidelă lui Gorbaciov? Până acum nu a apărut nici un nou Bulganin sau Jucov, generali cu care Hrușciov, la vremea lui, a putut să-l înfrângă pe Beria.

Aceste fapte stau la baza nocivității stângii americane, care tocmai în aceste momente caută să-i paralizeze mișcările Președintelui Reagan.

Stânga americană nu este însă POPORUL AMERICAN!

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

A fost dur acest început de an cu Exilul Românesc!

Ne-au părăsit rând pe rând, Ilie Olteanu, Mihai F. Enescu, Arhiepiscopul Valerian Trifa și recent, Ion Nicolau-Delta. Pierderi ce nu se pot înlocui, deși numărul Românilor veniți în lumea liberă s'a lățit și s'a îngroșat.

Generația înaintașilor, acei oameni conștienți din fragedă tinerețe de responsabilitatea ce le revenea ca primii fericiți ai României Mari, întregite, apune măreț, în final de tragedie antică. Pentru acea Românie Mare, unii dintre ei au avut și un cutremurător jurământ pe care l-au ținut cu strășnicie: "Jur, să trăiesc în sărăcie și în orice clipă să fiu gata de moarte." Cei mai mulți, fideli acestui jurământ, au sfârșit secerați de mitralierele jandarmilor, ducând odată cu trecerea pe celălat tărâm și împlinirea legământului.

Rănit dar sănătos, neamul și-a urmat drumul istoric și în vitalitatea lui, a adus noi generații să ia locul celor duși. Cât gol nu s'a putut umple, este altă socoteală.

In România umilită, sărăcită, ocupată de o putere străină care urmărește ștergerea ei din istorie, dincolo de toate lașitățile, trădările, pactizărule de tot felul cu stăpânul de afară și cu vătafii stăpânului dinlăuntru, după aproape 50 de ani de silnicii, spiritul de rezistență este încă puternic.

Lupta românească se întinde în timp și acționează în profunzime.

Arma de neînvins a Românilor, este spiritul. Tăria de credință în Dumnezeu și în dreptatea cauzei lor. Scut și paloș.

Legendarul Făt Frumos -unică și măreață metaforă a neamului românesc- biruia balaurul cu șapte capete, asemenea Arhanghelului Mihail sau Sfântul Gheorghe învingători în lupte.

Tineretul român a ajuns până în inima Rusiei, urmărind fiara roșie. Când soarta i-a fost vitregă, a luat calea munților și a codrului. Acum, sfârtecați de tunele și aruncați în aer cu dinamită, munții României nu mai sunt locuri de refugiu ca pe timpurile de bejenie din trecut. Doborîți de fierăstraie mecanice, nici codrii nu mai oferă adăpost, precum altădată, haiducilor.

Lupta Românilor de astăzi se desfășoară în loc deschis, în orașe, sate, în fabrici, uzine, pe ogoarele furate dela țărani, în birouri, școli, universități, pe terenurile de sport, la statul la coadă, în trenuri, tramvaie, în presa controlată de partid, la radio și televiziune, pe plajele mării, la teatru și cinematografe.

Ridicați o clipă vălul întins de comuniști, aruncat ca o năframă neagră peste România și neamul românesc și veți vedea ce puternică este România anticomunistă. Cel care cunoaște foarte bine acest adevăr, este chiar partidul comunist din România.

Ce altceva decât teama de această forță nevăzută îi face pe comuniști să emită decrete peste decrete, care interzic Românilor contactul cu oamenii liberi străini -care vizitează România- chiar dacă acești oameni sunt membri ai familiei.

Această forță românească latentă, este moștenirea pe care generația ce apune, a lăsat-o neamului românesc, pentrucă imediat după primul război mondial, această generație a fost singura din Europa, care a apreciat la adevărata valoare nocivitatea revoluției bolșevice din Rusia. Când Italienii au pornit marșul asupra Romei iar Germanii căutau să afle cine a incendiat Reichstagul, Românii rezolvaseră de mult anarhia exportată de Ruși peste Nistru și opinca românească atârnase de mult peste Parlamentul din Budapesta.

Mai târziu, când în Franța și Spania se întindea pecinginea Frontului Popular, care a mers până acolo încât se trăgea la țintă în sicriele cu moaștele sfinților iar în 1940, soldații francezi refuzau să lupte scriind pe tancuri "Pentru ce" și "Pentru cine", Românii mureau voluntar la Majadahonda, pentru Hristos și Libertate.

Ruleta istoriei și-a continuat jocul cu crupieri veroși. Franța și Spania au scăpat de comunism, beneficiind de ajutorul american pentru refacerea lor, iar România a fost pierdută la cazinoul din Yalta, împinsă în mlaștina bolșevismului euro-asiatic...

Lupta tăcută a celor din țară nu poate fi eficientă fără lupta deschisă a exilului românesc.

Au trecut și trec faze grele pentru acest exil. Forțe nevăzute vor să-i impună o influență necontrolată de el însuși: disidența. Element confuz, necristalizat în tendința sa.

Exilul românesc este acum suficient rodat, pentru a acționa eficient.

A trecut faze de organizare pe diferite structuri, ca în final să ajungă la concluzia unei acțiuni unitare. In Europa s'a făcut simțită în ultimul an, o formă de unitate care a dat roade. Urmează pași superiori și contactul cu personalitățile politice ale lumii libere occidentale, dar mai cu seamă trezirea din letargie a Românilor veniți cu duiumul în ultima vreme, în lumea liberă și atragerea lor în activitățile exilului românesc. Când se va ajunge aici, trebue îngrădită pătrunderea agenților dezagregării care mișună peste tot. Unii din prostie, alții din ticăloșie.

Ca prim test ar putea fi adoptat principiul că: "Individul care atacă pe Românii activi din exil, nu poate fi Român, sub orice firmă s'ar ascunde".

CRONICA VREMII

CEVA DESPRE CAZUL GORBACIOV

—Ion BOIERU—

Există o obligaţie morală, pentru adevăraţii conducători politici să formuleze în forma cea mai clară şi simplă problemele comunităţii lor şi să indice căile de soluţionare. Si există şi pentru monitorii de opinie publică, adică cei ce deretică prin birourile de informaţie publică, o obligaţie morală de a spune adevărul şi de a poseda o viziune globală a traseului pe care se defăşoară viaţa comunităţii în care operează activităţile lor.

Nici conducătorii politici, nici oficiile de informaţie şi jurnalistică nu pot acţiona în afara valorilor morale şi naţionale. Fiecare din aceste activităţi este legitimă numai dacă îşi are izvorul ei şi este dedicată vieţii de comunitate naţională în perspectiva legilor morale care îi guvernează existenţa. Nu ai dreptul să ieşi din imperativele celor două "stări", cea morală şi naţională, în momentul în care accepţi să fi "conducător" politic sau "jurnalist". Aceste două poziţii solicită, ca esenţial, principiul călăuzitor al răspunderii.

Faţă de cine ? Faţă de naţiune (societate înţeleasă ca o comunitate spirituală şi cu destin istoric) şi faţă de legile morale pe care comunitatea respectivă şi le-a prescris în cursul evoluţiei istorice.

Cei ce nu respectă această lege fundamentală, nu se pot numi conducători politici sau jurnalişti. Dar, chiar dacă şi-ar însuşi aceste nume, ei se situează într'o categorie specială, aceea a mercenarilor.

CAZUL GORBACIOV

Am făcut însemnările preliminare, ca niste premize necesare în înţelegerea cazului Gorbaciov. Acest caz domină în paginile ziarelor, prin publicitatea care i se dă şi prin prezenţa lui vizibilă şi masivă pe planul politicii internaţionale.

Gorbaciov este noul conducător al Rusiei Sovietice şi a apărut la suprafaţă cu un program de reforme -interne şi externe, care în aparenţă promit să fie deosebite de structura societăţii sovietice. Si ziariştii se grăbesc să le analizeze -aceste reforme- şi să vorbească de un stil nou, pe care-l aduce personalitatea lui Gorbaciov. Nu intrăm în amănuntele care privesc viaţa internă a sovietelor, căci ele nu sunt importante la ora actuală. Işi vor câştiga importanţa lor numai după ce reformele iniţiate de Gorbaciov vor da rezultate pozitive sau negative. Adică, numai după ce vor fi validate de poporul rus, sau invalidate.

Până acum, de fapt ziariştii vorbesc numai de propuneri şi discursuri ale lui Gorbaciov. Ei nu dispun de altceva, atunci când îşi exercită profesiunea de jurnalişti. Se mai poate adăuga un element, care să ajute la aprecierea fenomenului de azi, din Rusia Sovietică; este vorba de elementul timp. Oricâte reforme ar întreprinde Gorbaciov, aceste reforme cer timp, un timp îndelungat -foarte îndelungat în ceea ce priveste Sovietele, căci acolo totul este stratificat pe niste principii rigide, de beton, şi societatea comunistă nu poate fi pusă în miscare decât prin zguduiri puternice. Iar evoluţia acestei societăţi nu poate fi evaluată decât după o perioadă lungă de timp.

PROBLEMELE EXTERNE

Aceste probleme sunt mai importante, pentru Gorbaciov, din mai multe puncte de vedere. El nu poate întreprinde nici un fel de reformă internă, dacă pe plan extern Moscova nu este asigurată de o stabilitate în relaţiile internaţionale. Gorbaciov este foarte conştient de acest lucru şi s'a dovedit destul de realist, în politica externă, mai mult decât în cea internă. Gorbaciov este parţial realist, însă, mai deosebit în stilul lui de manifestare; nu este însă realist în substanţa problemelor pe care le are în vedere şi cu care este obligat să lucreze. Diplomaţia lui a câştigat unele simpatii şi i s'a acordat oarecare confidenţă, dar soluţiile propuse de el, nu au găsit răsunetul necesar, pentru a fi acceptate de alţii, inclusiv acei ce-i poartă o simpatie prudentă.

Incercarea spectaculară dela Reikjavik pregătită într'o manieră regizorală, nu a reuşit, pentrucă a contat pe factorul surpriză, care putea să aibă efect la alţii, dar nu la preşedintele Reagan. Oricâte acuzaţii i se aduc lui Reagan, în legătură cu întâlnirea dela Reikjavik, adevărul este că preşedintele american a fost stăpân pe situaţie şi nu a renunţat la sistemul defensiv american. Capitularzii şi defetiştii au calificat atitudinea lui Reagan ca nediplomatică şi ca vulnerabilă pentru interesele vitale ale Americii. Ei au considerat propunerile lui Gorbaciov ca rezonablie şi poziţia lui Reagan ca o poziţie lipsită de seriozitate. Mai mult chiar, Reagan a fost acuzat ca fiind lipsit de orice fel de coerenţă politică şi dezinteresat în semnarea unit tratat privind armele nucleare. Ceea ce i-ar constrânge pe Sovietici să continue cursa înarmărilor atomice, deoarece Reagan nu este dispus la negocieri reale şi la concluzii finale, traduse într'un pact consemnat cu parafe oficiale.

NOUA TURNURA

Tocmai când se făceau comentariile de presă, menţionate mai sus, şi cancelariile guvernelor din lumea liberă ţineau conciliabule pentru a aduce modalităţi noi în negocierile dintre Moscova şi Washington, s'a produs "Marea turnură", clocită de Gorbaciov. Bomba Moscovei, ca toate bombele pe care le pregătesc bolsevicii pentru viitor, lansându-le pe neaşteptate. De data aceasta, a fost o bombă politică. In ciuda tuturor ameninţărilor, de orice natură, pe care le făcuse Gorbaciov, acesta s'a răzgândit şi a venit cu o propunere pentru încheierea unui pact cu America, referitor la "misilele intermediare" - care sunt instalate în Europa, atât de Soviete cât şi de Americani. In propunerea lui Gorbaciov intră un codicel semnificativ, la care, afirma altădată conducătorul bolsevic, nu va renunţa niciodată, în tratativele cu Americanii. Acest codicel este condiţia de a fi oprite măsurile de articulare ale unui sistem defensiv american în faţa misilelor atomice. Gorbaciov a renunţat totuşi, la această condiţie şi cere întocmirea unui pact cu Americanii.

Ce se ascunde, în dosul acestei propuneri sovietice ? Nu se ştie, şi este greu de aflat acest lucru. Ceea ce se stie sigur este că fermitatea lui Reagan a fost efectivă şi a obligat pe Gorbaciov să-şi schimbe condiţiile. Si se mai poate desprinde o concluzie, cu multe sanse de adeveritate, că Rusia Sovietică nu face concesii decât în faţa unui adversar puternic şi numai atunci când este constrânsă să facă aceste concesii. Atât de consideraţii de politică internă, cât şi de consideraţii de politică externă şi militare.

Si acum revenim la premizele articolului de faţă. In faţa stărilor de lucruri, de azi, din lume, preşedintele Reagan şi-a asumat o deplină responsabilitate morală, şi naţională în relaţiile cu Gorbaciov. Si a înţeles clar că nu poate face concesii faţă de acest nou "lider" sovietic, pentrucă afară de persoana lui Gorbaciov , nimic nu s'a schimbat, în politica de valorificare a marxismului sovietic. Aceleaşi obiective de dominarea lumii şi de expansiune comunistă.

Nu acelaşi lucru l-au făcut o bună parte din ziarişti, care au militat pe direcţia direct favorabilă lui Gorbaciov şi s'au plasat ca adversari şi acuzatori ai poziţiei lui Reagan. Această politică a lui Reagan a biruit, în ciuda tuturor opoziţiilor pe care le-a întâmpinat.

Adică, au biruit adevărul şi valorile morale, în acelaşi timp cu naţiunea americană. Si asta pentru salvarea omenirii întregi. □

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacţia şi administraţia:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

E MORT DUMNEZEU?

Teoria că "Dumnezeu e mort", ce a fost în vogă în anii 1960, a fost reluată de curând şi pusă iarăşi în circulaţie la începutul acestui an de către profesorul Thomas Sheehan dela Universitatea Catolică "Loyal" din Chicago.

In loc de a neglija această blasfemie, în loc de a-i retrage dreptul de a învăţa studenţii asemenea năzbâtii şi a reînvia această teorie absurdă pe care o credeam înmormântată odată şi pentru totdeauna, conducerea respectivei universităţi, a creat un FORUM de discuţii publice, compus din Rev. Frans Josef Van Beeck, profesor de teologie, Kenneth F. Thompson, profesor de filosofie şi Rev. Thomas H. Tobin, de asemenea teolog.

Declarând că: "Problema este de natură publică", decanul departamentului teologic al Universităţii Jesuite Loyola, Jon Nilson, a spus că: "funcţia universităţii este să-i pună la dispoziţie (Profesorului Thomas Sheehan) un FORUM pentru alte perspective şi viziuni pe aceeaşi temă, ce ar ieşi la suprafaţă". Scuză proastă, desigur, dar oricum...scuză.

In cartea sa: "THE FIRST COMING", apărută în luna Octombire, anul trecut, profesorul Thomas Sheehan scrie că, Isus Christos n'a pretins şi nici nu a fost însuşi Dumnezeu şi că urmaşii săi, ca Simon Petru, i-au măsluit însă mesajul unei practici universale de justiţie şi milă, transformându-l în aceea că El, Isus Christos, este singura salvare a omenirii, din păcat. Cu alte cuvinte, neagă învăţătura Sfintei Scripturi, care spune despre El: "CU ADEVARAT, TU ESTI FIUL LUI DUMNEZEU" (Matei 14.33).

Despre: "Naşterea miraculoasă şi Invierea Sa", Sheehan, profesor de filosofie cu un doctorat în teologie, spune că: "acestea sunt doar mituri" şi "Catolicii de rând nu trebue să fie şocaţi de faptul că Isus n'a Inviat literlamente din morţi". Păi, dacă El n'a Inviat, atunci zadarnică este credinţa noastră care se bazează pe această învăţătură şi ne dă tărie şi speranţă în însăşi învierea noastră, după ce vom fi trecut din această lume şi ne vom fi cuminecat cu marile tăceri.

"Vă spun că în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit" (Matei 12.36). Si, pentru falsele lui învăţături, va da socoteală în faţa Tronului de Judecată, în ziua de apoi, şi Prof. Thomas Sheehan, care corupe tineretul, îndrumându-l spre agnosticism.

De remarcat însă este faptul că tocmai în zilele acestea când Rev. Charles E. Curran, profesor de teologie dela Universitatea Catolică din Washington D.C. a fost dat afară de Vatican din învăţământ, pe motivul că inducea în eroare studenţii cu falsele-i învăţături, Profesorului Thomas Sheehan, i se pune la dispoziţie un FORUM, care să ia în discuţie aberantele sale "teorii".

Situaţia lui Curran era desigur cu totul alta. Fiind profesor la o universitate ce aparţinea direct Vaticanului, era numai firesc ca Sfântul Părinte, Papa Ion Pavel II, să-l dea afară din învăţământ, ca un denigrator al învăţămintelor Sfintei noastre Sripturi. E alta însă povestea Profesorului Sheehan, care aparţine unei universităţi catolice, condusă fiind însă de către un comitet laic, deci nu sub controlul direct al Vaticanului. Dar oricare ar fi poziţia universităţii Loyola pe această temă, credem că a depăşit limitele bunei cuvinţe, renăscând o rană dureroasă în sânul Bisericii Catolice Mondiale. Si asta, cu toate declaraţiiile date presei de profesorul Sheehan că, în majoritatea lor: "atât Protestanţii cât şi Romano-Catolicii, acceptă această nouă interpretare a Bibliei":

Aveam oare cu adevărat nevoie de o nouă interpretare?

Iată că noi, Ortodocşii, nu suntem de aceeaşi părere cu dânsul.

Pentru noi toţi, trimisul lui Dumnezeu pe pământ, Isus Christos, este treapta care ne duce la Dumnezeu. Este singura noastră speranţă în mântuire. Este salvarea noastră, a celor ce credem şi mărturisim Invierea Sa din morţi. Este piatra de temelie a credinţei noastre.

Nu, DUMNEZEU NU-I MORT. Morţi sunt numai cei ce nu cred în Inviere. Cei ce nu cred în Patimile şi Moartea sa pe Cruce, pentru mântuirea noastră..
CRISTOS A INVIAT!...
CU ADEVARAT, A INVIAT...

Aceasta este ceea ce credem şi mărturisim noi din străfundul inimii noastre, şi odată cu noi, întreaga lume creştină, ce nu are nevoie de noi interpretări ale Bibliei.

Christos a Inviat, şi odată cu El, sau prin El, vom Invia şi noi.

Nicolae NOVAC